Să presupunem că un povestitor se apropie de dumneavoastră şi cu o voce caldă începe să-şi depene amintirile.

Fantezia vă poate transpune într-o lume de vis, fermecătoare, cu întâlniri de neuitat şi clipe de pasiune.

În acest fel vă propunem să vă îndepărtaţi puţin de viaţa de zi cu zi, pentru a vă îngădui o scurtă vacanţă de neuitat.

Iată ce vă poate oferi această carte!

Editor: Aurelian Micu Lector: Ioan Drăghici Tehnoredactor: Ana Croitoru Macheta colecţiei: Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale CONRAD, HELEN

Farmecul tropicelor / Helen Conrad Bucureşti: Alcrâs, 2004. p.; cm. – (El şi Ea)

Tit. orig. (fr.): La promesse des tropiques ISBN 973 – 646 – 297 – 8 821.111.31 = 135.1

V *J*

Colecţia „EL şi EA”.

HELEN CONRAD

Farmecul tropicelor

ALCRIS

Traducerea şi adaptarea în limba română de ION NICULESCU

Va recomandăm:

O altă dragoste – Denise Robins

(Colecţia „EL şi EA” nr. 486)

Signa era o tânără lipsită de experienţă, care ducea o viaţă liniştită şi sigură alături de tatăl ei, în Singapore.

Dar acesta muri pe neaşteptate, iar ea rămase

singură. Se împrieteni cu doi tineri şi amândoi se îndrăgostiră de tânăra frumoasă şi inocentă. Signa se căsători cu unul dintre ei. Pasiunea dispăru repede, alungată de o dezamăgire cruntă – bărbatul era interesat numai de comoara pe care trebuia se moştenească tânăra lui soţie.

Ea avea să cunoască o altă dragoste, de această dată cea adevărată. Dar nu înainte de a plăti un preţ mare pentru inocenţa ei pierdută.

O simfonie pentru tine – Denise Robins

(Colecţia „EL şi EA” nr. 487)

Era ora unsprezece când Peta îl sună pe Jamie de la aeroportul din Londra, unde tocmai aterizase, fără un ban, după o călătorie dezastruoasă la Istanbul. Era tipic pentru ea să-i ceară s-o culeagă de pe unde ajungea, se gândi Jamie furios, în drum spre Heathrow. Deşi Peta nu-i era chiar soră, crescuseră împreună şi chiar dacă prin viaţa lui trecuseră multe femei, tot ea îi stăpânea inima.

Capitolul 1

— Îmi pare rău, domnişoară Davidson. Ştiu că doriţi să ajungeţi pe Insula Lelei, dar în acest moment n-am niciun vapor disponibil să vă propun. Toate sunt plecate.

Bărbatul solid, născut în Samoa îşi deplângea neputinţa.

— Mi-o spuneţi deja pentru a treia oară, preciză Rachel Davidson. Iar eu vă repet: trebuie să existe un mijloc de a ajunge acolo!

Chipul mare şi plin de bunăvoinţă al indigenului de crispă de concentrare.

— Daţi-mi voie să chem un taxi. O să vă ducă la aeroport şi acolo veţi putea închiria un avion.

— Categoric nu! De când am plecat din Dallas am

mers numai cu avionul. îmi ajunge. Vreau un vapor!

Rujul de buze i se asorta perfect cu restul machiajului, pus în valoare de tenul ei bronzat. Avea ochii

mari, de culoare verde turcoaz intens, cu gene negre şi lungi, iar privirea îi era pătrunzătoare şi plină de îndrăzneală.

„Uite o tipă care ştie să obţină ce vrea”, îşi zise funcţionarul din port. Se simţea foarte jenat că nu putea să-i satisfacă dorinţa. Cu mâinile întinse, o ruga să înţeleagă.

Deodată, înainte să reuşească să găsească o soluţie, auziră zgomot de rame venind dinspre ponton.

— Ohe, Jeeter, am venit să te iau cu barca, se auzi strigătul unui băştinaş.

Funcţionarul se ridică şi ieşi, cerându-şi scuze. Rachel se uită după el iritată, cum se depărta răsuflând uşurat.

— Şi acum, suspină, ce mă fac?

Se lupta cu disperarea şi slăbiciunea. „Trebuie neapărat să ajung cât mai repede pe insula aia afurisită!”. Situaţia în care se afla era în continuare dramatică, nu putea să nu constate asta, după ce parcursese douăzeci de mii de kilometri cu avionul ca să ajungă aici, în Insulele Samoa, din mijlocul Pacificului. În minutele următoare, deveni şi mai neliniştită. Karl! Trebuia să-l vadă pe Karl! îl considera singurul prieten care-i mai rămăsese pe lume. Şi singurul care o putea salva.

Căldura umedă o făcea să transpire. Corpul îi era jilav şi se mişca încet, toropită de căldură. Chiar şi faptul că gândea îi consuma energie. Va putea oare să reziste în climatul ăsta sufocant până îşi va rezolva problemele?

Îşi plimbă degetele încărcate de inele pe ceafă,

desfăcându-şi masa grea de păr blond şi se sprijini de birou. Închise ochii. Afară, funcţionarul îl saluta pe cel care-i adusese barca, urându-i bun venit.

— Domnul Winfield! Nu v-am mai văzut de atâta vreme… Mergeţi la Pago Pago?

— Nu, Jeeter, am venit doar să dau un telefon, înainte să mă întorc acasă.

Vocea aceasta profundă şi vibrantă îi stârni curiozitatea lui Rachel. Şi-l imagina pe posesor ca fiind înalt, brunet şi cu ochii întunecaţi.

— Îmi închipuiam că sunteţi la nuntă, împreună cu ceilalţi. Sunteţi singurul care a dat pe aici în după-amiaza asta.

— Ceremoniile astea atât de triste nu mă atrag. Prefer lucrurile mai amuzante, Jeeter. Nu asist niciodată la căsătorii, fiindcă îmi amintesc de faptul că noi bărbaţii pierdem întotdeauna în faţa femeilor; soţii au statut de prizonieri de război, declară el râzând.

Şi râsul acesta care răsuna, care se rostogolea prin încăpere o tulbură în mod deosebit pe Rachel. Pe

deasupra, avea aceeaşi părere despre căsătorie ca şi necunoscutul! Dar s-o audă formulată cu atâta aroganţă, de un bărbat mai ales, o irita din cale afară. Ascultă flecăreala celor doi şi la un moment dat socoti că e timpul să intervină. Avea nevoie de un vapor, orice ar fi fost. Se pregătea să deschidă gura când auzi:

— Apropo, nu vrei să faci un serviciu cuiva? Te întorci acasă, nu-i aşa? Ai putea s-o duci şi pe domnişoara din biroul meu în Insula Lelei. Ce zici?

— Vreau să fiu liniştit pe drum, singur cu gândurile mele, nu să fiu bătut la cap de vreo protejată de a ta!

— Nu-i aşa. Vine din Statele Unite. O adevărată frumuseţe, adăugă Jeeter, mai încet.

— Aha, aşa? Cum o cheamă? întrebă bărbatul îmblânzit dintr-odată.

— Rachel Davidson, spuse aceasta, avansând pe ponton. Dacă m-aţi putea duce până-n insula aceasta v-aş fi recunoscătoare.

Nu se înşelase. Necunoscutul avea părul negru, puţin argintat pe la tâmple, căzându-i o meşă rebelă pe frunte. Măsura peste un metru optzeci în înălţime şi costumul alb i se mula pe corpul atletic. Privirea încărcată de umor exprima o inteligenţă ascuţită şi o încredere în sine vecină cu insolenţa. El o observă aprobator cum stătea aplecată peste balustradă, cu

picioarele lungi şi bronzate. Era conştientă de atracţia pe care o provoca bărbaţilor. Din motivul acesta îi dispreţuia. Dar era atât de practic!

El îi studie în amănunt silueta suplă, pieptul pus în valoare de bluza din dantelă, talia fină şi picioarele incredibil de lungi. După privirea lui, Rachel înţelese imediat că partida este câştigată şi că o va lua pe iahtul lui.

Totuşi, îi mai dădea o şansă… Dincolo de dorinţa pe care i-o inspira, ea căuta şi altceva. Căuta dragoste adevărată, care depăşea atracţia fizică, o dragoste care până atunci n-o găsise însă niciodată.

Îşi alungă gândurile acestea şi coborî cele câteva trepte. îl salută pe necunoscut.

— Sunteţi…? se interesă ea, strângându-i mâna solidă. îl privi drept în ochi, plină de candoare şi de curiozitate, totodată. Dintr-odată, chipul bărbatului se schimbă într-un fel surprinzător: preţ de o secundă păru tulburat, aproape că devenise cu totul vulnerabil, ca şi când primise o lovitură la care nu se aştepta. Dar îşi reluă repede masca de indiferenţă curtenitoare.

— Taylor Winfield, spuse el privind-o intens cu ochii lui negri, ca şi când ar fi vrut s-o absoarbă cu totul.

Îi păstră o vreme mâna într-a lui şi ea se simţi tulburată.

— Pot să urc pe vasul dumneavoastră? îl întrebă Rachel, devenind din nou sigură pe ea.

El nu răspunse, dar în privire i se aprinse o licărire jucăuşă… „Parcă aş vorbi cu altcineva”, îşi zise Rachel.

— Unde sunt bagajele domnişoarei Davidson? îl întrebă el pe Jeeter.

Rachel îi adresă un surâs năucitor. Nu-şi adusese valizele; aşa că se-ndreptă prima spre ambarcaţiune, făcând să răsune potonul de lemn sub tocurile sandalelor. îşi dădu seama prea bine că cei doi îi admiră silueta profilată pe fundalul de azur al cerului. Fusta scurtă îi lăsa dezvelite gambele fine, cu contur perfect, iar părul mătăsos îi flutura pe umeri. Totuşi, nu era preocupată de frumuseţea ei, neavând nicio plăcere narcisistă. Nu! Era doar un atu în jocul ăsta, care-i permitea să-şi atingă scopurile. Şi niciodată nu se preocupase să primească devotament şi admiraţie în schimb.

Taylor i se alătură şi voi s-o ajute să urce la bord. Cu gesturi rapide ea îşi scoase sandalele şi sări pe punte. Acum fiindcă găsise mijlocul de transport de care avea nevoie, nu mai era interesată să-şi continue numărul de seducţie. Pe de altă parte, iahtul n-o impresiona fiindcă avusese şi ea unul.

Tatăl său, foarte generos, îi oferise un cuter când împlinise şaisprezece ani. Desigur că îl vânduse după moartea acestuia, ceea ce se întâmplase acum doi ani.

Îşi luară amândoi la revedere de la Jeeter şi Taylor aduse motorul în regim de mers. Cu toată nerăbdarea ei de

a ajunge în Insula Lelei, Rachel se gândi că ar fi fost mai romantic dacă el s-ar fi folosit de pânze. „Ai zice că vreau să stau pe aici vreo şase luni”.

Aruncă o privire înapoi spre insula care se îndepărta şi peisajul o fermecă pur şi simplu. Nu se mai zărea acum decât o faleză abruptă, mărginită de o minusculă bandă de nisip. Muntele vulcanic, acoperit de junglă, se înălţa între albastrul cerului şi cel al apei.

— Este prima dumneavoastră călătorie la tropice? întrebă Taylor rupând brusc tăcerea.

— Nu, dar este prima oară că vin în Samoa.

— De ce aţi ales Lelei? se interesă el, ca şi cum ar fi contat.

— Este chiar aşa de neobişnuit?

— Este, într-adevăr. Insula este mai mult sau mai puţin proprietate particulară şi nu există nimic amenajat pentru turişti.

— Am un prieten acolo, suspină ea.

Pe cine? întrebă el surprins.

Ea ezită, dar deşi considera că asta nu-l privea, sfârşi prin a mărturisi.

— Karl Benson. îl cunoaşteţi?

— Da. Trebuie să vă mărturisesc că sunt surprins, pentru că nu păreţi genul lui de femeie, îi spuse el măsurând-o din priviri, cu ochii pe jumătate deschişi.

— Oh… şi de ce mă rog? îi replică ea.

„Cu ce drept îşi permite să afirme un asemenea lucru?”, îşi zise ea. Turnura pe care o luase discuţia începea s-o exaspereze.

Un surâs trist se desenă pe buzele lui Winfield.

— Îi sunteţi net superioară şi o ştiţi foarte bine.

— Nu înţeleg, ce vreţi să spuneţi? Oricum, poate că sunt sora ori vara lui!

— Chiar este cazul?

— Nu, admise ea, dar nimic nu vă permite să credeţi altceva.

— Ştiţi, am apelat la intuiţia masculină, ca să zic aşa.

— Eu i-aş zice insolenţă, pur şi simplu, îi scăpă ei.

Bărbatul încruntă din sprâncene.

— Nu fiţi aşa de suspicioasă! Am ghicit adevărul, domnişoară?

— Karl este un om minunat… plin de gentileţe şi amabilitate.

Îşi repeta asta fără încetare de când se hotărâse să-l ia de bărbat, în urmă cu douăzeci şi patru de ore.

— Să zicem că aşa este. Oricum, nu e un bărbat pentru dumneavoastră.

Chiar dacă nu voia s-o recunoască, remarca aceasta o bucura, îi flata orgoliul de femeie independentă.

— Cum puteţi spune asta? Nici măcar nu mă cunoaşteţi, articulă ea vrând să schimbe vorba.

— Aici vă înşelaţi… protestă el printre dinţi.

— Karl şi cu mine ne înţelegem foarte bine.

— Asta e perfect.

Totuşi, Taylor părea neîncrezător. Fără să-şi dea seama de ce, cinismul bărbatului o făcuse să se înfurie. Ar fi dorit să-l facă să-şi înghită trufia. Dar ar fi fost prea frumos: în realitate, Rachel era dezorientată.

— O să ne căsătorim, eu şi cu el.

De ce îi spusese asta? îşi regretă deja mărturisirea. Nici Karl nu era la curent cu proiectele ei imediate, deşi, îi propusese de mult timp să se căsătorească. Şi dacă din nefericire, va afla planurile ei prin intermediul acestui tip, plin de aroganţă…

Temerile o cuprinseră atât de tare, încât nici nu văzu cum chipul lui Taylor se crispează, devenind dur. Se

întoarse din faţa ei şi începu să privească oceanul bleu-gri.

Această bruscă declaraţie reuşise cel puţin să-i întrerupă valul de întrebări. Rachel se aplecă peste bord şi îşi lăsă degetele să-i alunece prin apa înspumată, savurând pacea imensităţii de apă.

— Fiţi atentă, o să vă pierdeţi inelele! îi spuse el, morocănos.

Rachel nu era îngrijorată de bijuterii; singurul lucru care o interesa era să-şi păstreze acţiunile Petroles Davidson şi tactica pe care s-o utilizeze

pentru a păstra controlul societăţii. Dacă se căsătorea cu Karl era pentru a putea pune la adăpost ceea ce îi aparţinea de drept.

— Cum se numeşte iahtul dumneavoastră? se interesă ea.

Când se urcase la bord nu acordase importanţă acestui lucru.

— „Grăbitul”, răspunse el.

Rachel îşi ascunse surâsul, uitându-se la apa de un verde profund. Numele îi plăcea şi, într-adevăr velierul se comporta ca atare. Asta îi amintea de cel pe care-l avusese şi de care fusese atât de mândră. Câştigase cu el nenumărate regate. Se numea Cutia Pandorei. După aceea, de fiecare dată când era nerăbdătoare ori voia să se impună în ochii lumii, tatăl ei îi spunea aşa, Pandora.

Se lăsă furată de tot ce-i procura o senzaţie de bine, care-i potolea neliniştea.

Se redresă. Sânii îi întindeau ţesătura fină a bluzei, părul i se înfoiase, suplu ca o aripă de mătase. Simţi privirea lui Taylor aţintită asupra ei. Fără să roşească îl lăsă să-i observe corpul, expus brizei marine. Refuza să o facă pe ipocrita. Atitudinea ei era pură sfidare.

„Frigidă!”, îi aruncase Wayne seara trecută. Ce era

ciudat era că avea dreptate. Azi ar fi trebuit să se căsătorească… să se îndrepte spre luna lor de miere.

spre infern. Se cutremură de oroare, dar îşi reprimă trăirile. Taylor îşi dăduse probabil seama. îl simţi apropiindu-se înainte ca mâna să-i atingă umărul.

— Nu mă atingeţi, scrâşni ea, dându-se înapoi ca o pisică sălbatică, cu ochii strălucitori.

— Vă e frig?, o întrebă el încet, ştiind că umiditatea şi căldura nu justificau asemenea frisoane.

Ea făcu semn că nu, încrucişându-şi înfrigurată braţele pe piept.

— În cât timp ajungem la Lelei? îl întrebă fără cordialitate.

— În aproximativ o jumătate de oră. Haideţi, lăsaţi-mă să vă aduc o pătură.

Poate credea că-i bolnavă? Ideea o amuză pe Rachel. Da, într-un fel îi era rău de la inimă. Totuşi, i se repeta adeseori că n-are inimă.

În curând îl va întâlni pe Karl, Karl cel blând, cel iubitor… El îi va alina rănile, doar el. Wayne se dovedise a fi crud, desigur, dar din fericire o făcuse înainte de nuntă şi Rachel avusese timp să evite dezastrul.

Wayne Bullok era înalt, subţire ca o liană şi avea practic vârsta tatălui ei. Dacă s-ar fi căsătorit cu el şi-ar fi rezolvat toate problemele. Era vicepreşedintele societăţii căreia tatăl său îi consacrase toată viaţa. Se ocupa de domeniul petrolului. Ar fi fost un asociat

perfect. Necazul era că nu se mulţumea doar cu asta. Era hrăpăreţ, dar îşi ascunsese cu grijă jocul faţă de Rachel. Prea ocupată cu afacerile, nu-l vedea decât în afara slujbei şi atunci îşi făcuseră şi planurile de căsătorie. De fiecare dată când aborda delicata problemă a

succesiunii, el ridicase din umeri. Rachel ajunsese la concluzia că îi va lăsa ei acţiunile ca şi puterea de a conduce Consiliul de Administraţie. Nimic nu se schimba. Dar în ajun se dusese la biroul lui situat într-un zgârie-nori din sticlă şi oţel. Pregătise contractul prin care el lăsa toată puterea viitoarei sale soţii. îl întinsese să-l semneze. Dar el se eschivase:

— Să vezi, draga mea, mai trebuie să-l citesc! Nu pot să semnez contractul decât dacă ceea ce îţi aparţine de aici înainte ne va aparţine la amândoi.

Wayne credea că o păcălise. Ştia şi el de testament şi de termenul fixat de tatăl ei. Şi cum ea era legată de mâini şi de picioare, credea că va putea să-şi impună voinţa şi să devină coproprietar. Asta o revoltase.

— Nu eşti decât o scorpie! îi strigase el, turbat de furie. N-ai în locul inimii decât o bucată de gheaţă, dar am să te potolesc, fetiţo!

Şi îşi strivise buzele peste ale ei.

Amintirea asta o umplea de indignare. îşi dădu seama că Taylor o observa, dar în loc să exprime admiraţie, ochii lui deveniseră duri, aproape răi. El se întoarse.

— Până la urmă, n-aţi dat telefon! îi aruncă ea cu dezinvoltură, surprinzându-l la rândul ei.

— Să dau telefon? De ce?

— I-aţi spus funcţionarului din port că aţi făcut special un ocol pentru asta.

— Ah! N-are importanţă. Chipul i se destinse. Ne-aţi ascultat!

— Eh, da! Am auzit şi ce gândiţi despre căsătorie.

— O nenorocire pe care am evitat-o întotdeauna, precizează el surâzător. Totuşi, mama mi-a făcut zile grele ani de-a rândul. Ţine neapărat să mă căsătorească.

— Da, pare o nebunie. Şi tatăl meu gândea la fel. El

chiar…

Iată că iar bătea câmpii! Era pe punctul de a deconspira condiţiile testamentului unui necunoscut. îşi explică slăbiciunea prin condiţiile climatice, aproape insuportabile. Dar el nu părea să observe că ea îşi muşca buzele. Aşa că urmă, într-un fel mai ironic:

— Se pare că evitaţi până şi căsătoria altora. Nu din cauza unui asemenea eveniment nu se găseşte nicio ambarcaţiune?

El se sprijini de catarg. Cămaşa albă îi era deschisă; ea îşi dădu seama că îi admiră musculatura splendidă a pieptului, întrezărită prin deschizătură.

— E un eveniment foarte special. E nunta unuia dintre cei mai bogaţi moştenitori din burghezia locală cu una dintre cele mai frumoase fete din ţară. Cu această ocazie, dau o petrecere nautică.

— Este atât de romantic!

— În sfârşit. Rachel percepu o notă ironică în glasul lui. În clipa asta perechea este înconjurată de ambarcaţiuni încărcate de flori. Toată lumea îi sărbătoreşte şi îi felicită…

— Trebuie că e minunat, strigă ea entuziasmată.

— Sunt convins, îi replică el tăios.

— Este un obicei al locului?

— Nu chiar. Dar este foarte elegant. Toţi tinerii din lumea bună a arhipelagului sunt prezenţi.

— Şi de ce nu şi dumneavoastră?

Ea n-ar fi lipsit de la o asemenea sărbătoare pentru nimic în lume. Taylor scoase un râs scurt, care-i domoli elanul.

— Eu nu mai sunt tocmai tânăr, draga mea. Şi sunt prea independent ca să fiu considerat în pas cu vremea.

— Eu m-aş fi dus.

— Sunt sigur. Dar, dumneata te pregăteşti să te măriţi foarte curând, nu-i aşa?

— Ei bine... m-am cam grăbit. În realitate... bâigui ea, muşcându-şi buzele, nu suntem nici măcar logodiţi, eu şi Karl.

El o fixă, sorbindu-i cuvintele. În timp ce vorbea, figura lui Taylor nu-şi schimbă cu nimic expresia. Rachel aşteptă zadarnic să zică ceva.

— Ştii, Karl m-a cerut în căsătorie. Pe vremea aceea nu puteam accepta şi l-am refuzat. Dar acum sunt gata s-o fac.

— Dar de unde ştii că mai e dispus să te ia în căsătorie?

Ea începu să râdă. În toate scrisorile lui Karl vorbea numai despre asta. Ultima oară când se întâlniseră, se arătase atât de nebun după ea, încât s-ar fi sinucis dacă i-ar fi cerut-o. Karl îşi împărţise apartamentul cu vărul ei, Mike, pe timpul studiilor şi venea să-şi petreacă în casa familiei Davidson. Când părăsise Dallasul, nu putea îndura ideea că n-o s-o mai vadă pe Rachel. La început, se temuse că n-o să scape niciodată de el, pentru că o urma ca un câine. Cu timpul, începuse să ţină la el. Era tandru, mai mult decât toţi bărbaţii pe care-i cunoscuse şi se comporta ca un adevărat gentleman. Nu o forţase niciodată la nimic. Acum, se pregătise să-l ia de bărbat. Poate că merita mai mult decât o femeie care nu-l iubea nebuneşte, dar o cunoştea şi încă o mai iubea. Ce ar fi putut să-şi dorească mai mult?

Oricum, trebuia să se mărite în şase luni de zile, altfel pierdea controlul asupra societăţii. Iar după

moartea tatălui ei, nimic altceva nu mai conta. Şi dacă încă o mai dorea, atunci Rachel îl va lua de bărbat.

— N-am să-i spun îndată ce sosesc că am venit aici pentru… Ştii, aveam un alt scop venind aici.

Scotoci prin geantă şi scoase un manuscris stufos, ilustrat cu numeroase fotografii.

— Tatăl meu şi-a consacrat viaţa petrolului. A început prin a fora puţuri. Încetul cu încetul, şi-a înfiinţat propria societate. Dar a avut întotdeauna a avut hobbyul de a colecţiona scoici, chiar dacă e greu de crezut. Toată familia îl tachina pe chestia asta. Cu câţiva ani înainte să moară, a început să călătorească în toată lumea. În mod special a explorat arhipelagurile din Pacific unde şi-a îmbogăţit colecţia şi a făcut cercetări, ca să publice cartea pe care o vezi. Singurul loc unde nu a fost este Samoa.

Taylor luă dosarul şi-l răsfoi.

— A murit acum doi ani fără să-şi vadă opera împlinită. Aşadar, am venit aici ca să-i continuu opera.

Taylor studia fotografiile cu ochi critic, fără să zică nimic. Rachel stătea ca pe jar, pregătindu-se să audă tot felul de observaţii sarcastice pe care nu va întârzia să le formuleze.

— Fiecare planşă a fost executată cu multă pasiune, zise el, contrazicându-i aşteptările. De ce crezi că ai să reuşeşti să-l egalezi?

Continuă să examineze dosarul. Într-un târziu, atunci când simţi că nu mai poate suporta criticile lui mute, îl auzi murmurând abia auzit:

— Ce coincidenţă ciudată! Tatăl meu avea şi el aceeaşi pasiune… Ai auzit vorbindu-se de „gloria mărilor”?

Ea făcu semn că nu.

— Este o moluscă. Are cea mai frumoasă cochilie dintre toate câte există în Pacific, dar este dotată cu un ac cu care când înţeapă, provoacă paralizia şi foarte curând moartea. Era specialitatea tatălui meu.

În ciuda căldurii sufocante pe Rachel o trecură fiorii. Era ceva rece, ca de mormânt, în cuvintele, în privirea lui. Dar înainte să-şi poată analiza impresiile, el se întoarse şi anunţă:

— Iată Lelei. Am ajuns.

Capitolul 2

Insula li se arătă ca un dar al oceanului, răsărită din ape. Era dominată de un munte cu pereţi abrupţi şi vârfurile îndreptate spre nori şi avea ţărmurile mărginite cu plaje umbrite de palmieri, lagune cu ape limpezi de culoare verde albăstrie şi era apărată de recifuri înspumate.

Încântată, Rachel zări un fir argintiu, prăvălindu-se dinspre culmi.

— O cascadă! Este minunat! Cum se face că totul este atât de frumos? Peisajul ăsta arată exact aşa cum mi-l imaginam. Dacă n-ar fi atât de cald, aproape că mi-ar plăcea să trăiesc aici.

Se întoarse spre Taylor. Acesta o privea cu atenţie, ca şi când ar fi atribuit un sens mult mai profund remarcilor ei. Chipul îi era întunecat. Rachel nu

reuşea deloc să-l înţeleagă pe bărbatul acesta. îl crezuse mai vesel… Oare faptul că o întâlnise îi schimbase buna dispoziţie? Nu avusese totuşi impresia că l-a deranjat cu sporovăiala ei cam incoerentă. „Probabil că are necazuri… Ca şi mine, de altfel”, se gândi ea.

Taylor reduse turaţia motorului şi se strecură printre două recifuri.

— Nu-i ţipenie de om pe aici! Plaja e goală… Nici urmă să fie locuită! Şi eu care-mi închipuiam că o să găsesc un loc plin de copii veseli şi de familii fericite.

— Ne găsim în partea nelocuită a insulei. Satul e în

partea cealaltă. Oamenii vin aici duminica să se scalde şi să petreacă în aer liber. Acum nu e nimeni prin preajmă.

— Toţi sunt la nuntă. Suntem singuri. Apa mi se pare atât de bună că aş putea plonja îmbrăcată, râse ea.

Taylor opri motorul şi iahtul rămase nemişcat, plutind pe apele argintii în timp ce valuri mici se izbeau de cocă.

— De ce nu?

Rachel se crispă. Întorsătura pe care o luaseră lucrurilenu-i convenea deloc.

— Nu vreau să-mi stric rochia, pretextă ea.

— Şi n-ai un costum de baie în bagaje?

Ea îşi aminti că în graba cu care părăsise Dallasul, uitase să-l ia.

— Nu, recunoscu ea, îmi pare rău că trebuie să renunţ la o baie atât de ispititoare.

— Să nu-mi spui că pudoarea te împiedică să te scalzi într-o ţinută mai lejeră, o şicană el, neslăbind-o din priviri. N-aş fi crezut aşa ceva despre dumneata.

— Nu-i vorba de pudoare, îi răspunse ea, iritată.

— Atunci ce e? N-ai încredere? Nu-ţi face probleme, nu sunt rechini pe aici.

Era o provocare dar ea nu se recunoştea niciodată înfrântă.

— Nu vreau, asta e tot.

— Ţi-e teamă de mine? murmură el.

— Bineînţeles că nu!

De obicei bărbaţii n-o impresionau deloc. Sau cel puţin asta era impresia pe care voia s-o lase. Trebuia totuşi să recunoască faptul că Winfield, fără să ştie de ce, o făcea să se simtă stânjenită.

— Ei bine, atunci ce mai aştepţi să te dezbraci? Este atât de plăcut să te scalzi fără nimic pe tine!

Ea ezită… „Mai ales să nu-i arăt că sunt intimidată”

îşi spuse ea. îi părea totuşi greu să se dezbrace în faţa lui.

— Dacă o faci, te voi imita, o încurajă Taylor.

— În cazul ăsta, refuz să mă scald.

El ridică din umeri.

— Am înţeles.

Cum va reuşi să iasă cu faţă curată? Temeritatea ei obişnuită o împinsese cam departe de data asta. Rachel se aplecă spre apa care i se păru deosebit de tentantă. Nu rezistă multă vreme…

— Întoarce-te, îi ordonă ea, hotărâtă în cele din urmă.

El aruncă scara metalică şi se supuse, cu un surâs maliţios pe buze…

Rachel îşi scoase hainele una câte una, uitându-se atent la ce face el. În cele din urmă se aruncă în apă, având pe ea doar un slip minuscul de mătase.

Apa lagunei, proaspătă şi răcoroasă, îi procură o plăcere intensă. Mai făcuse baie dezbrăcată, dar niciodată în faţa unui bărbat. Valurile jucăuşe o legănau în timp ce soarele îi mângâia obrazul. Dădu de câteva ori din braţe şi îşi dădu seama că Taylor o urmărea atent. Nu-i dădu prea mare importanţă, cuprinsă de bucuria de a simţi peştii exotici înotând pe lângă ea, uitând de restul lumii. Se simţea atât de bine încât uită de trecerea timpului.

Brusc îşi reaminti de Karl şi de motivele pentru care se afla acolo. Se întoarse la iaht. Contrar celor ce credea despre bărbaţi, Taylor îşi ţinuse promisiunea şi rămăsese la bord. Dar Rachel nu era la capătul

necazurilor. Se va arăta oare la fel de ascultător dacă o să-i ceară să se întoarcă încă o dată ca să n-o vadă dezbrăcată? Clipa fatidică se apropia.

— Înoţi ca un peşte.

— Mulţumesc, răspunse ea.

Rachel ştia că era adevărat, dar ar fi trebuit oare să-l ia ca pe un banal compliment?

— Fermecătoarea noastră sirenă vrea în sfârşit să revină pe stânca ei ca să se întindă la soare, nu-i aşa? Lasă-mă să te ajut, o provocă el…

Şi, cu o privire strălucitoare, îi întinse mâna.

— Pregăteşte-mi mai întâi un prosop.

El dispăru în cabină şi se întoarse cu un prosop imens, de un roşu intens.

— Întoarce capul, îi ceru ea, dar vocea îi deveni fără voie plângăreaţă.

— Pentru nimic în lume!

Rachel citi în ochii bărbatului că n-are niciun rost să-l mai roage. O va vedea deci goală… La urma urmei, de ce nu? Se simţea în stare să execute o ridicare impecabilă la bord, dar se temea să suporte examenul lui înainte de a ajunge la adăpostul prosopului.

Se decise într-o clipă. Dintr-o săritură se sui pe punte şi se află faţă în faţă cu el. Întinse braţele, mândră, ca să-şi ia prosopul, dar el îl trase mai încolo. Ochii lui negri o devorau. Rachel se redresă semeaţă.

fără să facă vreun gest ca să se acopere, în timp ce ochii bărbatului îi explorau picioarele suple, abdomenul bronzat şi sânii, de pe care cădeau picături de argint.

Pentru a evita ce putea fi mai rău, Rachel se strădui să-l distragă, atacând. Se aruncă asupra prosopului, dar alunecă pe puntea vopsită. Se trezi lângă cel de care voia să fugă.

Corpul lui încălzit, îmbrăcat în alb, se apăsa de al ei, răcorit de baie, şi mâinile bărbatului coborâră lent de-a lungul ei, cuprinzând-o de talie. O strânse ca şi când ar fi vrut să-i dea de înţeles că o domină cu masivitatea lui. Şi

gura lui puse stăpânire pe a ei.

Căldura care se răspândi în ea nu semăna a nimic cunoscut şi deodată, cuprinsă de flăcări, simţi că nu mai poate rezista. Buzele lui blânde dar şi imperioase aşteptau un răspuns. Deveni slabă şi ascultătoare, subjugată de această îmbrăţişare virilă. El scoase un geamăt şi ea îşi puse mâinile pe pieptul lui musculos.

Sub degetele ei simţi inima lui Taylor bătând din ce în ce mai tare. Zgârie încet pielea bronzată şi suflul bărbatului deveni mai sonor.

Taylor se îndepărtă de ea la fel de brusc cum o îmbrăţişase. îi ridică părul lung şi umed şi-i cuprinse faţa în mâini, făcând-o să-l privească. Corpul lui îl

cuprinse pe al ei, într-o ultimă îmbrăţişare, dar pasiunea lui părea acum mai degrabă ură decât dorinţă.

— Cât de atrăgătoare poţi fi! spuse el furios. La fel de fascinantă ca „gloria mărilor”. Dar sunt sigur că înţepătura ta are un venin de mii de ori mai periculos.

Îi dădu drumul brusc şi se întoarse hotărât. În timp ce el pornea motorul, Rachel se repezi la prosop şi se înfăşură în el.

Taylor îi rănise adânc amorul propriu. Nu faptul că o văzuse dezbrăcată şi că se purtase în consecinţă pentru că la ce altceva s-ar fi putut aştepta de la cineva care jurase că o va face să-şi plătească traversarea. Nu. Ceea ce o tulburase cu adevărat fusese reacţia propriului corp faţă de atingerea lui Taylor. Niciodată nu fusese atât de emoţionată şi tulburată în faţa unui bărbat. Se simţi deodată disperată fiindcă, într-un anume fel, considera că fusese violată. Din fericire Taylor Winfield era prea absorbit de manevrarea iahtului. Rachel se strădui să-şi recapete calmul uitându-se la valuri. Înclină să pună acest incident pe seama căldurii sufocate. „Clima de aici mă face

neobişnuit de vulnerabilă. Atenţie deci…”

Iahtul ocoli insula şi ajunse curând în dreptul altei plaje, mult mai puţin nisipoasă şi plantată cu viţă de vie. În spatele cocotierilor, pe o înălţime, se

distingea o foarte frumoasă clădire în stil colonial, albă pe de-a-ntregul şi având verande foarte frumoase.

Taylor nu-i dădu niciun fel de explicaţie, iar după cele întâmplate nici ei nu-i mai venea să-l întrebe ceva. Taylor încetini şi îndreptă vasul spre pontonul plutitor. Ea îşi strânse lucrurile şi se pregăti să-şi ia un rămas bun cât mai rapid. îl văzu cum opreşte motorul şi cum amarează iahtul.

— Am să găsesc drumul şi singură…

— Sunt convins, îi răspunse el, fără să-i arunce vreo privire.

Rachel se aplecă să-şi ia bagajele. El se apropie rapid şi i le luă din mâini.

— Coboară şi ţi le dau eu.

Îl ascultă. Apoi îl văzu că se pregăteşte s-o însoţească.

— De ce te-ai hotărât să rămâi aici? se miră ea, vocea tremurându-i de nelinişte.

Ar fi vrut să-l vadă întors la bord şi îndepărtându-se de ea şi de Karl. Scena din lagună îi era prea prezentă în memorie şi spera s-o uite dacă nu-l mai vedea. Dar el rămânea pe loc, înalt şi posomorât, cu ochii negri aţintiţi în ai ei.

— Te deranjează că rămân?

— Bineînţeles că nu, minţi ea. Dar n-aş vrea s-o faci, simţindu-te obligat faţă de mine.

— Nu rămân din cauza ta.

Ei i se păru că jubilează şi se pregăteşte să-i facă faţă. Ochii ei verzi prinseră să scapere.

— Ascultă, nu sunt deloc încântată de cele întâmplate adineauri între noi. Sper că n-ai de gând să continui în sensul ăsta, pentru că atunci am să-ţi spun…

— Scuteşte-mă de discursul tău de fecioară care roşeşte. Nimeni nu te-a obligat să te arăţi în costumul Evei, îi răspunse el sarcastic.

Şi o examină din nou din cap până-n picioare. îi întinse apoi una din genţile de voiaj şi o luă înainte. Rachel ezită să-l urmeze. Mulţi bărbaţi superiori acestuia cedaseră în faţa furiei ei, teribilă ca un bici. Acesta însă reuşea să-i reziste. îşi compuse o figură dispreţuitoare. Totuşi, în adâncul sufletului, îi era greu să recunoască în ce măsură o tulburase.

— Te conduc la Karl.

— Aş prefera să nu mai faci nimic, obiectă ea. Doresc să discut cu Karl cât mai curând posibil şi în particular, dacă nu te deranjează.

— Vezi, preciză el cu voce ironică, am impresia să nu înţelegi foarte bine. În realitate, mă interesează foarte mult.

— Nu însemni nimic pentru mine nu ocupi niciun loc în viaţa mea, atunci cu ce drept te amesteci?

— Vrei să-ţi fac o schiţă?

Aşa durase destul. Rachel se uită spre pădurea de cocotieri, încercând să zărească locuinţa lui Karl.

— Nu-mi pasă de sarcasmele tale. Urcă-te înapoi pe vas şi pleacă de aici şi din viaţa mea. Du-te pe insula ta!

Surâsul deveni mai larg. Asta o făcu să-l deteste.

— Rachel, Rachel, tot nu înţelegi… Insula aceasta e a mea.

— Cum?

— Eu sunt proprietarul plantaţiei pe care o conduce Karl.

Universul se prăbuşea. Înţelese că n-are rost să-şi blesteme soarta. Făcu apel la bunul simţ şi căpătându-şi stăpânirea de sine, spuse calm.

— Dar este minunat! N-aş fi reuşit să ghicesc niciodată… îmi imaginam oricum proprietarii de plantaţii ca fiind nişte oameni… să spunem… mai sofisticaţi, mai elegant îmbrăcaţi. Înţelegi ce vreau să spun… Hainele lui Taylor se şifonaseră atunci când o strânsese, udă, în braţe. Te-am crezut un vagabond, scăpat din naufragiu. Cred că m-am înşelat foarte tare.

Se simţi uşurată că avusese prilejul să-i spună câteva adevăruri deşi, în realitate, minţise puţin. Dar din păcate, aceste injurii rămaseră fără efect.

— Exact aşa cum îmi închipuiam! Eşti vanitoasă. Nu îmi doresc decât un singur lucru: să n-ai vreodată ocazia să-ţi îndrepţi spre mine arma mortală a înţepăturilor tale, îi răspunse el, uitându-se la ea de sus.

— De ce, domnule Winfield? Mă îndoiesc că ar exista vreo otravă în stare să te răpună!

El îi aruncă o privire chiorâşă şi apoi o porni din nou, cu Rachel pe urmele ei. Palmierii foşneau în bătaia brizei şi scoicile trosneau sub paşii lor. Printre cascadele de flori nu se zărea nicio locuinţă.

— Satul se găseşte la două sute de metri de aici, dincolo de mangotierii de lângă izvor.

— Casa cea mare este a ta, nu-i aşa?

— Da. Uite-o şi pe cea a lui Karl.

Rachel se opri în faţa unei mici barăci.

— Cred că e şi el la nuntă.

— Nu. În timp ce te scăldai, am văzut hidroavionul care trebuie că l-a adus acasă, îi răspunse el tranşant. Vrei să bat eu la uşă?

Rachel se apropie iritată de baracă.

— Karl?

În spatele plasei de ţânţari care acoperea cadrul uşii apăru o siluetă. Bărbatul deschise şi rămase cu gura căscată.

— Rachel? Nu e posibil!

— Ba da, dragul meu. Oh, ce dor mi-a fost de tine! exclamă ea şi-i sări de gât.

Karl nu se schimbase deloc: părul blond şi des era nepieptănat. Părea la fel de blând şi îndatoritor. Ochii lui, de culoarea alunei, se îndreptară spre ea, ezitând.

— Ce cauţi aici?

— Aşadar, n-ai primit telegrama mea?

— Nu. Şi n-o s-o primesc până nu ajunge aici vaporul pe care-l trimite guvernul ca să ne aprovizioneze.

Discutând cu Karl, Rachel realiză că arătându-se atât de afectuoasă o făcea de fapt pentru a-i demonstra lui Taylor cât de apropiate erau relaţiile dintre ei, dar că în realitate Karl n-o interesa.

— Nu-mi porţi pică, spune! îl întrebă ea cu glas mic. Pot să rămân?

— Să-ţi port pică? Eu… eu, bâigui el, copleşit de bucurie.

Rachel se simţea aşteptată. îi aruncă lui Taylor o privire sfidătoare. Karl remarcă şi el, în sfârşit, prezenţa acestuia.

— Oh! exclamă el şi-i dădu drumul lui Rachel, care aproape că-şi pierdu echilibrul. Nu înţeleg…

M-a adus cu iahtul lui, spuse ea. îţi mulţumesc călduros că m-ai ajutat să-l găsessc pe Karl. Sunt sigură că ne vom revedea, înainte să plec, îi aruncă ea lui Winfield.

Osteneală inutilă: acesta nu se clinti din loc. Rachel roşi.

— Plăcerea a fost de partea mea, să ştii, îi răspunse acesta.

Karl părea că se simte jenat, aparent fără niciun motiv.

— Sper că eşti de acord ca Rachel să locuiască aici cu mine cât timp…?

— Nu, îi răspunse Taylor, tranşant. Nici nu se pune problema.

Cei doi se uitară uimiţi la el.

— Nu înţeleg, articulă Rachel, vrei să spui că te împotriveşti ideii că pot să locuiesc cu prietenul meu?

— Exact.

Rachel se uită la Karl. Se aştepta ca acesta să-l pună la locul lui pe Taylor, dar citi pe chipul lui că n-o să facă nimic.

— Ascultă, nu există niciun motiv care s-o împiedice să rămână aici. Suntem în Polinezia şi morala creştină nu are nicio valoare aici, se bâlbâi Karl, vizibil şocat de comportamentul tiranic al lui Taylor.

— Deci aşa gândeşti tu, Benson? Se apropiase, părând cuprins de furie. Morala e un lucru fără sens? Sunt proprietarul acestei insule şi cred că-i cunosc pe băştinaşi mai bine decât tine. Şi pot să spun că ceea ce aşteaptă ei de la mine şi de la musafirii mei n-are nicio legătură cu felul în care se poartă ei.

— Doamne! Gândeşti ca un adevărat colonialist. Eşti cam demodat, Taylor.

— Se poate, dar sunt la mine acasă.

— Bine. Atunci o să stea în sat, cu Valima, cedă Karl. Lui Rachel i se păru că desluşeşte o licărire de ură în ochii lui Taylor, atunci când se rostise numele Valima. Părea gata să sară la bătaie.

— Îndrăzneşti?

— Bine, bine… la altcineva, în sat…

— O să locuiască la mine, la Lagi, i-o tăie Taylor. Rachel simţi că se sufocă. În ciuda antipatiei pe care el i-o purta, o antipatie perfect motivată, după părerea lui, era totuşi de acord s-o primească în casa lui. Oare de ce?

— Şi de ce aş face asta? se indignă ea.

— Casa mea e foarte mare, o să fii în largul dumitale. În plus, locuiesc împreună cu mama mea. Aşa că aparenţele vor fi salvate, încheie el triumfător.

— E ridicol. Nu stau decât câteva zile. Karl o să doarmă afară, într-un hamac. Nu-i aşa Karl?

— Nu. Cred că Taylor are dreptate. Ar fi mai bine să locuieşti la el.

Ea simţi cum o cuprinde exasperarea văzându-l pe prietenul ei cum cedează practic fără nicio împotrivire. Trebuia însă să se supună hotărârii lor. Taylor îi părăsi şi trimise un servitor să-i ia bagajele. Karl îi arată apoi mica lui locuinţă, funcţională, dar perfect lipsită de personalitate, în felul în care era decorată. Dar el părea fericit că o vedea… şi ăsta era singurul lucru important.

Scrisorile pe care i le trimisese lui Rachel arătau în ce măsură avea nevoie de ea. Iar Rachel ştia că şi ea are nevoie de el.

— Cât timp te-ai gândit să rămâi?

— Atâta timp cât tu o să mă vrei, îi răspunse.

— Cunoşti foarte bine răspunsul, îi spuse el strângând-o în braţe. îmi pare rău pentru tatăl tău.

— A fost o lovitură dură pentru mine… dar viaţa merge înainte. Şi am atâtea de făcut.

— Nu şi aici, în orice caz, mormăi el. Nu se omoară nimeni muncind.

— Cum se face că ai ajuns aici?

— Nu-ţi aminteşti?

În perioada când el era în Dallas n-o interesaseră proiectele lui de carieră. O sâcâise vreo două luni. Voia ca ea să se mute cu el în Samoa, fiindcă i se

oferise un post acolo. îi explicase că va regreta după ce el o să plece şi o făcuse atât de insistent încât se săturase de discursuri pasionale pentru tot restul vieţii.

— Ştii, am studiat agricultura ca să-i fac plăcere tatălui meu. Dar, în realitate, am fost convins că am o fire de artist.

Pe Rachel o năpădiră amintirile. Şi tatăl ei o lăsase să plece, să facă ce vrea, cu excepţia căsătoriei. De fiecare dată când declara că n-o interesează să se mărite, el făcea adevărate crize de furie. Dacă ar fi ştiut de asta Rachel n-ar mai fi spus nimic.

— Tatăl meu avea un prieten foarte bun, reluă Karl. Au făcut războiul împreună şi îşi salvaseră reciproc viaţa. Acest prieten a fost tatăl lui Taylor. Când mi-am luat diploma avea nevoie de un director pentru afacerea lui cu copra. Am acceptat postul crezând că o să am timp să pictez.

— Şi?

— Am avut timp… dar clima te împiedică să faci ceva, indiferent ce.

— De ce ai rămas?

— Eu… nu mă gândeam să-mi prelungesc şederea aici… dar ocazia era prea tentantă. Sunt privilegiat pentru că cei care nu sunt născuţi în Samoa n-au dreptul să muncească aici.

— Din ce motiv?

— Înainte, emigranţii erau mai bine plătiţi ca indigenii. Asta a stârnit revolta acestora din urmă. În prezent, numai ei pot avea proprietăţi şi pot lucra aici.

— Mi se pare de înţeles.

— Da. Cred că am avut noroc. Am rămas din simpatie pentru cei din familia Winfield. Altfel n-aş fi avut curajul să trăiesc într-un loc cu climat tropical.

— Totuşi, ei nu sunt originari din Samoa. Au un statul special?

— Nimeni nu ştie dacă insula aparţine SUA sau Noii Zeelande, care şi-a obţinut independenţa. Cei din familia Winfield au avut un strămoş născut aici. Asta a rezolvat lucrurile. În plus, ei şi-au administrat bine pământurile creând locuri de muncă, deci nimeni nu se gândeşte să-i alunge de aici. Ar trebui să comită o crimă ca să se întâmple asta, încheie el, cu un aer comic.

— Te înţelegi bine cu Taylor? îl întrebă ea, pentru a schimba subiectul, fiindcă aluziile lui Karl o stânjeneau.

— Da, spuse el, pe un ton vag. Lipseşte destul de des.

— Şi unde se duce?

— Nimeni nu ştie exact, în afară de mama lui presupun.

— Trebuie că aleargă după femei sau joacă la ruletă. Crezi că ar putea fi pirat?

— Cine ştie?

— Se pare că-l urăşti.

— Nu, nu, protestă el, privind spre junglă, cu fălcile încordate. Sincer vorbind, nici nu-l iubesc prea tare pe tip… Familia lui a ruinat ţinutul, dacă vrei să ştii. S-au cocoţat pe dealul ăsta şi tratează oamenii ca pe nişte sclavi. E dezgustător, bombăni el. Şi, în plus, au datorii din ce în ce mai mari. O ştie toată lumea. Totuşi…

Conversaţia lor fu întreruptă de Taylor, a cărui apariţie bruscă îi descumpăni.

— Eşti gata?

— Aici domneşte încrederea în oameni! Ai preferat să

vii ca să te asiguri că mă voi supune ordinelor dumitale.

— Păi de ce să mă fi deplasat, dacă nu pentru a supraveghea? spus el pe un ton tăios.

Dar nu părea surprins.

— Vino astă seară la noi la masă, Karl, spuse el, ieşind primul. La ora şapte fix. Am o surpriză pentru tine… Cred că o să te intereseze.

Rachel se întoarse şi-i făcu un semn complice cu ochiul lui Karl. Acesta însă nu-i răspunse nici măcar cu un surâs. Părea în schimb teribil de neliniştit.

Capitolul 3

— Lagi înseamnă „Paradis” pe aici, spuse Taylor. Aceasta este numele casei.

Ajunseră în dreptul indicatorului situat la începutul aleii care ducea la casa cocoţată pe colină.

— Străbunicul meu a construit casa la sfârşitul secolului trecut. Atunci când soţia lui, care era născută în Samoa, a venit să locuiască împreună cu el, a crezut că-şi creaseră propriul paradis, încheie el cu glas încărcat de emoţie, lucru care o surprinse pe Rachel.

Din afară, clădirea sugera bunăstarea şi veselie prin balustradele elegante pe care le avea. Dar impresia asta se diminua atunci când pătrundeai în interior. Încăperile mari, cu plafoane înalte şi cu mobilele acoperite cu pânză înflorată, nu reuşea să risipească întunericul care stăpânea peste tot, perdelele erau trase în aşa fel încât lumina nu putea pătrunde.

— Hai să te prezint mamei mele şi apoi o să-ţi arăt camera unde o să stai, decise el.

Îşi lăsară bagajele în hol şi urcară la primul etaj. Taylor ciocăni la o uşă din capătul culoarului. Le deschise o femeie cu chip surâzător.

— Sunt bucuroasă să vă văd, pe dumneavoastră şi pe prietena dumneavoastră. Mama dumneavoastră se simte mai bine şi o să fie încântată de vizită.

Era Nora Tuamona, infirmiera care se ocupa de mama lui. Camera era plină de lumină şi într-un pat imens se afla o femeie micuţă care părea foarte bolnavă. îi întâmpină pe cei doi cu un surâs plin de căldură. Rachel rămase uimită de schimbarea care se produsese pe chipul lui Taylor: emana blândeţe şi dragoste.

— Mamă, dă-mi voie să-ţi prezint… o prietenă.

— Apropiaţi-vă… murmură femeia. Cum vă numiţi?

— Rachel Davidson, răspunse aceasta, extrem de încurcată.

— Cât e de frumoasă! Ştiam că o să găseşti femeia ideală, dacă o să ai răbdare. Tatăl tău ar fi mândru.

Rachel îi aruncă o privire neliniştită lui Taylor, la rândul lui destul de alarmat.

— Mamă…

Dar bătrâna doamnă, epuizată, se prăbuşi pe perne. Infirmiera le făcu semn să iasă.

— Puteai să mă previi că e atât de bolnavă. Şi de ce i-ai sugerat că m-aş afla într-o relaţie oarecare cu tine? Ce i-ai spus? exclamă Rachel, imediat ce ieşiră din cameră.

— Nu i-am spus absolut nimic. Dar ea a crezut că dacă îi prezint o femeie, trebuie să fie…

— Ştiai asta, înainte să intrăm în cameră!

— Nu m-am gândit, se scuză el posomorându-se brusc. Sunt la fel de contrariat ca şi tine.

— Nu-mi vine să cred.

— Din ce motiv, real sau imaginar, aş fi vrut s-o fac să creadă că o să fii soţia mea?

— Nu ştiu, răspunse ea, brusc furioasă.

Taylor se uită la ea îndelung cu ochii întunecaţi ca un

cer de furtună. Apoi îi spuse liniştit:

— N-am regizat nimic, Rachel. Chiar n-am regizat…

Pe ea o trecu un fior. El era atât de rece, atât de dur şi imperturbabil.

— Vrei să-mi arăţi camera? Aş vrea să mă odihnesc.

— Lia! chemă el pe cineva.

O băştinaşă tânără apăru curând surâzătoare. Avea vreo cincisprezece ani şi purta nişte blugi tăiaţi de la genunchi şi o bluză Hawaiană.

— Bună ziua, domnule, spuse ea cu bucurie.

— Arată-i camera pe care ai pregătit-o pentru domnişoara Davison.

Şi dispăru, fără ca fetei să i se pară cam necioplit.

Adolescenta o conduse spre o cameră decorată cu alb şi auriu, bine luminată de soare.

— Dar camera asta e demnă de o prinţesă!

— Oh, da! Este cea de care prefer să mă ocup în primul rând, confirmă şi Lia.

— Dar cum se face că toate celelalte camere sunt atât de triste?

— Domnul Winfield este un om discret, explică Lia cu un aer misterios. Vrea ca toate camerele să rămână închise, pentru ca nimeni să nu poată intra.

— Dar ce are de ascuns?

— Nu ştiu. N-am ştiut niciodată şi nici n-am intrat în vreuna… Ştiţi, cred că le pregăteşte pentru ziua când o să vă aducă aici, mai adăugă ea, nu fără maliţiozitate.

— Ce vrei să spui?

— Dumneavoastră amândoi…

Şi ridică din umeri, într-un fel semnificativ.

— Eu nu sunt… iubita domnului Winfield, preciză Rachel, pe care toată această punere în scenă începea s-o enerveze. Nu ştiu ce v-a lăsat să înţelegeţi.

— Oh, n-a spus nimic. Eu credeam numai că… în sfârşit, e atât de frumos şi dumneavoastră sunteţi atât de drăguţă…

— Am venit să-l vizitez pe Karl Benson. Domnul Winfield a fost atât de drăguţ încât mi-a propus să locuiesc aici. Asta-i tot.

— Aha! Atunci Valima n-o să aibă motiv să facă scandal…

— Valima? Cine e persoana?

— Dacă aveţi nevoie de ceva vă rog să mă chemaţi, spuse Lia, care, regretând că vorbise prea mult, se grăbi să iasă şi o luă grăbită pe scări.

Rachel se duse pe balconul acoperit. Avea o vedere superbă spre jungla care acoperea muntele. Un zgomot care venea dinspre peron îi atrase atenţia. Se aplecă şi-l zări pe Taylor care se îndrepta spre sat. Avea un corp atletic, care amintea de o fiară sălbatică. Rachel remarcă magnetismul, aproape animalic, pe care-l degaja. Bărbatul deborda de o vitalitate copleşitoare, prea puternică pentru ea. Decise că era de preferat să-l vadă cât mai puţin.

El întoarse brusc capul şi privirile li se încrucişară. Nu se punea problema să se ascundă ori să pretindă că nu l-a văzut. Rămase nemişcată şi îşi compuse o mască la fel de dură ca a lui.

Dar, uitându-se la el cum se îndepărtează, avea serioase îndoieli că ar fi reuşit să-l domine. Ba dimpotrivă, simţea că stima lui faţă de ea scăzuse.

Intră în cameră şi se aruncă pe pat.

— Aşa cum credeam, bărbaţii sunt făcuţi numai să ne aducă necazuri, suspină ea.

În ciuda dragostei pe care i-o purtase tatălui ei, trebuia totuşi să admită că fusese, în acest sens, cel mai

rău dintre toţi. Era fiica unică a unui magnat al petrolului căsătorit cu o frumuseţe venită din Alabama. Mama ei fusese adorabilă, dar moartea ei, n-o afectase pe Rachel tot atât de mult ca cea a tatălui ei, care era centrul existenţei sale. O criză cardiacă şi rămăsese orfană, în urmă cu doi ani.

Acest bărbat care o iubise mai presus de orice nu-i acordase totuşi încrederea lui. Nu crezuse că este capabilă să conducă Petroles Davidson la fel de bine ca un bărbat şi asta în ciuda muncii intense dusă de ea. Se temuse că fiica sa va fi devorată de toţi acei „rechini" care mişunau în profesia asta.

— Hotărăşte-te şi găseşte-ţi un bărbat, draga mea, îi tot repeta. Numai atunci voi fi sigur că ai să poţi să-ţi îndeplineşti responsabilităţile.

Ea n-a ţinut în niciun fel seama de dorinţele lui, iar el murise şi lăsase testamentul acela imposibil.

Sam Davidson deţinea 75% din capitalul societăţii. După decesul său, acţiunile fuseseră administrate în folosul ei până când Rachel va împlini douăzeci şi cinci ani, când vor fi împărţite între ea şi vărul ei, Mike. Dacă era măritată primea 50% şi vărul ei 25%, dacă nu, repartiţia era inversă.

Nu-şi făcea probleme pentru bani, dar pentru a obţine puterea care decurgea din deţinerea lor trebuia să-l ia în căsătorie pe Karl. Înţelesese la timp că Wayne era prea interesat şi că-i făcuse curte doar ca să-şi atingă propriile scopuri. Cunoştea prevederile testamentului şi voise s-o înlăture de la conducerea companiei, rezervându-i doar rolul de soţie. Dar fusese prea îngâmfat şi pierduse totul.

Cât despre Mike... Mike studiase agricultura cu Karl şi se ocupa cu creşterea animalelor într-un ranch din

Texas.

Singura lui plăcere era să facă provizoriu pe cowboy-ul... Rachel luase avionul fără să spună nimănui nimic. Mike probabil îşi închipuia că dispăruse şi se vedea în fruntea unui imperiu. Va fi şi el teribil de decepţionat, când se va întoarce alături de un soţ...

Dar Karl?! Cum va reacţiona oare la cererea ei, când îi va propune ca în loc să-şi irosească viaţa la tropice, să ia în căsătorie o femeie extrem de bogată? Va profita de ocazie, fără îndoială. Singura necunoscută în ecuaţie era Taylor. Ce ironie! Să-şi facă probleme pentru un bărbat! Toţi erau la fel. El, totuşi...

Era atât de schimbător! Rând pe rând plin de haz şi de veselie; apoi pe iaht, atât de distant, de greu de înţeles; îl văzuse agresiv, după baia în mare, iar acum era un tip rece, ironic, care o detesta.

„La ce bun să-mi fac probleme pentru părerea oricui? se gândi ea. Important este să se teamă de mine şi să mă respecte!”

Se trezi pe la şapte şi se pregăti pentru masă. Se îmbrăcă într-o rochie superbă, de mătase, de culoarea piersicii, decoltată în spate şi care-i punea în valoare picioarele. Pe când cobora scările, părul strălucitor îi juca pe umeri. În hol o întâlni pe Nora.

— Ei bine, doamnei Winfield îi este mai bine? se interesă ea, surâzându-i deschis.

— Nu, domnişoară. Şi nu poate decât să-i meargă şi mai rău. Tot ce pot să fac pentru ea, este să-i fac mai suportabile ultimele zile care i-au mai rămas, suspină infirmiera.

Şi se îndreptă grăbită spre bucătărie. Rachel fu impresionată de tristeţea acestor reflecţii. „Ultimele sale zile!” Era îngrozitor să te gândeşti la aşa ceva. Moartea o

îngrozea într-atât încât nu se mai gândea decât la un singur lucru: să fugă. Absorbită de gânduri se izbi de Taylor care tocmai intra. O prinse în braţe.

— Nu te-am auzit, zise ea, uşor speriată.

— Am remarcat! răspunse el, cu o privire rapidă. Sunt gata în jumătate de oră. Dacă vine Karl, te rog ţine-i companie.

Ca să nu se plictisească, Rachel începu să viziteze parterul. În ciuda faptului că era destul de demodată, casa părea că adăpostise oameni fericiţi, cu o viaţă plină şi interesantă. Se întoarse în salon şi îşi turnă un pahar de băutură, gândindu-se la situaţia în care se găsea.

Trebuia să-i vorbească lui Karl. Nu se va simţi în siguranţă până nu se căsătorea cu el. Putea avea încredere în el. Vara trecută şi-o petrecuse ţinându-se după ea ca un căţeluş, sorbindu-i cuvintele. Atunci o plictisise, desigur, dar devotamentul lui îi era foarte convenabil. O să pară căzut din nori atunci când o să-i spună că vrea să-l ia de bărbat. Da, viaţa lui Karl se va transforma, luminată de fericire; va regăsi energia necesară pentru a părăsi insula. îi va sfida pe Wayne şi pe cei ca el, combătând politica lor conservatoare. Ea era fiica lui Sam Davidson şi le-o va dovedi.

Nu exista decât o umbră în acest tablou: va suporta căsnicia mai mult de şase luni sau nu va fi decât o formalitate temporară? Săruturile pe care le schimbase cu Karl n-o tulburaseră deloc. Considera dragostea drept un basm în care e plăcut să crezi. Nimic mai mult. Să fi fost oare frigidă, aşa cum spusese Wayne? Se putea... Totuşi amintirea sărutului lui Taylor o ardea şi acum. Încercase o ruşine teribilă, după aceea, că nu putuse să-i reziste. Sentimentul ăsta o urmărea şi acum. Şi

totuşi, o fericire nebănuită o cuprindea amintindu-şi, făcând-o să-şi piardă stăpânirea de sine. O obsedau mâinile lui puternice şi fierbinţi, buzele şi ochii lui. Era cuprinsă de panică la gândul că dacă sărutul s-ar fi repetat, era aproape sigură că va ceda.

Karl ajunse la vilă înainte ca Taylor să fi coborât din camera lui.

— Draga mea! Eşti din ce în ce mai frumoasă, exclamă el strângând-o la piept, aproape respectuos.

— Nici tu nu arăţi rău.

Se îmbrăţişară îndelung, dar Rachel simţi că amândoi erau neliniştiţi de gândul că Taylor ar fi putut să apară.

— Te bucuri că am venit?

— Nu am aerul?

O mai îmbrăţişă o dată.

— Şi cât timp ai vrea să rămân? se fandosi ea.

— Pentru totdeauna.

— Se potriveşte bine. Am câteva lucruri de făcut pe aici.

Era un moment prielnic! Karl nu se schimbase. Se simţi destul de curajoasă, destul de sigură pe el pentru a-i cere să se căsătorească cu ea.

Sesiză paşii lui Taylor în timp ce Karl, care nu auzise nimic, încerca s-o sărute. Rachel, încercă să se desprindă din îmbrăţişare. Karl îşi închipui că e o

joacă şi deveni mai insistent. Când Taylor intră, îi găsi luptându-se unul cu celălalt. Rachel era roşie de efortul făcut pentru a se desprinde din îmbrăţişarea lui Karl.

— Trebuie să-ţi îmbunătăţeşti tehnica, Karl Benson. Am văzut femei mai îngăduitoare.

Cei doi se întoarseră, surprinşi. Rachel îşi ridică fruntea şi aruncă o privire duşmănoasă spre intrus. îi

surâse lui Karl... Dar chipul acestuia exprima atâta ură faţă de patronul lui, încât Rachel fu şocată. Într-o clipă, însă, expresia i se schimbă şi Rachel se întrebă dacă nu cumva visase ori dacă Taylor văzuse.

Dar Taylor n-avea ochi decât pentru ea. Se apropie, aproape s-o atingă. Bărbatul acesta înalt, cu umeri largi o intimida. îmbrăcat în smoching arăta deosebit de atrăgător. Rachel simţi nevoia să-i aşeze şuviţa de păr rebelă care-i cădea pe frunte.

— Curios, nu-mi amintesc să te fi zbătut atâta după-amiaza asta.

Oripilată, îl privi fără să poată face un gest. El îi devora buzele din priviri.

— Cred că nici de data asta n-ai să opui rezistenţă, urmă el cu glas vibrant, seducător.

Îl prinse bărbia şi îşi plimbă mâna pe gâtul ei cu linii graţioase. Karl nu mai exista pentru ea. În acel moment, nu mai exista decât acest bărbat, atât de

aproape de ea. Taylor se aplecă spre ea şi subjugată, ea îi întinse gura, gata să fie sărutată, însetată de dorinţa de a gusta din nou din acel fruct minunat. Gura lui era caldă şi senzuală, a ei nerăbdătoare. Rachel se clătină. Tot corpul îi tânjea după bărbatul de lângă ea. Buzele lui Taylor se lipiră de ale ei şi stârniră în ea o emoţie de care nu se crezuse în stare şi care o copleşea. Tremura, ca sub efectul unui drog puternic, copleşită de bucuria de a se dărui.

El se depărtă, dar îşi păstră braţul în jurul taliei ei. Rachel deschise ochii şi întâlnindu-i privirea şăgalică îşi veni în fire.

— Ai văzut Karl Benson? Este nevoie doar de puţină practică. Femeile sunt nişte prăzi uşoare.

Rachel simţi cum o cuprinde furia, furie împotriva

felului arogant în care manipula oamenii, furie împotriva ei însăşi că-i făcuse jocul. Se îndepărtă brusc de el.

— Porcule! Cum îndrăzneşti să mă atingi?

Ochii lui străluceau de maliţiozitate. Surâzător, o cerceta cu ochii lui negri amuzat s-o vadă atât de tulburată şi roşie de enervare.

— Bineînţeles că îndrăznesc! Nu-mi place nimic mai mult decât o luptă frumoasă. Haide, provoacă-mă. Fă-o, dacă ai curaj!

Din păcate, altfel decât de obicei, ea era total nepregătită. Taylor Winfield era prea enigmatic, prea

sofisticat; nu reuşise să-i afle slăbiciunile, nu reuşise să-l înţeleagă, aşa că nu se putea hazarda să-l înfrunte deschis.

Se întoarse şi, aşa cum fac toate femeile, adresă o privire de ajutor cavalerului ei. Dar Karl se trânti într-un fotoliu şi îşi feri privirea. Taylor îşi savura victoria. Oare ce spera să se mai întâmple? Ea ştia prea bine… Ei bine, o să-i dea de furcă!

Winfield îşi evalua prada cu un ochi de cunoscător, ceea ce o scotea din sărite. Va părăsi neapărat casa asta. Nu putea să mai rămână împreună cu acest monstru. Karl o să-i găsească un loc unde să stea.

Atunci se auzi un zgomot venind dinspre intrare.

— Iată surpriza pe care ţi-am pregătit-o, Karl, comentă Taylor, care ştia că era aşteptat un vizitator.

Karl Benson părea îngrozitor de jenat. În încăpere îşi făcu apariţia o femeie mai frumoasă decât văzuse Rachel vreodată. Înaltă, cu pielea mată şi părul negru ca smoala împletit în două cozi lungi, se mişca unduindu-se ca un şarpe. Deşi născută în insule, părea că are şi sânge asiatic, iar frumuseţea ei brună era accentuată de rochia roşie strălucitoare. Se putea vedea că este însărcinată.

— Intră, Valima. Ţi-o prezint pe Rachel Davidson. Sunt sigur că o să deveniţi cele mai bune prietene din lume.

Valima îi strânse mâna fără niciun cuvânt. Rachel observă că amicul ei Karl se făcuse alb ca cearşaful.

— Dacă mergem la masă, o să ne fie mai uşor să discutăm, spuse Taylor, precedându-i spre sufragerie.

„Mă întreb dacă s-a găsit cineva care să se revolte împotriva manierelor lui autoritare. O să fie un moment deosebit când o să i se întâmple…”

Pe masa mare luminată de sfeşnice, farfuriile de porţelan şi argintăria luceau blând, evocând bogăţia şi confortul. Totuşi, Rachel îşi spuse că niciodată nu luase parte la o cină mai de coşmar. Invitaţii erau îngrozitor de încordaţi şi se mişcau în mod vădit cu stânjeneală. Conversaţia lâncezea. Se schimbau priviri bănuitoare, replicile erau scurte aşa că mai tot timpul era linişte. Singurul care părea că se distrează era Taylor. Cu cât oaspeţii lui erau mai jenaţi, cu atât se amuza mai mult. Era oare diavolul în persoană.

Rachel se decise brusc: imediat după masă o să se retragă şi după ce o să-şi strângă bagajele o să-l ia pe Karl şi o să fugă. Nu mai putea să suporte influenţa acestui om periculos.

Era o femeie voluntară, care îşi atingea scopul indiferent care era preţul care trebuia plătit. Iar scopul ei era acum să se mărite cu Karl, lucru pe care Taylor părea că vrea să-l împiedice cu orice preţ.

Sesiză că acesta îi examinează braţele goale, apoi îşi mută privirea pe decolteul ei, oprindu-se pe sâni. Se cutremură, ceea ce-l făcu pe el să surâdă, apoi se cufundă iar în gânduri.

— V-am adunat pe toţi în seara asta fiindcă am o declaraţie să vă fac, spuse Taylor după o vreme, în timp ce li se servea coniacul. Întâlnirea cu Rachel mi-a dat energia necesară, fiindcă ar fi trebuit s-o fac mai de mult.

Toate privirile se întoarseră spre Karl, care examina faţa de masă cu expresia unui condamnat la moarte.

Rachel deveni neliniştită. Ar fi vrut ca Taylor să meargă direct la ţintă, iar tergiversările lui o dezgustau. îl compătimea pe prietenul ei, îndreptându-şi toată ura spre celălalt bărbat, care-şi tortura invitaţii cu atâta plăcere.

— Aţi remarcat că Valima este însărcinată.

Rachel simţi un nod în stomac. Bănuia ce o să urmeze. Valima, perfect calmă, nu-şi desprindea privirea de la Taylor, domnul şi stăpânul ei.

— Valima descinde dintr-una din cele mai vechi familii din insulă. Strămoşii ei i-au ajutat pe ai mei să ridice casa asta. Familiile noastre au fost întotdeauna foarte apropiate, iar rudele mele le-au dorit numai binele alor ei.

Se opri şi adresă un surâs tinerei care-i răspunse la fel. Rachel desluşi tristeţe în surâsul Valimei.

— Desigur, străinii au tendinţa de a crede că în Polinezia amorul liber este un lucru normal, chiar dacă rezultă copii. Dar vremurile s-au schimbat; insulele Samoa sunt în parte americane şi sunt deci sub incidenţa legii americane: copilul trebuie să aibă un tată. Un tată căsătorit cu mama lui.

Un surâs cald i se ivi pe buze: dacă-i plăcea să pună oamenii în încurcătură, reuşise.

— Asta vrei şi tu Valima, draga mea? urmă el.

Aceasta îl privea mută de admiraţie.

— Am aşadar plăcerea să vă anunţ logodna dintre Valima şi Karl Benson. Să ridicăm paharele în sănătatea

tinerei perechi.

Rachel se clătină. Karl trebuia să reacţioneze. Nu putea să asculte de acest bădăran! Totul nu era decât o farsă! Totuşi, incredibil dar adevărat... Karl îşi ridică paharul. Prin urmare, nu avea curajul să se împotrivească?

— Sunt încântat să văd că îţi asumi în sfârşit paternitatea, Benson. Un bărbat trebuie să facă faţă responsabilităţilor sale, continuă Taylor pe un ton tăios.

— Adevărat? şuieră Karl, furios. Ţii la ele? Ştii bine că tu eşti...

— Ajunge, Benson. Eşti tulburat şi îţi înţeleg bucuria, spuse Taylor energic, dar asta nu trebuie să te facă să-ţi pierzi capul. Nunta va avea loc sâmbătă. Copilul Valimei va avea un tată.

Rachel avea impresia că trăieşte un coşmar. Taylor doar întinsese mâna şi îl desemnase ca soţ pe Karl! Era imposibil! Karl nu putea fi tatăl copilului. O ştia. Tatăl copilului era Taylor şi acesta trecuse responsabilitatea pe umerii lui Karl!

— Nu-l lăsa să te domine, Karl! N-are niciun drept asupra ta. Spune-i să se ducă naibii!

— Are dreptate. Trimite-mă la naiba. Mi-ar plăcea să te aud, hohoti Taylor.

— Nu te amesteca, Rachel. Valima şi cu mine am discutat deja despre căsătorie. Taylor nu a făcut decât să grăbească lucrurile. Dar totul este aşa cum trebuie.

— Nu! Tu de ce nu spui nimic Valima? strigă tânăra femeie.

— Voi face cum mi-a cerut Taylor. Dar ştii că nu este drept, că nu este ceea ce doresc.

— Este ceea ce doresc eu, în schimb, tună Taylor.

— Ei bine, fie! spuse Valima, ridicându-se de la masă. îţi stau la dispoziţie, Taylor. Haide, viitorul meu soţ.

Karl o urmă murmurând.

— Îmi pare rău, Rachel. Se pare că vizita ta n-a căzut într-un moment prea potrivit.

Aceasta se uită după ei, cum se îndepărtau. Iar ea rămânea singură, prizonieră. Şi speranţele ei de moştenire se spulberau! Ce se va întâmpla cu ea?

Winfield, impasibil îşi turnă alt pahar.

— Ştiai că vreau să mă căsătoresc cu Karl! Ai făcut-o intenţionat! strigă Rachel.

— Linişteşte-te, asta nu te priveşte, cel puţin nu direct.

— Şi acum, ce se va întâmpla cu mine? gemu ea.

— Nu-i problema mea, răspunse el, cu un surâs larg.

Niciodată nu urâse pe cineva până într-atât încât să vrea să-l omoare.

Sări în picioare, gata s-o rupă la fugă. O mână de fier o prinse de încheietură. Ochii lui negri o sfredeleau.

— Oh! Nu-mi poţi scăpa în felul acesta. Încă m-am terminat cu tine. Departe de asta.

Capitolul 4

— Lasă-mă să plec!

Rachel se zbătu să-şi elibereze braţul, încercând să scape din strânsoare. Cu mâna liberă se chinuia să desfacă degetele puternice care o ţineau prizonieră.

Taylor se uită la ea, zâmbind.

— Eşti o luptătoare, spuse el visător. Cred că este unul din lucrurile care m-a atras cel mai mult la tine.

— Care te atrag?

Rachel îşi ridică ochii dezgustată. Nu remarcase până atunci că găsea ceva interesant la ea. Mai degrabă contrariul.

— Nu poţi să mă suporţi, de fapt. Şi e reciproc. Lasă-

mă, te rog. Te asigur că-mi voi face valizele şi că voi dispărea din viaţa ta.

— Crezi într-adevăr că asta doresc? întrebă el, dintr-odată potolit, ca şi când i-ar fi atins un punct sensibil.

Ea îşi dădu într-o parte cu o mişcare din cap, părul care-i cădea pe ochi. Discuţia lua o întorsătură periculoasă şi nervii ei nu păreau în stare să o suporte.

— Este ceea ce doresc eu. Iar părerea ta n-are importanţă. M-am hotărât: plec.

Îşi scuturã violent braţele. Fără rezultat. El se apropie de ea.

— Ai dreptate. Hai să găsim un loc mai confortabil. O trase spre bibliotecă şi închise uşa după ei.

— Exact ce ne trebuie, comentă el, satisfăcut de el însuşi. Camera era tapisată cu cărţi. În centru, pe un covor se găseau două canapele.

— Vino, discutăm mai bine aici.

O forţă să se aşeze şi se instală lângă ea. Rachel ştia că asta nu prevestea nimic bun. Se afla în gura lupului. Dar de ce se purta oare el aşa cu ea?

— Ce vrei până la urmă? şuieră ea, privindu-l insistent. Cu părul răvăşit, aflată în inferioritate, se simţea umilită şi era furioasă.

— Ce vreau? răspunse el, mimând inocenţa. Dar cred că-ţi dai desigur seama…

— Ei bine, nu, spuse ea cu inima bătându-i mai repede, decisă să nu-şi piardă speranţa. Nu sunt sigură de nimic, în ceea ce te priveşte…

Taylor păru surprins şi se uită la mâna sa bronzată, care apăsa braţul ei. Apoi clipi din ochi şi slăbi

strânsoarea. Fără să ştie de ce, ea nu socoti că trebuie să-şi retragă mâna. Bărbatul începu să-i mângâie

mâna, până la cot.

— Ar fi mai bine să-ţi explic, spuse el.

Vocea lui caldă, atât de aproape de ea, o fermeca. Se uită la el şi fu surprinsă să constate ce expresie intensă avea întipărită pe chip. Brusc, el se înseninã şi-i adresă un surâs încărcat de căldură şi tandreţe.

— Am impresia că te cunosc atât de bine! Trecutul ţi se citeşte atât de uşor pe mutriţa ta bosumflată şi în ochii aceştia verzi, murmură el ducând mâna spre gura lui Rachel. Ai fost un copil răsfăţat. Poate prea mult.

Buzele lui se lipiră de palma ei, care constată surprinsă că-l mângâia la rândul ei.

— Lasă-mă, îl rugă ea, ştiind că şi ea îl dorea, că i-ar fi sărit în braţe. Nu mai pot sporta insultele tale.

— N-am vrut să te insult, protestă el, atingându-i cu mâna deschisă obrazul. Am vrut numai să te avertizez.

Ea se destinse. Degetele îi atinseră pielea aspră. Se simţea bine cu bărbatul acesta. O slăbiciune stranie îi măcina încetul cu încetul rezistenţa. Trebuia să se depărteze de el. Niciodată n-o pândise un pericol atât de mare.

— Ai fost răsfăţată de viaţă. Şi ai avut norocul să-ţi foloseşti frumuseţea pentru a-ţi face un drum în viaţă.

Dar eu n-am nici răbdarea, nici timpul să aştept să termini cu toate trucurile astea mormăi el, brusc întunecat.

Ea simţi cum i se usucă gâtul. Citea în privirea lui cât de pătrunzătoare îi putea fi inteligenţa. O înţelegea prea bine, mai bine decât o făcuse tatăl ei, şi asta o îngrozea.

— Nu! îl imploră. Dar Taylor rămase nemişcat.

Ea se depărtă de el, încercând să scape de magnetismul lui. „Controlează-te! Se mustră ea. Şi mai ales nu-i arăta cât eşti de slabă în momentul ăsta”.

— N-ai dreptul să mă manipulezi, aşa cum faci cu ceilalţi, declară ea decisă.

— Nu te manipulează nimeni, Rachel! Tu te comporţi provocator.

Cramponată de marginea divanului ea îl privi intens. Măcar de ar lăsa-o în pace! Era lucrul pe care-l dorea cel mai tare… dar cu greu acest gând putea trece spre sufletul ei, care-i spunea că se minte singură. Nimic n-o împiedica să se ridice şi să plece. În orice caz, el n-o putea obliga să rămână.

— Ce vrei? îl atacă ea.

Dar privirea ei turcoaz nu întâlni decât o ironie întunecată. Tăcerea se aşternu între ei.

Când el deschise gura să vorbească din nou, se putea înţelege că nu glumeşte deloc.

— Pe tine. Pe tine te vreau.

Tremurul pe care îl simţi, o făcu să fie cuprinsă de frică.

— Am ştiut-o chiar în momentul în care te-am întâlnit la Jeeter, mai adăugă el.

Îşi bătea joc de ea! Fără îndoială, încerca să-şi bată joc de ea! îşi închipuia că este vreo şcolăriţă, uşor de sedus? El înţelese că o supărase, fiindcă ochii i se întunecară.

— Aşteptarea mi-a fost lungă şi grea, urmă el. Se apropiase fără ca ea să-şi dea seama. Credeam câteodată că n-am să te găsesc niciodată.

Taylor îi mângâie bărbia şi ea îi citi în privire, în acel moment, o fragilitate pe care nu se aşteptase s-o găsească la el. Dar oare spusese adevărul? Nu! Rachel îşi reprimă orice urmă de tandreţe. De câte ori se apropia de ea, devenea complet idioată! Voia s-o facă să creadă că zăcuse în insulă aşteptând-o, când după toate aparenţele, era

suficient să mişte din deget pentru ca toate femeile să alerge.

— Ajunge cu poveştile, spuse ea împingându-l. N-o să mă prinzi cu vicleşugurile tale, Taylor. Sunt surprinsă că toate tipele de pe aici sunt înnebunite după tine. Şi să nu-mi spui că le-ai ignorat, în timp ce aşteptai femeia visurilor tale! Nu-mi vorbi de singurătatea ta, îl persifla ea. Nici măcar nu ştii ce înseamnă. Cât o priveşte pe Valima…

Se uită la chipul lui.

— Nicidecum. Valima se va căsători cu Karl.

— Da, dar ar prefera să se căsătorească cu tine, preciză ea.

Taylor izbucni în râs şi, cu multă amabilitate, îi declară:

— Oh, frumoasa mea sirenă! Crezi că ştii totul.

Îi luă mâna. Inima lui Rachel o luă razna. Simţea că trebuie să plece cât mai repede. Dacă rămânea, ar fi însemnat că aşteaptă un răspuns mai detaliat de la el. Totuşi nu făcu niciun gest. El se apropie şi Rachel simţi căldura irezistibilă emanată de corpul lui. îşi examină inelele.

— Le consideri nişte arme ori ca nişte semne ale supunerii?

— Te las să ghiceşti, fiindcă ai spus că mă cunoşti atât de bine.

Taylor îşi plimbă degetele pe braţul ei, provocându-i o senzaţie atât de puternică, încât Rachel simţi că se sufocă.

— După părerea mea, ele sunt zidul tău chinezesc. Şi spunând asta se aplecă şi o sărută în căuşul palmei. Dacă îţi încarci degetele cu inele, nu va fi loc pentru verighetă…

Îi acoperi pielea fragedă cu o cascadă de sărutări, apoi îi desenă, mici cercuri. Ea era paralizată. Se uită la

capul lui acoperit de păr negru, aplecat înspre ea şi nemaiputând rezista îşi trecu degetele prin şuviţele dese.

— Nu. De ce spui că mă sperie căsătoria. Ţi-am spus că voiam să-l iau pe Karl de bărbat.

— Ar fi fost ca şi când ai fi rămas celibatară… Te temi să te căsătoreşti cu un bărbat care să-ţi fie egal, mai adăugă el, zâmbind feroce.

— Cineva ca tine, presupun!

Îşi regretă imediat cuvintele. Ochii lui Taylor nu mai râdeau deloc. În loc de răspuns, o prinse de umeri şi o trase spre el.

— Eşti asemeni unei superbe anemone de mare. Stai nemişcată şi te laşi admirată. După ce reuşeşti să-ţi ademeneşti prada şi după ce ea îţi dai seama că nu poate să treacă de tine şi îţi cade la picioare, nu faci decât s-o înghiţi.

— Dar tu ştii de ce îmi aminteşti? îi ripostă ea. De un rechin, care rătăceşte, căutându-şi o victimă pe care s-o sfâşie. Ca şi el, n-ai nici sentimente, nici îndurare.

Imaginea păru că-l amuză pe Taylor, fiindcă ochii îi licăriră.

— Ţi-e frică că o să fii sfâşiată? mormăi el, în scoica urechii, mângâindu-i coapsele.

Era atât de aproape… Rachel era emoţionată până în adâncul fiinţei. Bărbatul de lângă ea o tulbura şi realiză că lucrul ăsta îi făcea plăcere.

— Ţi-e frică că o să fac din tine o simplă îmbucătură? murmură ea.

— Nu, îi suflă el pe gât şi gura îi coborî spre piept, lăsând în urmă o dâră de foc.

Rachel închise ochii şi îşi dădu capul pe spate. Pulsul i se acceleră. Se abandonă fericirii pe care i-o dădeau

aceste senzaţii copleşitoare. Atunci când el începu să-i îndepărteze rochia, nu încercă să facă nimic ca să-l împiedice.

— Eşti atât de frumoasă! N-aş putea să-ţi fac niciodată nici cel mai mic rău!

Era cu gura între sânii ei. Rachel se întinse spre el cuprinsă de o dorinţă irezistibilă de a se lipi de el. îşi pierdu complet controlul şi îşi strecură palmele sub haina lui Taylor.

— Un moment, spuse acesta şi îşi scoase haina.

Îi atinse în sfârşit torsul puternic şi îşi strecură degetele sub cămaşă. Bărbatul scoase un geamăt când îi mângâie pieptul.

Buzele lui Taylor se apăsau pe ale ei, senzuale, insinuante. Mâinile care o căutau se mişcau cu uşurinţă, răscolindu-i simţurile. Simţi cum i se strecoară sub rochie fără să poată schiţa nici cel mai mic gest de împotrivire.

— Asta-i legea firii, Rachel, îi spus el cu glas fierbinte. Rechinul iese întotdeauna victorios în lupta cu anemona.

Îi găsi vârful sânilor şi-i atinse. Apoi se aplecă şi-i muşcă prin ţesătura rochiei.

— Am nevoie de tine, Rachel. Vreau să te cunosc cum eşti ca femeie…

Încet, o răsturnă pe perne. Se întinse peste ea şi-l simţi că o doreşte cu adevărat. Nu era un lucru nou pentru Rachel: toţi bărbaţii nu se gândeau decât la aşa ceva, dar cu el lucrurile erau complet diferite: îl dorea şi ea. Nu i se mai întâmplase aşa ceva niciodată şi îi era teribil de frică, simţea că nu mai are niciun control asupra lucrurilor. Armura îi fusese străpunsă şi se simţea cu totul în voia lui.

— Nu, gemu ea împingându-l. Dar buzele lui Taylor deveniseră şi mai flămânde. Nu, opreşte-te!

Rachel îşi spusese că pe ea n-o s-o poată manipula aşa cum făcea cu celelalte, iar acum vedea că lucrurile se întâmplă exact pe dos. Continuă să se simtă tulburată, la fel ca şi Taylor, dar conştiinţa de sine îi revenea încetul cu încetul. Dar asta nu dură mult timp. Niciodată nu se mai simţise atât de subjugată, aproape să cedeze. O cuprinse panica.

— Nu, îl imploră ea.

Dar el respira sacadat şi avea o privire încărcată de dorinţă.

— Nu-ţi fie frică! N-o să-ţi fac niciun rău! mormăi el depărtându-i buzele.

Tresări ca muşcată de şarpe.

— Nu, ţipă ea, încercând să scape.

— Ce e? Ce-i cu tine? se nelinişti el, cu o voce răguşită.

Era atât de seducător cu părul negru căzut pe frunte! O parte din ea n-avea decât o singură dorinţă: să-l strângă în braţe şi să-i cedeze. Dar spaima o chinuia. Era prea periculos. Trebuia să continue să lupte.

— Nu vreau, nu cu tine. Nu te iubesc.

Glasul i se frânse. Taylor rămase nemişcat şi ochii lui negrii o ţintuiau de canapea! Trebuia să-l convingă cu orice preţ.

— Îl iubesc pe Karl. Nu te doresc.

Îşi dădu seama cât de tare putea să mintă. Nu-l iubise niciodată pe Karl, chiar dacă, din interes, încercase să se convingă de contrariu. În orice caz, nu simţise vreodată o dorinţă atât de intensă, sfâşietoare aşa cum simţea pentru bărbatul acesta.

— Îl iubesc pe Karl, îi repetă şi chipul lui Taylor se înăspri.

Se uită la ea un moment. Furia începea să-l cuprindă.

Se depărtă de ea şi se ridică, ducându-se spre barul instalat într-un colţ. îşi turnă un pahar şi-l dădu peste cap.

— Karl o să se însoare cu Valima, declară el. Şi dacă încerci să faci ceva ca să împiedici lucrul ăsta, o să te fac să-ţi muşti mâinile.

Se înălţă în penumbră, teribil de impresionant. Cămaşa desfăcută lăsa să i se vadă pieptul gol. Rachel întoarse capul, tulburată fără de voie. Trebuia neapărat să-şi stăpânească emoţiile şi să scape de sub vraja lui.

Se simţea deplasată în casa aceea. Dar unde să locuiască?

— Mă duc să-mi fac bagajele, încercă ea.

El se repezi imediat spre ea.

— Nu, urlă el. Trebuie să rămâi aici. N-ai altă posibilitate.

— Cum asta? De ce aş rămâne? murmură ea disperată dându-şi seama că el spune adevărul.

— Şi lucrarea tatălui tău? Trebuie s-o termini. Poţi să stai aici atâta timp cât ai nevoie. Dacă mă refuzi, am să interzic oricui să te găzduiască.

Rachel îşi puse veşmintele în ordine şi neţinând seama de privirea lui, ieşi în grabă din încăpere.

Prea emoţionată ca să ia o decizie, hotărî să amâne pentru a doua zi.

Capitolul 5

Rachel era aşezată pe un bloc enorm de lavă, aplecat deasupra lagunei. Soarele strălucitor, filtrat printre degetele ei, o orbea. îşi duse mâna la ochi pentru a vedea mai bine bărbatul şi copilul care se zbenguiau pe plaja de dedesubt.

— Coboară, strigă Taylor. Avem nevoie de ajutorul tău. După o clipă, încercă să-l ajute pe copil să-şi prindă

câinele care scăpa mereu.

Pe Rachel, spectacolul o distra de minune. Dar n-avea chef să se mişte. Prefera să mediteze asupra evenimentelor din acea dimineaţă.

— Nu imediat. Lăsaţi-mă să mă mai bronzez puţin. De dimineaţă, în zori, Taylor o trezise pentru a admira împreună grădina plină de rouă, care se încălzea la razele soarelui. Încă somnoroasă, îl urmase

În timp ce el culegea un braţ de orhidee, ca să împodobească masa. Taylor nu făcuse nici cea mai mică aluzie la cele întâmplate în ajun.

Mâncaseră şi după aceea o dusese la plajă, de unde voiau să culeagă scoicile care lipseau din colecţia lui Sam Davidson. O luaseră pe un drum mărginit de o parte de palmieri şi de cealaltă parte scăldat de valurile mării turcoaz. Taylor îi dezvăluise, nu fără mândrie, splendorile acestui peisaj încântător.

Acum, Rachel era perfect trează, în stare să se întrebe în legătură cu planurile pe care şi le făcea Taylor vizavi de ea. Părea că făcea eforturi serioase să pară amabil şi nu-i spusese nicio răutate. Totuşi, se întreba dacă nu cumva îi pregătea vreo surpriză.

— Vino! Avem nevoie de o a treia persoană să punem mâna pe acest derbedeu.

Situaţia i se păru atât de amuzantă încât se hotărî să intre în joc. Taylor era îmbrăcat într-o cămaşă albă şi blugi, iar băieţaşul cu nişte pantaloni de baie roşii. Amândoi alergau după un foxterier care refuza să intre în mare. Băieţaşul îl duse până lângă apă dar acesta se agita pe nisip fără să se poată hotărî să intre în apă. În acest moment Taylor şi Rachel se apropiară de ei.

— De ce vrei să-l sileşti să intre în apă, dacă nu vrea?

— Joe zice că aşa trebuie, răspunse Taylor, cu aerul

cel mai serios din lume. Bunica lui i-a spus să-i facă baie şi trebuie s-o asculte.

În cele din urmă, câinele fugi şi se ascunse într-un tufiş, crezând că nu-l vede nimeni, dar coada din care dădea frenetic rămase afară. îl înconjurară toţi trei şi Taylor reuşi să pună mâna pe el.

— Hai cu noi, îi spuse el căţelului care i se zbătea în braţe.

Îşi desfăcu centura pantalonilor cu o mână. Rachel se uită instinctiv în altă parte, înroşindu-se. „Asta e! se gândi ea, am avut curajul să stau goală în faţa lui şi nu îndrăznesc să mă uit la el, când face acelaşi lucru!” Tânăra femeie îşi întoarse capul şi se uită cu ochi uimiţi la Taylor, care rămăsese în slipul de baie. Se miră de gingăşia cu care se purta cu căţelul, pe când îl ducea spre ocean.

— O să vezi că o să-ţi placă, potaie mică, spuse el încercând să liniştească foxterierul care încetă să se mai zbată şi începuse să înoate prin apă.

Joe îl prinse şi-l scoase din apă lăsându-l liber pe plajă, iar căţelul începu să se scuture, udând-o pe Rachel.

— Încă nu e pregătit să câştige Jocurile Olimpice, îi spuse ea lui Taylor, zâmbindu-i călduros.

— Nu, îi răspunse Taylor, făcându-i cu ochiul, dar Joe îi poate spune bunicii lui că a ascultat-o.

Îşi luară rămas bun de la băieţaş, care se îndepărtă lăsându-i singuri.

— Acum, hai să te scalzi, îi spuse Taylor.

Rachel se uită fascinată la picăturile de apă care curgeau de pe genele lui negre şi de pe gâtul lui puternic.

Simţi că vrea să-i atingă muşchii întinşi cu degetul, să-l atingă cu palmele pe pielea bronzată, răcorită de apa oceanului. Strânse pumnii atât de tare încât unghiile îi

intrară în carne. Taylor se apropie şi-i desfăcu rochia, care-i căzu la picioare. Se trezi rămânând doar în nişte bikini minusculi luaţi de la Lia.

— Îţi place costumul meu de baie? bravă ea.

— Mult. Dar mi-a plăcut mai mult cum erai ieri. Toate femeile frumoase ar trebui să facă baie aşa…

Ochii îi deveniră nostalgici.

— Ţine bine minte, căci n-o să mai ocazia să mă mai vezi aşa!

Iute ca fulgerul Taylor se apropie de ea şi-i simţi degetele pe elasticul bikinilor.

— S-o crezi tu! încă un cuvânt şi o să ajungi în aceeaşi ţinută.

Abia aştepta să se întâmple asta. Ca şi ea de altfel, în forul ei interior. Dar unde-i va duce asta?

— Credeam că vrei să te scalzi? reuşi ea să articuleze.

El o mânca din ochi, căutând un semn într-ai ei. Cu mâna cu care o ţinea, o apropie de el şi gura-i caldă şi umedă şi-o puse pe a ei, explorând-o şi bucurându-se de fiorii ce se simţeau crescând pe ea.

— Te doresc mai mult decât orice pe lume, îi mărturisi el strângând-o şi mai tare. Dar la fel de tare doresc şi să mă scald. Haide!

Şi râzând dezlănţuit, îi prinse mâna într-a sa şi o luară la fugă spre lagună, stârnind un curcubeu de stropi, la intrarea în apă. Oceanul se închise deasupra lor, dar imediat Taylor o trase la suprafaţă, iar ea se agăţă de el cu disperarea înecatului. El o cuprinse uşor. Era un fel de a se juca cu focul. Ştia că este o foarte bună înotătoare, dar înţelegea şi dorinţa ei de a fi dominată aşa că o strânse lângă el. Brusc, ea se desprinse şi se scufundă şi când se întoarse îl văzu şi pe el unduindu-se ca un peşte, alături de

ea, atingând-o, învolburându-se în jurul ei până la epuizarea aerului din plămâni.

Ieşiră la suprafaţă.

— Trebuie să caut scoici, îi spuse ea roşie de efort, devenind dintr-odată gravă. Fără să-i răspundă, el o urmă pe drumul de întoarcere. Dar ea începu să se teamă că Taylor, care mergea în spatele ei, o să încerce s-o atingă. Înţelese repede că nu reacţiona raţional şi îşi căpătă stăpânirea de sine.

— Dacă îmi spui unde se găsesc scoicile… începu ea nemaisuportând starea de stânjeneală.

— N-o să găseşti niciuna, dacă nu sunt cu tine, îi spuse el.

— Dar nu e nevoie… Arată-mi pur şi simplu locul şi nu cred să am nevoie de ajutorul tău…

— Ah! Crezi că o să-ţi apară în faţă, că e suficient să rosteşti formula magică pentru a se deschide grota cu comori?

Se săturase de ironiile lui! Desigur, acum nu se mai formaliza de glumele lui dar de aici până a recunoaşte că le şi gustă era o distanţă prea mare.

— Bine, fie. Ce trebuie să fac?

— La drept vorbind, nu ştiu nici eu, admise el. În insule, femeile sunt cele care fac treaba asta. Rachel încruntă din sprânceme. Nu e discriminare, dar aşa e obiceiul aici. Ele adună scoicile, din care fac coliere, tapiserii şi sacoşe. Melcii mari, de ghioc, ca şi alte moluşte mari se pescuiesc de pe fundul mării de către scufundători. Dacă vrei, mâine îi putem însoţi; o să le cer să ne ducă în locurile unde se găsesc cele mai frumoase exemplare. Azi va trebui să ne mulţumim cu ce găsim pe aici.

— Cu un expert ca tine, nici nu îndrăznesc să crâcnesc! îl tachină ea.

Reveni pe plajă şi îşi luă cele două genţi, care le pregătise pentru pescuit şi îl urmă pe Taylor de-a lungul plajei.

— Cea mai mare parte a scoicilor se pare că au fost aşezate de mare în nişte mici adâncituri. Când se retrage, acolo rămân grămezi de alge şi de resturi de scoici.

— Ia te uită!

Rachel descoperi, aruncată la picioarele ei de un val, o spirală micuţă colorată în negru şi portocaliu.

— Uite şi aici!

Se minunară de un alt melc minuscul, preţios ca o bijuterie, cu nişte excrescenţe ascuţite.

Pungile lui Rachel se umplură încet, încet, ea descoperind că se simte ca un copil faţă în faţă cu toate comorile oferite de natură. În ciuda caracterului ştiinţific, munca asta era foarte captivantă.

— Am adus şi un album ilustrat pentru a le putea identifica. Ţine punga asta. Scotoci în a ei şi scoase un manual. Hai să facem o încercare cu cel roşcat, ca un leopard, care-mi place cel mai mult… Aha, am găsit! Uită-te la desen: ordinul Neogastropodelor, subramura Muricacea, familia Terebride. Doamne ce păsărească! exclamă ea înveselită.

— Îţi dai seama că şi restul cochiliilor sunt la fel de precis descrise? Eşti curajoasă! exclamă Taylor.

Dar Rachel, exaltată de acest prim succes, nu se lăsă descurajată.

— Mulţumesc! Să încercăm un altul. Cel de aici, de exemplu, acesta alb strălucitor. Ai zice că este un castel fermecat. Dar… se uită perplexă în album, în realitate este vorba de Fusinus Nicobaricus sau de un Granulifusus Hayashi?

— Bună întrebare, comentă Taylor, încruntând din sprâncene.

— Încep să cred că n-o să fie o treabă uşoară. Cum o să reuşesc să le identific pe toate? întrebă ea descumpănită.

— La muzeul din Pago Pago, poţi găsi un specialist în moluşte. Dacă vrei, după ce o să strângi suficiente specimene, o să mergem cu iahtul, să le vadă, îi sugeră el, urmându-i cu privirea trăsăturile obrazului şi curba umerilor.

— Am destule şi acum. Ce ar fi să ne întoarcem? forţă ea ritmul, căci nu voia să devină slabă.

— Nu chiar acum. Ai uitat de picnic, îi explică el, luând-o de bărbie.

Aşa era, Lia îl pregătise în timp ce luaseră micul dejun.

— Sunt foarte obosită, spuse ea conştientă de pericol. Poate altă dată.

— Minţi. Vino cu mine, n-ai să mă lipseşti de plăcerea de a mă uita la tine, într-un cadru feeric, aşa cum mi-am imaginat toată dimineaţa!

Din curiozitate, îl urmă. Până la urmă, la momentul oportun, va şti să-l manevreze. Mica grotă pe care i-o arătă era tapisată cu ferigi, agăţate de roca vulcanică, înmiresmând atmosfera cu parfumul violent al florilor exotice.

— Ce parfum paradiziac! exclamă ea, trăgând aer în plămâni.

— E parfumul Plumeriei.

Îi arătă un arbust care-i ajungea până la umeri, încărcat cu flori ceruite, semănând cu nişte fluturi. Rachel îşi înfundă faţa într-unul din aceste buchete înmiresmate. Aşezară apoi mâncarea pe un şervet în carouri: pui, salată

de fructe, căpşuni şi pepene galben, fursecuri, totul stropit cu vin alb. Taylor scoase o cutie ce conţinea ceva ca o cremă.

— Este palusami. Lia l-a preparat special pentru tine, precizând că vrea să-l mănânci à la Samoa, adică după obiceiul din Samoa. Palusami este un fel de budincă din rădăcini pisate.

Îşi vârî degetul în cremă şi i-l întinse. Amuzată ea deschise gura şi-l linse cu limba. Aşteptă puţin, înainte să se pronunţe.

— Foarte curios. Prefer să-mi spun părerea mai târziu!

— Trebuie să golim cutia, altfel Lia o să fie foarte ofensată, insistă el adresându-i un surâs strălucitor, care-i punea în evidenţă bronzul pielii.

„Este clar! mai întâi băieţaşul, acum Lia, are grijă de toată lumea… mai puţin de Karl şi Valima…”

Începură să mănânce împreună, unul lângă altul. Rachel se surprinse că, de fiecare dată când Taylor o atingea din greşeală, îşi dorea s-o mai atingă o dată. Simţea dorinţa de a se lipi de corpul lui suplu şi puternic. Era îmbrăcat doar cu costumul alb de baie, cu picioarele alături de ale ei. Rachel se uită la liniile corpului lui viril. „Atenţie!” îşi spuse, simţind o ameninţare subită.

Îşi puse bucata de carne pe o farfurie aşezată la îndemână şi cu ochii mijiţi întrebă:

— Decorul acesta, toată regia asta nu sunt oare demodate?

— La ce regie te referi, de fapt?

— La asta, spuse ea, arătând locul cu un gest amplu. Mă faci să mă gândesc la un rege; toţi te privesc cu respect şi muncesc pentru tine. Ai zice că suntem în evul mediu.

— Regreţi că n-ai aşa ceva la Dallas, nu-i aşa? o ironiză el. Ar fi atât de simplu să conduci Petrol Davidson, în asemenea condiţii.

— Ce ştii tu despre viaţa mea?

Era mirată pe bună dreptate, fiindcă nu rostise numele societăţii în prezenţa lui.

— Câteva amănunte doar. Reputaţia ţi-a luat-o înainte, Rachel. Un pic de vin?

Ea avu impresia mută că el vrea să schimbe subiectul. Dar de ce? Motivele îi scăpau.

— Cu ce te ocupi Taylor?

— De ce mă întrebi? Ai să-mi dai nişte idei cum să-mi petrec timpul?

Părea că el nu voia să reia duelul verbal pe care-l avuseseră în seara precedentă şi deliberat încerca să dea discuţiei o turnură glumeaţă.

— Absolut deloc. Mă întrebam cum îţi câştigi existenţa. Să nu-mi spui că plimbându-te pe plajă.

— N-am chef de aşa ceva acum. Se apropie de Rachel care încercă să se îndepărteze. Ceva la care m-am gândit mult timp, care mi-a luat mult timp şi care mă va preocupa de aici încolo mai mult decât orice, încheie el privind-o insistent.

— Păcat!

— Nu-i aşa?

O strânse lângă el şi-i exploră cu buzele scobitura umărului. Ea simţi cum ameţeşte şi nu reuşi să-şi dea seama dacă e din cauza corpului lui tare ca o stâncă ori din cauza parfumului emanat de plumeria.

— Nu eşti cinstit! Ştii că nu vreau s-o luăm de la început.

— Prea târziu, murmură el, înfigându-şi degetele în

părul ei blond. Ceea ce dorim voi nu contează, se întâmplă şi nu putem face nimic.

Rachel se uită la ochii lui parcă cuprinşi de ceţuri. Despre ce vorbea? Se simţi puţin neliniştită. Buzele lui Taylor îi atinseră bărbia şi coborâră pe curbura gâtului. Pentru o clip, se afundă în căuşul unde-i palpita pulsul, mângâindu-i proeminenţa pieptului. Fiecare din sărutările lui stârnea în ea fiori asemănători undelor de lumină.

— Nu, te rog, se rugă ea, cuprinsă de frică.

— De ce ţi-e frică? Cu siguranţă, nu să faci dragoste… Nu o femeie ca tine… cu un asemenea corp splendid… făcut parcă pentru asta…

— Nu mi-e frică de nimic, gâfâi ea, închizându-se în ea însăşi. Bărbaţii spun acelaşi lucru până îşi ating scopul.

— Deci, asta e. Nu dai bărbaţilor ce îţi cer. Şi atunci, cum obţii ceea ce doreşti?

— Nu-ţi face griji pentru mine. Ştiu ce să fac ca să obţin ce vreau.

— Nu te cred. Nici măcar nu ştii ce vrei.

Avea dreptate. Rachel nu mai ştia ce să facă. În orice caz, dacă i s-ar fi dăruit, ar fi devenit foarte vulnerabilă şi nu se punea problema de aşa ceva.

Se întoarse spre el, dar constată cu surpriză că se îndepărtase! Luase o bucată de fir de pescuit uitată acolo şi o tăia cu bricegul.

— Nu-ţi fie teamă, nu sunt sugrumătorul din Samoa, dacă asta te preocupă! îi spuse el calm.

Un spin dintr-un arbust din apropiere îi servi drept ac. îl legă de firul de nylon şi culegând una câte una flori de plumiera, confecţionă un colier parfumat. Rachel se miră văzând că un bărbat atât de energic putea umbla cu florile cu atâta delicateţe.

— Dacă refuzi ceea ce ţi-am oferit în felul meu, măcar

acceptă să te supui obiceiului locului. Ridică-te.

Ascultătoare, îşi plecă fruntea, ca un vasal în faţa suveranului şi se pomeni împodobită cu acel colier înmiresmat.

— Iată-l stându-ţi la gât. Şi acum, un sărut.

Ea îl împinse.

— E un şantaj?

— Exact. De cea mai bună calitate, triumfă el.

Cum să-l refuze, când până şi buzele ei fremătau de dorinţă.

— Hai Rachel, dă-mi un sărut. Ai mai făcut-o. împinsă de un îndemn lăuntric incontrolabil, se lipi de pieptul lui musculos şi începu să-l acopere de sărutări. Se lipi de corpul bronzat al bărbatului, mângâindu-i spatele cu degete febrile. Taylor îşi vârî

mâinile sub maioul ei, mângâindu-i coapsele rotunde. Era pe punctul de a-i ceda acestui bărbat care ştiuse să-i arate atâta senzualitate.

Din depărtare, se auzi un fluierat. Rachel nu-i dădu nicio atenţie, dar Taylor se desprinse de ea parcă regretând.

— Mă cheamă, murmură el mângâind-o pe păr. Le-am spus să mă cheme după ce repară etuva. Trebuie să le răspund, altfel o să vină să mă caute, îi explică el cu reţinere.

Rachel nu avea de făcut decât un singur gest pentru a-l reţine lângă ea. Dar îi fu ruşine să meargă până acolo.

— O să mă aştepţi să mă întorc, nu-i aşa? se interesă el, putându-se desluşi decepţia din glasul lui. Trebuie să controlez personal cum au făcut reparaţia. Aşteaptă-mă, te rog.

Se depărtă cu paşi mari.

Capitolul 6

Rachel se uită după el până ce se pierdu în pădurea de mangotieri. Buzele ei pline schiţară un surâs încărcat de tandreţe. Inima îi bătea să-i spargă pieptul; simţea o sfârşeală plăcută. Deodată se auzi un foşnet din tufişuri. Se întoarse.

— Am crezut că n-o să mai plece vreodată! Karl apăru din junglă şi intră în grotă, alături de ea.

— Ce faci aici? se indignă Rachel. îşi dădu brusc seama că orele acelea paradiziace o făcuseră să uite de realitate şi de dificultăţile ei.

— În orice caz, voi doi aţi ajuns foarte repede cei mai buni prieteni din lume! Presupun că n-ai înţeles în ce cuib de viespi eşti pe cale să intri…

— Ce făceai aici, ascuns prin tufişuri? strigă ea ea, revoltată. Ne spionai?

— Nu, bineînţeles că nu, protestă el dezgustat. Te căutam şi v-am zărit când vă îndreptaţi spre grotă, tu şi Taylor. Am aşteptat pe malul apei până când a plecat… Dar tu ce ai făcut în timpul ăsta?

Rachel îşi aminti că n-are niciun drept asupra ei. La urma urmei, se însura cu alta!

— Crezi sau nu, am stat la picnic, îi răspunse distantă. Taylor m-a ajutat să caut scoici pentru colecţia mea.

— Rachel…

Se apropie de ea cu ochii aprinşi, ca atunci când era nebun după ea, la Dallas.

— Trebuie să vorbim. Nu poţi să-l laşi să te stăpânească aşa.

— Nimeni nu mă are în proprietate! Şi mi-ar plăcea să-mi explici povestea cu Valima. Vrei într-adevăr să te însori cu ea?

El îşi îndreptă privirea spre reciful crenelat cu spuma valurilor.

— Cred... Eu... noi aranjasem deja asta, dar acum şi cu problema copilului...

Spaima o cuprinse, ca un păianjen negru care o sufoca cu labele lui îngheţate.

— Este al lui Taylor, nu-i aşa?

— Cum ai ajuns la concluzia asta? o întrebă el surprins.

Ea ridică din umeri.

— Este foarte evident, după discuţia de aseară de la masă. Dar nu înţeleg de ce te crezi obligat să repari greşelile făcute de el. El este răspunzător, nu tu.

— Ţin mult la Valima, răspunse el cu o voce abia auzită.

— Până într-atât încât să-ţi asumi o falsă paternitate? în timp ce bărbatul ăsta este în toată puterea şi în stare să-şi poarte singur de grijă?

— Ascultă Rachel, să-i lăsăm pe Valima şi pe copil. N-am venit să discutăm despre asta.

Dar Rachel se enervase. De ce atitudinea asta servilă faţă de Taylor? De ce stătea Karl pasiv, fără să încerce să se opună? Ce dorea de fapt, acum?

El îi puse mâinile pe umerii catifelaţi şi o privi cu multă sinceritate.

— Îmi fac griji în legătură cu tine. Nu vreau să fii rănită.

— Eu, rănită? i-o tăie ea cu un râs scurt. Nu ştii că Rachel Davidson este invulnerabilă? Este îmbrăcată în oţel şi are inima de piatră.

— Ştim amândoi că reputaţia asta este falsă! Eşti de fapt o fetiţă cu inimă iubitoare, care se apără cu o carapace, îi spuse el cu gentileţe, dar Rachel se strâmbă.

Trebuie să pleci de aici, Rachel, urmă el neliniştit dintr-odată. Dacă mi-aş fi imaginat că o să treacă atât de repede la atac, aş fi insistat să vii cu noi aseară.

Karl să insiste? Era incapabil de aşa ceva, ştia prea bine. Era cam târziu să încerce să pară temerar în faţa ei.

— Sunt dezolat, Rachel, că lucrurile s-au întâmplat aşa. Dacă aş fi ştiut că o să vii…

— Poţi să fii mai limpede, te rog?

— O să încerce să te ia în căsătorie. Trebuie neapărat să pleci.

— Nu fi ridicol, îi spuse ea cu voce slabă, în timp ce o stare de surescitare curioasă o cuprindea cu încetul.

— Dar ăsta e adevărul. Am înţeles asta aseară. Când am venit aici, sunt câţiva ani de atunci, mi-am pus fotografia ta pe comodă. Taylor a văzut-o şi m-a întrebat despre tine. După ce i-am explicat cine erai, că tatăl tău poseda o societate petrolieră, a fost şi mai interesat. Chiar prea interesat, insistă el, cu ochii căprui aţintiţi asupra lui Rachel. Apoi, de fiecare dată când venea pe la mine, îmi punea întrebări despre tine, despre Davidson Petrole, mai ales despre societate, de altfel…

Rachel simţi cum i se strânge inima. Dar voia să ştie adevărul.

— Are mari necazuri cu banii. Ţi-am explicat deja.

Ea îşi aranjă tivul rochiei de plajă şi îşi scuturã rămurelele care se agăţaseră de ea.

— Şi ce-i cu asta? N-avem toţi greutăţi cu banii?

— Desigur, mormăi el. Dar nu oricare dintre muritori posedă o insulă întreagă, a cărei populaţie să depindă de el pentru a supravieţui.

— Ah, bine!

— Da. Dacă recolta de copra aduce bani, atunci

venitul celei mai mari părţi a populaţiei va creşte şi el.

— Şi crezi că specializarea asta e periculoasă?

— Mai mult ca sigur. Piaţa de copra nu mai e ce a fost. Este din ce în ce mai restrânsă. Taylor are tendinţa să dea vina pe mine. Dar este evident că arborii sunt prea bătrâni şi că încă de pe vremea tatălui său n-au mai fost înlocuiţi, deşi ar fi trebuit. Încercăm să recuperăm timpul pierdut, dar până să putem recolta, trebuie să treacă ani.

Vântul răsfira părul pe faţa lui Rachel. Şi-l îndreptă cu mâna şi dădu capul pe spate.

— Încerci să mă faci să cred că până atunci are nevoie de bani?

— Nu e numai asta. Sunt şi călătoriile lui… au început de când lucrurile s-au agravat. Înţeleg că avem nevoie să uităm de necazuri. Dar noi ceilalţi, aici, am duce-o mai bine dacă şi-ar căuta uitarea în alcool şi nu în cazinourile din Las Vegas ori Monte Carlo.

— Joacă?

— Este o presupunere, dar el n-a dezminţit-o, aşa cum te-ai fi aşteptat. Este totalmente pe drojdie. Ştie că tu ai o moştenire enormă şi nu doreşte decât un singur lucru: să pună mâna pe ea.

Bineînţeles că şi ea bănuise asta. Taylor părea tot timpul preocupat de un scop secret. Avea nevoie de bani şi iată că ea venise cu ei. Valima şi copilul fuseseră un obstacol, dar îl îndepărtase repede, utilizându-l pe Karl, care-l asculta orbeşte.

„Dar, nu! se revoltă ea. Este de neconceput!”. Intuiţia n-o putea trăda atât de tare. Karl se lăsa purtat de imaginaţia lui bogată! Taylor nu-i lăsase impresia că i-ar fi vânat moştenirea, ci mai degrabă pe ea însăşi. Chiar îi precizase brutal ceea ce doreşte. Iar despre căsătorie nici nu era cazul să discute.

— Nu-ţi face griji, Karl, spuse ea afectuoasă. îi cunosc pe vânătorii de zestre şi cred că Taylor nu este de temut.

— Este uneori dur şi inflexibil! O să simţi şi tu dacă mai stai pe aici… O să-i telefonez lui Jeeter ca să trimită un vapor. Când o să ajungi în Pago Pago, o să vin şi eu acolo.

De ce ar fugi pe ascuns, mai ales cu acest bărbat care se însura cu o altă femeie?

— Cred că am să mai rămân câteva zile. Vreau să caut singură scoicile. Am intenţia să completez cartea tatălui meu. Mă simt foarte aproape de el, aici şi acum!

— Dar poţi s-o faci la fel de bine şi în Pago Pago, insistă Karl, contrariat. Acolo e un muzeu, fotografii…

— Ştiu. O să trec pe acolo când o să plec. Dar până atunci prefer să culeg singură scoicile, aşa cum făcea şi tatăl meu.

Începuse să înţeleagă pasiunea lui Sam Davidson. Şi asta datorită lui Taylor… Triumfătoare, exclamă:

— Taylor m-a dus spre recifuri; cunoaşte locurile unde se găsesc cele mai minunate exemplare.

— Eşti înnebunită după el! izbucni Karl, izbind cu piciorul într-o piatră.

— Absolut deloc! în orice caz, sunt suficient de mare ca să ştiu singură ce am de făcut. Văzu că-l rănise. Ascultă, am făcut drumul până aici fiindcă aveam nevoie de un prieten. După tot ce mi-ai spus la Dallas, după tot ce mi-ai scris… am crezut că ne vom înţelege împreună. Dar acum ştiu că n-ar fi mers. Şi o ştii şi tu foarte bine: nu suntem făcuţi unul pentru altul.

„Cum m-am schimbat!”, îşi spuse ea. Până la urmă determinarea care o adusese în Samoa îi dispăruse cu totul. Când se gândea la testamentul tatălui ei, care

voise să se mărite înainte de douăzeci şi cinci de ani, găsea că totul este o formalitate plictisitoare. Şi, în plus, nu Taylor, ci ea avea nevoie de cineva apropiat.

Ce ar fi spus Karl dacă ar şti adevărul? dacă ar şti că dorise să-l folosească pentru a-şi realiza planurile şi a-l face complice la ele, ca să conducă împreună Petrol Davidson? Sărmanul băiat! Nici nu bănuia pe lângă ce noroc trecuse! Şi-l scăpase! Totuşi, o umbră întuneca tabloul…

— Şi, în plus, o să te însori cu Valima.

„Şi iei asupra ta şi copilul lui Taylor”, se gândi ea, fără s-o spună. Dar amândoi o gândeau în clipa aceea. Karl părea distrus.

— Nu-ţi face probleme, dragul meu. Nu mă voi lasa exploatată.

„Nu cum faci tu, mai adăugă ea în gând, mergând până acolo încât să accepţi să te însori cu amanta stăpânului şi să-ţi asumi paternitatea copilului făcut de el!”

— Într-adevăr, Karl, nu e cazul să-ţi faci griji pentru Rachel. Tresăriră amândoi la auzul vocii glaciale. Ştie perfect să-şi apere interesele…

Nu-l auziseră pe Taylor venind şi se simţeau teribil de jenaţi, ca doi infractori prinşi în flagrant delict.

— De ce te-ai întors atât de repede? întrebă Rachel, furioasă că se simţea vinovată fără motiv.

Îşi regretă imediat întrebarea.

— Chiar aşa, de ce? comentă Taylor, ascunzându-şi cu greu furia. După toate aparenţele, nu vă aşteptaţi să mă revedeţi.

Încruntă din sprâncene şi cu o figură sumbră, i se adresă lui Benson:

— Te credeam la Tău u, unde mi-ai spus că te duci să aranjezi lucrurile. Dar, întorcându-mă aici, ţi-am văzut

echipa pescuind lângă recifuri.

Nu-l pierdea din ochi pe cel pe care-l numise directorul plantaţiei. Chipul lui, parcă tăiat în granit, exprima o furie incredibilă. Aştepta, fără îndoială, explicaţii. Karl aruncă o privire rugătoare către Rachel şi apoi către patronul său.

— Am lucruri mai importante de pus la punct, mormăi el. Dar nu-ţi fie teamă, o să mă ocup şi de Rău u.

— Nu-mi e teamă, îi răspunse Taylor arborând un surâs glacial. Ştiu exact la ce să mă aştept din partea ta.

Karl păru să se alarmeze la aceste cuvinte încărcate de subînţelesuri. O să fie concediat? Văzând că a pierdut partida, bâlbâi o scuză stângace:

— Am vrut doar să vorbesc cu Rachel. Nu e nimic rău în asta.

Fără să mai aştepte replica lui Taylor, se întoarse pe călcâie şi o luă din loc. Jungla se închise imediat în urma lui. Taylor se întoarse spre Rachel.

— Bănuiesc că n-am reuşit să mă fac înţeles. îţi interzic formal să-l mai vezi pe Karl!

Rachel se aştepta la altceva, dar auzindu-l vorbind atât de autoritar, simţi cum o cuprinde exasperarea.

— Un moment, te rog! îi spuse ea iritată. Sunt liberă să-mi aleg stilul de viaţă şi să vorbesc cu cine-mi place. N-ai dreptul să-mi controlezi faptele şi gesturile, ca un mic dictator!

— Ba da! Pot s-o fac, îi răspunse Taylor, cu chipul schimonosit de un surâs răutăcios. Ai uitat că insula asta îmi aparţine?

— Poate că e insula ta, dar eu nu sunt sclava ta, îi şuieră ea, ridicându-şi fruntea. Eşti liber să-i reduci pe ceilalţi la stadiul de animale domestice... dacă nu e altcineva să le hotărască soarta... Dar asupra mea n-ai

niciun drept!

— N-ai înţeles nimic, Rachel, îi spuse el apropiindu-se de ea şi prinzând-o de bărbie. Văd că sunt obligat să-ţi fac o demonstraţie.

Ea începu să se teamă cu adevărat. Se aflau singuri, într-un loc încântător… fără ca cineva să-i poată auzi.

— Nu va putea nimeni, niciodată, să mă constrângă să fac ceva, mârâi ea printre dinţi. Au încercat unii să mă supună voinţei lor, dar s-au pocăit foarte repede. Mă voi apăra întotdeauna cu toate forţele mele!

El întinse mâna şi luă un pumn de flori de la gâtul ei. Fără să-şi dezlipească ochii de pe ea, le strivi şi le aruncă pe pământ.

— Ei bine, atunci luptă-te, Rachel! încearcă să rezişti la aşa ceva… Şi îşi apăsă buzele peste ale ei. Totuşi, Taylor se folosea de puterea lui de seducţie, nu de brutalitate. Rachel încercă să se zbată, dar el o cuprinse cu braţul şi o strânse la piept. Mai putea ea să-i reziste? Nu mai avea putere. Buzele lui care le mângâiau tot mai insistent pe ale ei, într-un balet ameţitor… Inima îi bătea să-i spargă pieptul şi, înnebunită, îşi dădu seama că nu voia ca Taylor să înceteze. Uită de tot, simţindu-se ca în mijlocul unei furtuni. De fiecare dată când bărbatul o atingea, se simţea ca fulgerată. Se abandonă cu totul, renunţând la orice rezistenţă.

Ochii lui negri ca smoala se fixară asupra ei, exprimând triumf. Dar lui Rachel nu-i păsa, deoarece ştia că accepta înfrângerea.

Cea mai mică mângâiere a acestor mâini virile o făceau să tremure ca o frunză în vânt. Cu infinită tandreţe, el îi scoase costumul de baie. Se lungi lângă ea şi-i răsfiră părul de aur. Pielea lui bronzată vibra în soarele strălucitor.

Rachel îi citi în priviri o dorinţă intensă.

Îi simţi palmele cuprinzându-i sânii şi-l simţi lipindu-se de ea.

— Am impresia că n-am să mă satur niciodată. îmi este tot timpul foame de tine.

Îi mângâie coapsele cu multă blândeţe. îi atinse şi ea cu degetele corpul musculos pe când o răsturna spre el sub el. Numai Taylor ştiuse s-o facă să se cunoască pe ea însăşi.

— Rachel, gâfâi el, acum eşti a mea.

Îl simţi greu deasupra ei.

— Ne vom căsători, Rachel.

Un val de frig teribil o cuprinse dintr-odată. Se încordă până la ultima fibră: ce-i spusese Karl se adeverea! Taylor încerca s-o ia în căsătorie, nedorind altceva decât banii ei. Nu vedea în ea decât o moştenitoare bogată cu a cărei avere putea să-şi realizeze ambiţiile…

Taylor simţi schimbarea care se petrecea cu ea şi se ridică într-un cot.

— Ce e?

— Să ne căsătorim?

— Să nu mai vorbim de asta, protestă el, lipindu-se de ea, dar Rachel se feri din îmbrăţişare.

— Nu. Vreau explicaţii. Ce-i povestea asta cu căsătoria? se indignă ea.

— Mă gândeam că toate femeile n-au decât un singur gând: să se mărite, spuse el, parcă ofensat. Am crezut că asta te va face mai fericită.

— Absolut deloc. Era mult mai bine înainte să vorbeşti despre asta.

Amândoi înţeleseseră că vraja se destrămase. Destinul părea că se încăpăţânează să fie împotriva lor.

— Erai dispusă să-l iei de bărbat pe Karl… dar acum nu se mai poate. Dacă eşti de acord îl pot înlocui eu, murmură el, mângâindu-i obrazul. Să nu-mi spui că eşti mai atrasă de Karl decât de mine…

Se degajă complet de braţele care o înlănţuiau. De frică să nu spună da, după tot ce descoperise, prefera să dea bir cu fugiţii.

„Soţii sunt prizonieri de război”, declarase el, nu cu multă vreme în urmă. Nu era decât un singur lucru care putea să-l facă să-şi schimbe părerea: banii. Karl nu se înşelase. Locul ăsta nu era, cu siguranţă, unul potrivit pentru ea.

Capitolul *1*

— Doamne, ce dor o să-mi fie de camera asta!

Rachel stătea aşezată pe pat, contemplând cu inima frântă decorul fermecător în care locuise atât de puţină vreme.

Curând o să fie la Dallas. În loc să se întoarcă triumfătoare, va trebui să înfrunte sarcasmele lui Wayne. Fără un soţ, nu putea pretinde directoratul societăţii, pentru că nu era principala acţionară.

Crezuse că-şi poate cumpăra un soţ, că putea inventa o iubire. Ce nebunie! Dacă nu există pasiune sinceră, ea nu putea rezista. Dragostea liberă este dincolo de lucrurile astea şi ea este cea care alege şi determină, nu individul. Şi te poate distruge, fără milă.

Rachel scoase un suspin de regret. Taylor Winfield. Singurul bărbat pe care-l iubise, cu care, poate, s-ar fi căsătorit… Nu mai era decât un vis imposibil.

Îşi scoase valizele şi începu să împachetese.

— Pot să vă ajut? exclamă Lia care apăru surâzătoare. Nu plecaţi, nu-i aşa? Unde vă duceţi? urmă

ea, dintr-odată nefericită.

— Trebuie, Lia. Totul este pierdut pentru mine. Plec.

— Se întâmplă să fie foarte dur, uneori. Ştiţi poate că are mai multe necazuri decât noi toţi la un loc. Amintiţi-vă, atunci când vă va trata cu asprime, îi explică ea, ca şi când i-ar fi citit gândurile.

— Şi tu îl consideri într-adevăr ca pe un stăpân şi domn! Karl mi-a explicat că Jeeter poate trimite un vapor să mă ia de aici. Poţi să-mi spui cum să dau de el? îi ceru ea, enervată de toate amănuntele practice ale plecării ei.

— Bine, mă ocup eu… dacă sunteţi absolut sigură că vreţi să plecaţi…

— Excelent! răspunse Rachel, îngrămădind furioasă o rochie în geanta de voiaj.

— Credeam că vreţi să culegeţi scoici pentru cartea dumneavoastră!

— Am cules deja un număr destul de mare. Hotărât lucru, pe aici veştile umblă repede! La Pago Pago voi merge la conservatorul muzeului. Asta o să fie de-ajuns.

Adolescenta o privea abătută. Se ataşase în mod vizibil de Rachel şi ideea de a o vedea plecând pentru totdeauna o tulburase.

— Hai să-ţi arăt ce am descoperit în dimineaţa asta, spuse Rachel, dorind s-o facă să-şi mai uite amărăciunea.

Îşi goli sacul pe cuvertura patului şi rămase uimită.

— Oh, nu!

Scoicile, strălucitoare sub apă, îşi pierduseră culorile, acum după ce se uscaseră. Erau aproape toate albe murdar cu striaţii brune. Lucrurile, ca şi oamenii, o decepţionau din ce în ce mai mult. Karl, prin slăbiciune, Taylor prin materialism. Până şi aceste micuţe animale…

— Domnul Winfield ţi le-a arătat? se interesă Lia, râzând pe sub mustaţă. Nu ştie nimic. La noi numai

femeile ştiu să le aleagă. Bărbaţii habar n-au.

— Mulţumesc, o să ţin minte pentru data viitoare.

— Aţi cules scoici moarte. Ca să-şi menţină culorile, trebuie pescuite vii. Chipul Liei se lumină. Haideţi! Ştiu eu un loc!

— Imposibil! Trebuie să-mi fac bagajele, îi replică Rachel care ezită la gândul să se întoarcă acasă cu coada între picioare.

— O să vă ajut şi eu când ne întoarcem. Haideţi. Altfel n-o să găsiţi niciodată ce căutaţi. N-o să ne ia prea mult timp.

Propunerea era prea tentantă. Rachel se uita la valiza care zăcea pe pat. „La urma urmei, ce am de pierdut?” se gândi ea.

— Hai să mergem! se decise, cucerită de entuziasmul adolescentei.

Ajunseră curând pe o cărare nisipoasă. Tânăra femeie o urmă pe Lia minunându-se cum reuşeşte aceasta să meargă desculţă printre pietrele ascuţite. Era extrem de graţioasă îmbrăcată în stofa multicoloră care-i înconjura şoldurile.

— Am ajuns.

Erau la marginea junglei, la malul unui mic golfuleţ, protejat de reciful de corali, de care valurile se spărgeau, înspumate. Apa era limpede, ca o oglindă în care se reflecta soarele portocaliu. Nu se auzea niciun zgomot.

— Aici se ascund, la apă liniştită.

Intrară în apa caldă a lagunei, până la mijloc.

— Dar e plin de alge, la fund! se plânse Rachel. În locul unde am fost cu domnul Winfield era numai nisip curat.

Lisa se uită la ea.

— Speciile astea trăiesc printre alge, la fund! Acolo

îşi găsesc hrana. Pe plajă nu e nimic de mâncat, după cum ştii.

Rachel o imită pe fată şi îşi vârî mâna în ghemul de alge şi-l pipăi cu grijă. După câteva momente, descoperi un specimen foarte interesant.

— Uite! strigă Rachel scoţând un melc cât pumnul cu vietatea încă vie în el.

— Înveţi repede! comentă Lia. Specia asta nu e uşor de găsit. De obicei, trebuie să te scufunzi până lângă recif ca s-o găseşti.

Pescuiră mai bine de o oră, şi în curând erau în posesia unui mare număr de scoici alese. Se dovedi că cea mai frumoasă era cea pe care Rachel o găsise prima. Lia o ajută apoi să inventarieze comoara, explicându-i cum se numesc în limba locală şi arătându-i cum se folosesc la confecţionarea colierelor.

Rachel îşi aminti cu strângere de inimă cum ea cu Taylor petrecuseră atâtea momente fericite încercând să catalogheze atâtea piese. „Acum, totul s-a sfârşit”, suspină ea.

— O să fiţi surprinsă, dar cele mai frumoase sunt cele care nu fac cine ştie ce impresie, atunci când sunt pescuite. Trebuie mai întâi opărită vietatea dinăuntru şi apoi curăţate cu peria.

— O să găsim vreodată un melc „gloria mărilor” Lia?

— Nu, îi răspunse aceasta, îngândurată dintr-odată. Sunt oameni care colecţionează aşa ceva… Dar sunt foarte periculoşi. Au un ac care e încărcat cu o otravă mortală.

— Taylor spune că tatăl său are aşa ceva.

— Ştiu, şi i-am şi văzut, spuse fata zgribulindu-se.

Înainte ca Rachel să o mai poată întreba ceva în legătură cu subiectul legat de aceşti faimoşi ucigaşi, un

sunet cavernos se auzi dinspre junglă.

— Chemarea melcului… Matai ne cheamă, explică tânăra indigenă cu ochii strălucitori. Trebuie să veniţi! O să fie bucuros să vă întâlnească!

Rachel ezită. Mai trebuia să-l sune pe Jeeter.

— Cine este „matai”? se interesă ea.

— Este şeful, unul dintre ei. Fiecare sat are doi. Unul se ocupă cu discursurile, celălalt cu munca şi cu realizările.

— Aha… Regele şi primul ministru… într-un sistem parlamentar. De ce n-aş merge? Nu ştiu nimic despre modul vostru de viaţă.

O luară de-a lungul malului până dădură de o lagună liniştită, mărginită de ierburi înalte. Case cu acoperişuri din frunze de palmier se înălţau împrejur, iar o mulţime de copii, de găini şi de câini completau decorul deosebit de animat. Lia o duse spre o clădire mai impozantă.

— Nu poţi apărea în faţa lui „matai” în costum de baie. Ar fi indecent.

Şi Lia o duse spre o colibă unde un grup de tinere fete le dădură o bucată de stofă verde pe care Rachel şi-o înfăşură în jurul coapselor.

În momentul acela, lângă ele se ivi o siluetă graţioasă. Rachel o salută maşinal pe Valima; frumuseţea şi eleganţa acestei femei o impresiona în mod deosebit.

— Bună ziua, îi răspunse aceasta. Vă place insula noastră?

— Foarte mult, îi răspunse Rachel, vag neliniştită.

Valima se uită la corpul ei.

— Se vede că nu sunteţi de pe aici. Ar fi mai bine să vă îmbrăcaţi cu haine europene.

— O să-mi amintesc de sfatul dumneavoastră, îi replică politicos Rachel, muşcându-şi buzele: un scandal ar

fi fost inutil.

— Foarte bine. Sper că n-o să mai întârziaţi pe aici: aşa lucrurile o să revină la normal.

Şi cu aceste cuvinte se depărtă, deosebit de graţioasă.

Rachel, insultată, închise ochii. Lia scoase un râs uşor.

— Situaţia este normală după ea, atunci când toţi bărbaţii stau cu ochii după ea. Nu băgaţi în seamă ce spune!

Rachel făcu eforturi să uite de incident. Intrară într-o colibă cu podeaua ridicată.

— Nu trebuie să treceţi prin centru, ocoliţi-l, îi şopti Lia.

Rachel îşi scoase sandalele şi o urmă pe fată. Tapiserii magnifice, brodate cu pene erau aşternute pe jos. Bărbaţi cu pieptul gol şi femei cu fuste multicolore şi bluze subţiri stăteau aşezaţi, surâzând.

— Trebuie să strângeţi mâna fiecăruia în parte, îi spuse Lia care o prezentă tuturor.

Matai era de o corpolenţă impunătoare. îi adresă lui Rachel un surâs strălucitor.

— Rămâneţi pe insula noastră? Aţi venit în Legi să locuiţi şi noi suntem bucuroşi să vă urăm bun venit.

Gândindu-se că e inutil să corecteze adevărul asupra planurilor sale, Rachel se mulţumi să surâdă şi strânse mai departe mâinile care i se întindeau. Apoi, cele două se aşezară cu picioarele încrucişate, pentru că era o ofensă să rămâi în picioare în faţa şefului. „Câtă etichetă şi ce complicată! Măcar de n-aş face vreo gafă!”

— Se bea kava înainte de masă. Vi se va servi prima, fiindcă sunteţi invitată de onoare. Un detaliu: nu începeţi să mâncaţi înainte de binecuvântare.

Tânăra îşi aminti că băştinaşii erau creştini, pentru că văzuse în sat o biserică având o clopotniţă albă. Taylor îi explicase că duminică ziua era de odihnă şi sărbătoare. Nimeni nu muncea şi toţi sătenii asistau la slujba care dura toată dimineaţa.

Kava, băutura tradiţională, servită în vase mici de pământ ars, mielul şi fructele exotice i se părură lui Rachel delicioase... Acum ajunseră la palusami pe care se pregătea să-l deguste, dar Lia o prinse de cot.

— Uitaţi cine e acolo!

Din mulţime se desprinse o siluetă înaltă: Taylor tocmai strânsese mâna lui matai. îl văzuse cum se apropie şi rămase ca de piatră, incapabilă să mai mănânce. Se aşeză alături de ea şi aşteptă să-l salute.

— Stai calmă, îi spuse încet. Nu rişti nimic aici.

Lia dispăru discret cu sacii cu scoici, nefăcând nici cel mai mic gest în sprijinul lui Rachel.

— Nu, n-o să pleci aşa de repede. Nici nu se pune problema, continuă el, ca şi când i-ar fi citit gândurile. Trebuie să aştepţi ca bătrânii să vină să-şi ia la revedere.

Resemnată, Rachel încercă să fie mai puţin încordată. Ceremonia îşi urmă cursul şi când se termină, afară se făcuse noapte. Se ridică şi o luă spre plajă.

— Nu aşa repede!

Iarăşi tipul ăsta îngrozitor! Se feri de mâna care i-o puse pe umăr.

— Am văzut o valiză pe pat!

— Văd că mă spionezi!

— Nu. Te-am căutat pur şi simplu.

— Credeam că ai înţeles că nu mai vreau să te văd.

— Ba da. Dar nu vreau să cred.

Pentru el era un prilej nemaipomenit! Rachel n-avea

cum să-i scape în noaptea întunecată. Tremura toată şi Taylor o luă în braţe. îi murmura cuvinte de dragoste şi ea îi simţea suflarea pe obraz.

— N-am nevoie de compania ta! îi spuse ea. Pot să mă întorc şi singură.

— Desigur, dar cum o s-o faci în starea în care te afli?

Ea se clătină, aproape să cadă, aşa că trebui să-i accepte ajutorul. Oricum ar fi făcut, ieşea rău!

— Spune-mi... De ce vrei să pleci?

— Cred că e cea mai bună soluţie.

— Nu. N-o să pleci. Nu-ţi dau voie.

Se găseau faţă în faţă. Taylor o ţinea de umeri, cu palmele fierbinţi.

— Nu poţi tu să iei decizia asta, îi spuse ea. Nu mă priveşte decât pe mine.

— Mă priveşte şi pe mine. Dar din păcate, deciziile pe care le luăm fiecare în parte se bat, sistematic, cap în cap.

— Taylor, te rog să înţelegi. Am venit în Samoa să mă căsătoresc cu Karl. Tu mi-ai dat toate planurile peste cap. De ce aş mai rămâne?

El îi răvăşi părul cu palmele.

— Ca să mă iei de bărbat.

Inima îi sări din piept. Se clătină pe picioare.

— Tu nu eşti Karl... spuse ea ca să se apere.

De data asta, reuşi să-l rănească. El îi dădu drumul imediat.

— Nu-l iubeşti. Atunci, de ce îmi serveşti pretextul ăsta?

„Ca să mă apăr de tine”, se gândi ea, fără să-i mărturisească. Dar Taylor păru că a înţeles.

— De ce ţi-e frică de mine, Rachel?

— Nu-mi este frică. Dar am venit să mă mărit cu Karl. Nu mai este posibil, aşa că am hotărât să plec.

Luna plină sfâşiată de crengile copacilor îi lumina fantomatic. Taylor se apropie de ea.

— Dacă voiai asta, de ce ai aşteptat patru ani?

O apucă de braţ şi Rachel îşi muşcă buzele de durere: degetele lui îi strânseră carnea fină şi o ţintuiră în loc. Se uită drept în ochii ei.

— Nu-ţi vine să crezi, nu?

— Nu. Şi vreau o explicaţie… Hai, spune. Când a venit aici, Karl era înnebunit după tine. Toată ziua vorbea despre tine. Dar tu păreai că nu eşti interesată decât de Petroles Davidson. Şi că în rest… consideri că n-are rost să-ţi pierzi vremea cu un simplu muritor.

Rachel încercă să se elibereze, dar el era neîndurător, şi îşi strânse menghina degetelor. Nu ştia ce o doare mai tare, cuvintele bărbatului sau strânsoarea brutală.

— Asta te deranjează? Am înţeles că-ţi place să conduci. Şi că societatea aia e jocul tău preferat.

Îi ridică bărbia şi ea îi remarcă ochii care-i scăpărau în lumina lunii.

— Ce s-a întâmplat? Tatăl tău a murit acum doi ani. îţi scapă printre degete directoratul societăţii?

— Nu ştii nimic… Nu ştii ce înseamnă să munceşti până la epuizare ca să obţii ceva.

Rachel regretă că-i făcuse mărturisirea asta. Dar ce să facă? Nu putea să-l mintă pe acest bărbat.

— Crezi… îmi dau seama că nu mă cunoşti deloc, Rachel, o ironiză el.

Simţi o dorinţă nebună să-şi pună capul pe pieptul lui puternic.

— Aşadar, ai pierdut directoratul la Petroles Davidson şi te-ai hotărât să duci o viaţă de hoinară, împreună cu Karl. Mă înşel? o zeflemisi el, ceea ce o scoase din sărite.

— Ba deloc. Tatăl meu voia să mă căsătoresc cu un bărbat care să mă susţină atunci când o să am de luat decizii importante. I se părea că nu pot să mă descurc singură. Aşa că a hotărât prin testament, să mă mărit înainte de douăzeci şi cinci de ani. Dacă nu, o să primesc doar 25% din acţiuni şi vărul meu 50%.

— Şi în curând o să faci douăzeci şi cinci de ani?

— Da, recunoscu ea.

Gluma pe seama ei o simţea după cum o legăna în braţe ca pe un copil.

— Voiai să-l iei pe Karl de bărbat fiindcă ştiai că o să te lase să faci ce vrei. Dintr-o lovitură, te aşezi în capul mesei şi demontezi şi capcana tatălui tău… Nu-i aşa?

Portretul pe care i-l făcuse i se păru cam cinic. Dar trebuia să admită că avea suficientă voinţă să poată face tot ce spusese el. Şi chiar şi făcuse, dar eşuase. Iar situaţia nu era în niciun caz satisfăcătoare pe moment. Oare se aştepta să-l accepte de bărbat, profitând de această ocazie nesperată? Trebuia să cunoască abilitatea cu care Taylor manevrase lucrurile. În orice caz, ea credea că-i desluşise intenţiile.

— Nu încerc să-mi iau revanşa faţă de tatăl meu. Eram foarte apropiaţi, îi declară ea, devenind atentă.

— Faptul că eşti apropiat de cineva nu înseamnă că nu te confrunţi câteodată cu el, măcar pentru a te menţine în formă. Aşa cum facem şi noi… de exemplu. Rachel îi aruncă o privire furibundă, ceea ce, în noaptea întunecoasă… Se decise să-l întrebe altceva, pentru a provoca o diversiune.

— Te înţelegeai bine cu tatăl tău? Ştiu că a murit aproape în acelaşi timp cu al meu.

— Oh… cred că am avut raporturi normale. Nu ne-am

urât, dar nu ne-am făcut nici confidenţe. L-am admirat pentru nişte motive şi l-am detestat din cauza altora, îi explică el, dar se simţea că discuţia îl face să sufere, ca şi când ar fi spus asta pentru prima oară cuiva.

— Vorbeşte-mi despre el, insistă ea, fericită că îi face confidenţe.

Porniră din nou. Taylor îşi puse braţul după umărul ei, părând că acest contact îi reconfortează. După un moment de tăcere, reluă:

— Clayton Winfield adora să-şi spună poveştile de pe front după ce bea un pahar, la el acasă ori la cafenea. Ţinea pe toată lumea cu sufletul la gură şi, copil fiind, îl consideram un erou.

Nu mai era surâzător deloc.

— Mai târziu, am putut să-mi fac o părere mai corectă despre el: bea enorm şi era egoist cu mama mea. Plantaţia se ducea de râpă. Nu mai era eroul meu, dar nici duşmanul meu. Era omeneşte. îi recunosc multe dintre trăsături în caracterul meu.

„Se recunoaşte în bărbatul egoist, în directorul nereuşit, ori în eroul copilăriei?” se întrebă ea.

— Se purta rău cu mama ta?

— Este dificil să judeci un cuplu, dacă nu-i al tău… Ea îl iubea, şi el la fel. Ce să spui altceva? A întâlnit-o

În Hawaii, chiar înainte de război. A adus-o aici şi apoi a fost înrolat în Marina Naţională. Când l-am văzut prima oară, aveam patru ani.

Degetele i se strânseră pe umărul lui Rachel. Avea fălcile crispate.

— N-avea niciun pic de simţ al responsabilităţii, urmă el.

Rachel se miră de această remarcă: în general, cei care reclamau acest defect la alţii, erau foarte grijulii cu

responsabilităţile lor. Dar, după spusele lui Karl, asta nu părea să fie prima calitate a lui Taylor.

— Tatăl tău a lăsat cu adevărat insula să cadă în paraginã?

— Desigur, am avut unele dificultăţi, admise el. Dar Karl n-are de ce să-şi facă griji. Tatăl meu i-a garantat că o să fie întotdeauna de lucru pentru el şi eu o să-i respect dorinţa, oricât m-ar costa.

— Nu ţi-am pus întrebarea asta din cauza lui Karl, protestă ea, mulţumită că noaptea îi ascunde roşeaţa din obraji. M-am liniştit, în ceea ce-l priveşte. Dar dacă producţia de copra nu-şi revine, ce se va întâmpla cu locuitorii insulei?

— N-are rost să-ţi baţi capul cu asta, spuse el sec. De oamenii mei mă ocup eu.

Şi cum avea s-o facă? însurându-se cu o moştenitoare bogată?

Capitolul 8

Rachel rămase cu gura căscată: în noapte, cocoţată la înălţime, splendida locuinţă a lui Taylor părea un palat din lanterne chinezeşti, cu ferestrele luminate, voalate de draperii. Această iluminaţie neaşteptată nu risipea totuşi misterul care plana asupra familiei Winfield.

Încetul cu încetul, Taylor se mai linişti povestind despre viaţa lui din insulă.

— Dacă te interesează, lasă-mă să-ţi arăt ceva care te va ajuta să înţelegi cât de curios era caracterul tatălui meu, spuse el luând-o de mână.

Dădură ocol clădirii, coborând o scară care ducea la subsol. Taylor răsuci comutatorul. Lumina inundă încăperea, descoperind o cantitate incredibilă de acvarii, de diferite mărimi. Peşti fosforescenţi, specii

minuscule cu înotătoare multicolore, guri imense, închizându-se şi deschizându-se, ochi globulari şi orbi, toate speciile tropicale se aflau dincolo de pereţii transparenţi.

— Pe cuvântul meu, poţi să deschizi o prăvălie! exclamă Rachel, care nu mai văzuse ceva asemănător decât la muzeul oceanografic.

— Nu, era preocuparea tatălui meu. îi plăceau peştii carnivori. Uite: asta e sphyrena, o variantă a baracudei, pirahna… Toate speciile sunt aici. Dar ce te interesează pe tine se află mai încolo.

Merse de-a lungul peretelui de sticlă şi-i arătă un bazin de lângă perete.

— Iată faimoşii melci „gloria mării”! Stranii, nu-i aşa?

Rachel trecea din surpriză în surpriză. Ai fi zis că melcii aceia erau pictaţi de un pictor japonez care îi pictase în roşu şi brun, aşa erau de delicaţi. Din cochilii se revărsa o masă de carne vie care se mişca încet.

— Magnific! N-am mai văzut asemenea specimene atât de frumoase.

Fascinată, se apropie şi se aplecă deasupra bazinului. Dădu să ia un animal ca să-l examineze mai de aproape.

— Nu-l atinge! strigă Taylor, care iute ca fulgerul îi prinse mâna care se îndrepta spre suprafaţa apei. Era şi timpul! O mişcare în plus şi risca să-şi piardă viaţa în chinuri atroce.

— „Gloria mărilor”, îi explică el, dacă te înţeapă, îţi poate cauza moartea. O să vezi că în ciuda numelui încântător, melcul ăsta e îngrozitor de periculos.

Scoase din alt acvariu un peştişor care se zbătea frenetic, absolut inofensiv şi-l plasă în bazinul „Gloriei mărilor”. Peştele se apropie inocent de un monstru strălucitor. Din cochilie ieşi un fel de limbă roşie-violacee.

Avea la capăt o armă minusculă. Peştele fu înţepat instantaneu. Un lichid alb-lăpos se răspândi în jurul rănii.

— Uite, nenorocitul e pe cale să absoarbă peştele.

Într-o fracţiune de secundă, micul peşte fu paralizat.

— Asta putea să ţi se întâmple şi ţie…

— Ce oroare! Aş fi putut să mor?

— Asta depinde de mărime şi de specia care te-a înţepat. Se poate scăpa, dar adesea rana antrenează instalarea unei paralizii locale şi pe urmă moartea.

Molusca începuse să-şi mănânce încet prada. Rachel se întoarse de la acest spectacol respingător.

— Ştiu că toţi avem nevoie să mâncăm, dar…

— Se pare că nu prea îţi plac apucăturile lor. Dar şi anemonele de mare vânează peşti, spuse el.

— Aşa e, dar ele se folosesc de puterea lor de seducţie nu de un pumnal pe care să-l înfigă în spatele victimei! îl sfida ea, cu ochii de turcoaz scoţând scântei. Care dintre metode o preferi, dacă ar fi să alegi?

Rachel îl văzu, cu buzele fremătând, cum se apropie şi o sărută. Fascinată la rândul ei, era gata să-i primească sărutul. O sorbea din ochi şi Rachel se simţi cuprinsă de un val îngheţat. Era împinsă de dorinţa de a se strânge lângă acest bărbat, care în seara aceea i se confesase, ca unei prietene.

Purtată de vârtejul speranţelor sale se arcui de spate. Fără să-şi dea seama, clipi des din gene şi citi în fundul ochilor de obsidian că şi el se lupta să se stăpânească. În cele din urmă, el reuşi să-şi ţină cumpătul.

— Fii liniştită, se scuză el, stingând lumina în urma lor, cu vocea puţin răguşită, interesul pe care tatăl meu îl vădea pentru moarte şi pentru faptul de a ucide nu era decât un aspect al personalităţii lui. De altfel, era fermecător şi foarte frumos, te-ai fi îndrăgostit de el.

— Dar tu, l-ai iubit? îl întrebă ea, oprindu-se în prag.

— Da, când nu bea.

— Totuşi instalaţia asta nu-ţi place prea mult. De ce o păstrezi.

— Mama era foarte ataşată de soţul ei. Vrea ca totul să rămână ca în vremea când el trăia, atâta timp cât ea este încă în viaţă. Ai văzut că te sufoci în casă la noi, din cauza draperiilor care sunt tot timpul trase.

Ea ridică privirea spre el.

— Tata avea migrene în fiecare dimineaţă şi nu voia ca lumina să-i mărească starea de rău.

Aşadar, întunericul care domnea în camere nu era deloc destinat ca să ascundă cine ştie ce uneltiri reprobabile… Karl o să fie decepţionat să afle asta. Cât despre Lia, aceasta voise să-i joace o farsă lui Rachel, dar ceea ce considerase o glumă oarecare fusese luată prea în serios. Taylor o conduse pe Rachel până la uşa camerei ei. Se opriră amândoi. Schimbul de confesiuni îi apropiase. Taylor nu avea curajul şi nici dorinţa de a pleca.

— Să nu fugi în noaptea asta, o imploră el.

O privi îndelung şi ochii lui spuneau clar cât de mult o dorea. Ea se rezemă neglijent de uşă. Taylor se uită la rotunjimea apetisantă pe care o făceapieptul ei, sub pânza care-i învăluia, apoi la buzele ei, pline, cărnoase şi senzuale.

Va avea oare atâta putere încât să deschidă uşa şi să se închidă în camera sa?

El se sprijini de cadrul uşii, se aplecă spre ea şi-i simţi buzele peste ale ei. Era ca o mângâiere ca şi cum sărutul acesta i-ar fi dat putere. îi simţi mâinile strecurându-i-se sub bluză şi nu zise nimic. Simţi cum sânii i se umflă în palmele lui. Gemu şi-şi îndreptă corpul spre al lui. îi mângâie gâtul puternic în timp ce el se aplecă pentru

a-i prinde sfârcurile cu gura.

Simţi o asemenea descărcare electrică încât îşi recăpătă simţul realităţii. Aceasta o sperie atât de tare, încât găsi forţa să se opună.

— Lasă-mă. Trebuie să mă duc la culcare, suspină ea în părul lui negru şi mătăsos.

El îşi întrerupse cu regret mângâierile şi ea văzu în privirea lui grea de dorinţă o rugăminte mută.

— Chiar trebuie să te duci?

— Da, răspunse ea şovăitoare.

— Aş vrea să intru cu tine, în caz că…

— Cred că nu e necesar.

Dar el continuă s-o privească insistent, atât de elocvent…

— În caz că?… repetă ea.

— Cine ştie? Poţi găsi un şarpe încolăcit în patul tău. Ar trebui să mă laşi să intru, ca să verific.

— Şerpi? există şerpi veninoşi pe insulă?

— Nu, după ştiinţa mea. Dar nu se ştie niciodată…

O prinse de şolduri şi o trase spre el. Ea rămase cu răsuflarea tăiată şi nu mai avu curaj să i se opună când o sărută pe gură.

— Când sunt în patul meu, rechinii mă sperie mai tare decât şerpii. Pentru că, atunci când se trezesc, fac dezastru în jurul lor.

— Asta dovedeşte că nu-i înţelegi deloc, răspunse el, acoperind-o cu sărutări pe gât. Sunt de temut fiindcă nu abandonează niciodată vânătoarea, până nu-şi prind prada.

Sărutările îi deveniseră din ce în ce mai precise, mai îndrăzneţe. Rachel realiză că nu mai era capabilă să-i reziste.

— Taylor, îl imploră ea răguşită, nu mă sili. Trebuie

să merg la culcare… singură. Trebuie.

Îşi jucase ultima carte atunci când îi spusese adevărul. De aici înainte, pretinsa sa dragoste pentru Karl nu mai era decât un pretext convenabil. îşi strânse fălcile, oare ce va face?

— Cum aş putea să te oblig să-ţi schimbi hotărârea… să te conving să…

Privindu-l insistent în ochi, aşteptă înfrigurată să continue. În loc de asta, el se desprinse de lângă ea.

— Ţi-am spus ce simt pentru tine. Presupun că acum trebuie să aştept să-mi spui ce mă aşteaptă din partea ta, ce ai hotărât să faci…

„Nu, nu! Nu mi-ai spus niciodată ce simţi pentru mine”, strigă ea, în sufletul ei, uitându-se cum se depărtează, de-a lungul culoarului.

Îi spusese că o doreşte, că are nevoie de ea, dar nu şi ce simte cu adevărat pentru ea, în adâncul inimii. Rachel intră încet în cameră. Cu toate că noaptea era copleşitor de caldă, ei îi era frig.

Rachel se lipi mai bine de spătarul scaunului. Lia îi servise cafeaua pe balconul camerei, de unde avea o perspectivă excelentă asupra oceanului, a

junglei şi a valurilor care se spărgeau de recif. Plouase şi atmosfera era impregnată de prospeţime.

Rachel se obişnuise cu clima tropicală, care-i dăduse o oarecare lentoare în mişcări şi parcă mai multă senzualitate. Chiar şi când de gândea la grijile legate de societate, o făcea cu mai mult calm. Învăţase, încet, încet că există şi alte lucruri de care să ţină cont: de sentimente, de exemplu.

Brusc, se ridică, îşi trase pantalonii şi se hotărî să-i facă o vizită mamei lui Taylor. Infirmiera se arătă foarte surprinsă s-o vadă. Prin Lia, Rachel aflase că doamna

Winfield avea o afecţiune cardiacă.

Ca şi ea, bătrâna venise în insulă de undeva de departe şi asta i-o făcea mai simpatică.

Se aplecă asupra patului şi-i surâse, apoi se instală pe un fotoliu, lângă pat.

— Astăzi cum vă mai simţiţi?

— Mult mai bine, de când eşti aproape de mine, îi răspunse doamna Winfield, încredinţându-i mâna. Fiul meu ţi-a arătat proprietatea?

— Bineînţeles. E foarte mândru de ea.

— Insula asta e foarte frumoasă. O să vezi că locuitorii ei or să-ţi arate tot atâta dragoste şi respect cât mi-au arătat şi mie, acum foarte mult timp. O privi atent cu ochii ei întunecaţi. Ştiu că o să fii alături de fiul meu, Taylor. Nu-i înşela aşteptările, ai o personalitate

foarte puternică. Nu te va lăsa niciodată la nevoie. Este un luptător. O să fie foarte fericit alături de tine.

Rachel se simţea din cale afară de stânjenită. Ştia că trebuia să restabilească realitatea, să-i explice că nu avea deloc intenţia să se mărite cu fiul ei, dar nu avea curajul s-o facă, atât de multă fericire iradia de pe chipul bătrânei doamne.

— A avut atâtea necazuri! Afacerile, ca şi plantaţia, i-au dat atâtea dureri de cap. Dar acum de când… Şi mi-a spus că a găsit o soluţie pentru problemele insulei. Dacă ai şti cât de uşurată mă simt.

Rachel îşi dădu silinţa să zâmbească, chiar dacă în sufletul ei era împietrită de oroare. Dar dorinţa de a o avea pe ea va soluţiona şi problemele cu care se confrunta insula?

— Oh, Taylor! strigă bătrâna doamnă, bucuroasă că-l vede pe fiul său apropiindu-se de pat. Tocmai vorbeam de tine. Închipuie-ţi, mi-a venit o idee grozavă: s-o duci chiar

azi pe Rachel la cascada Apia. Acolo, eu şi tatăl tău am trăit nişte clipe minunate.

Lui Rachel i se făcu frică. îşi dădu seama că este extrem de atrasă de acel bărbat şi că un nou prilej de apropiere, într-un cadru romantic, i-ar fi fatal. Dorea nebuneşte să o iubească şi se gândise la el toată noaptea. De fiecare dată când o atingea, simţea că ameţeşte de tulburată ce era.

— Ce idee nemaipomenită! O să plecăm imediat, o asigură Taylor pe mama lui, îmbrăţişând-o.

Înlemnită de indignare Rachel trebui să aştepte ieşirea din cameră, ca să protesteze.

— Asta nu mai poate continua aşa! se bâlbâi ea. Trebuie să-i spunem, ca să ştie adevărul.

— Adevărul? Dar care e adevărul, Rachel?

O conduse hotărât pe verandă, ca să evite indiscreţia personalului şi o prinse de umeri. Ea îi evită privirea, mijindu-şi ochii turcoaz dincolo de genele-i prelungi.

— Hai, spune-mi cât mă deteşti, că ţi se face pielea de găină de fiecare dată când te ating, şuieră el. Şi apoi să-mi explici de ce inima îţi bate mai tare de câte ori mă apropii de tine. Se vede aici, la baza gâtului, în adâncitura asta care freamătă. O atinse cu degetele şi atunci Rachel îşi ridică privirea, întâlnind-o pe a lui. Se simţi chinuită. Cât mai putea rezista oare fără să-i pronunţe numele, fără să se lipească de el, fără a i se dărui cu totul, trup şi suflet, învinsă?

— Dorinţa… nu înseamnă nimic, se bâlbâi ea, răguşită. Nu poate înlocui…

— Ce anume? Companiile petroliere şi soţii ascultători? Puterea de a-ţi stăpâni sentimentele tale şi pe ale celor din jurul tău? scrâşni el, cu un surâs maliţios pe buze. Poate că ai dreptate, Rachel. Dar dă-mi voie să-ţi

spun că, în ceea ce mă priveşte, eu pun

dorinţa pe primul loc al scării mele de valori. Se opri şi-şi mângâie bărbia. Hai să ne pregătim pentru picnic.

— Dar… nu putem merge acolo unde părinţii tăi s-au îndrăgostit unul de celălalt. Ar fi… indecent.

— Ţi-e frică că o să ţi se întâmple şi ţie? Trebuie să mergem, i-am promis mamei mele, insistă Taylor.

— Putem să-i spunem doar că am fost acolo, începu ea.

— Hai să mergem şi să nu mai spunem nimănui nimic. Nu-mi place să mă laud cu isprăvile mele. Ţi-e îţi place?

— Nici mie. Eu nu… Nu e…

N-avea nicio aventură la activ şi nici nu dorea să-şi scoată acum din pagubă. Dar nu putea să-i mărturisească asta.

— Hai Rachel, vino, îi spuse Taylor şi ea simţi o înţepătură în inimă în faţa chipului lui, de o frumuseţe irezistibilă.

— Mi-ai promis că o să mergem să pescuim pe recifuri, încercă ea să schimbe vorba, dar era gata să meargă cu el până la capătul pământului.

Mâine, ori în altă zi, avem tot timpul…

„Sunt complet idioată şi n-am niciun pic de voinţă”, se gândi ea, urmându-l pe poteca care ducea prin junglă, până la cascada Apia, din munţi.

— Dacă slăbim ritmul o să fim obligaţi să ne petrecem noaptea acolo sus, zise Taylor obţinând ca răspuns o privire tăioasă.

În loc să fie în avionul de Dallas, iată că acum umbla creanga prin junglă, căutând locul unde părinţii lui se îndrăgostiseră unul de altul. Şi cu mari şanse să i se

întâmple şi ei la fel! Pe când Taylor… acesta se gândea, desigur, numai la banii ei. Chiar dacă… de multe ori se avântase plin de dorinţa de a avea ceea ce era cu totul altceva decât ce îşi dorea ea. Dar cum să deosebeşti adevărul de minciună? Era de ajuns ca el să se apropie de ea şi era gata să creadă tot ce spunea, atât era de ameţită de farmecul lui.

În jurul lor, natura amestecase toate tonurile de verde. Solul devenea spongios şi Rachel începu să audă zgomotul făcut de apă în cădere. Taylor o aşteptă pe mal.

— O să mergem din piatră în piatră, până acolo jos la bambuşi.

Îl urmă orbeşte, imitându-i gesturile şi sărind de pe o stâncă pe alta. Taylor scoase o macetă pentru a croi un drum printre liane, trebuind să fie atent să nu alunece.

— N-a mai venit nimeni pe aici de multă vreme, murmură el, visător.

Rachel se uită împrejur, convinsă că o să descopere tot felul de animale, gata să le sară în spate. Deodată, pe neaşteptate, ajunseră lângă cascadă: o perdea imensă de diamante, care cădea peste frunze şi flori.

picături care reflectau lumina şi care se spărgeau în miliarde de fragmente în bazinul scobit în lava vulcanică de la baza cascadei. Rachel rămase cu răsuflarea tăiată. Taylor se apropie şi o prinse de braţ.

— Sst!

În acelaşi moment, ca un fulger galben cu verde, din frunziş ţâşni un papagal. Acesta scoase un şuierat şi imediat un stol se adună în jurul lui. Rachel se întoarse plină de încântare către Taylor şi acest gest făcu toţi musafirii nepoftiţi să dispară.

— Cât sunt de sperioşi!

— Ce ai face în locul lor, dacă toată lumea te-ar vâna

ca să te jumulească de pene?

Rachel îşi aminti că văzuse numeroase coliere la băştinaşi, care erau împodobite cu pene, ca şi multe coroane, de altfel. îşi reluară drumul şi ajunseră pe o stâncă plată, pe care Taylor puse coşul de picnic.

— Ce ai zice de o baie înainte de masă? o întrebă el cu ochii mijiţi, ca şi când ar fi avut un plan ascuns. Ştia prea bine că Rachel n-avea costumul de baie la ea. O făcuse intenţionat, considerând aceasta ca un fel de răzvrătire împotriva bărbatului atât de autoritar. Bărbatul care-şi impunea voinţa întregului univers şi toată lumea trebuia să-l urmeze.

Desigur, reuşise s-o aducă până la această cascadă, dar se va răzbuna, refuzând să facă baie. Era ceea ce

crezuse cu câteva ore mai înainte. Dar acum îşi muşca degetele de ciudă: drumul o încălzise îngrozitor de tare şi apa proaspătă şi rece o atrăgea irezistibil.

— Du-te singur! bravă ea. Nu mă atrage deloc ideea. „Mai ales, să nu-l laşi să-ţi ghicească slăbiciunile!”

— Chiar aşa? Ştiu că te scalzi fără costum. Te-am văzut chiar făcând lucrul acesta.

— Aşa e, îi replică ea, uitându-se la apa învolburată, dar acum du-te fără mine.

El se apropie. Pulsul ei crescu imediat.

— Aş vrea doar să ştii, îi spuse el ursuz, că n-o să fiu şocat dacă ai să te scalzi aşa cum ai mai făcut-o. îşi puse un deget pe gâtul ei. De fapt, îmi doresc chiar foarte mult s-o faci!

Ea respiră adânc şi-şi ridică mândră capul, închizând ochii pe jumătate şi spuse:

— Nicio şansă, Taylor. Mi-ai ordonat să te însoţesc până aici. Am făcut-o. Dar să nu-ţi închipui că am să te ascult ca un căţeluş!

El fu cât pe ce să se înece, dar pufni în râs.

— Ai fi căţeluşul cel mai frumos pe care l-am văzut! Dar dacă nu vrei, am să mă duc singur…

Se întoarse şi, încet, îşi scoase cămaşa şi apoi pantalonii. Fără să-i arunce vreo privire măcar, îşi luă avânt şi sări în apa de argint.

— Este nemaipomenit de bună, spuse el revenind la suprafaţă. Mult mai rece decât cea din lagună.

Dispăru din nou. Pentru mai multă vreme, de data asta.

Rachel îşi scufundă un deget de la picior în apă şi constată că spusese adevărul. După urcuş, transpirase şi apa rece i-ar fi prins bine. Regretă amarnic că nu-şi luase costumul de baie pe care i-l oferise Lia. îşi suflecă manşetele de la blugi până la genunchi şi se aşeză pe marginea apei, bălăcindu-se la picioare.

— Hei, se auzi o voce îndepărtată.

Ridică privirea şi-l văzu pe Taylor aplecat pe marginea unui bloc de lavă, gata să sară.

— Ce faci? se nelinişti ea, văzându-l atât de sus. Pietrele de jos, din apă, păreau teribil de periculoase.

— E o trambulină grozavă!

— Eşti nebun, e plin de stânci! îi replică ea, exasperată.

— Stai numai să vezi!

Şi cu un hohot de râs, se aruncă în apă şi se scufundă razant pe lângă stâncile care ieşeau din apă. Rachel închise ochii şi rămase mută. Apoi îi deschise şi începu să supravegheze suprafaţa.

Capitolul 9

Trecură câteva minute, interminabile. I se părea că Taylor dispăruse de ore întregi. Simţi cum frica îi pune o

gheară în gât. îşi reproşă că nu sărise şi ea în apă, alături de el. „Nu i s-ar fi întâmplat nimic dacă eram alături de el”, îşi spuse. Oare îl pierduse pe bărbatul la care ajunsese să ţină atât de mult?

Poate că-i rănit, poate că aşteaptă să-i vin în ajutor. Numai gândul că era în primejdie o făcu să se decidă. Se ridică şi luându-şi inima în dinţi se aruncă îmbrăcată în apă. Înota la fel de bine ca şi el şi veşmintele n-o împiedicau deloc în mişcări.

Exploră bazinul de-a lungul şi de-a latul, mişcându-se rapid prin apa învolburată. Nu reuşi să găsească nimic. Intră în panică. îşi închipui că murise şi că acum cadavrul lui e undeva, prins între pietre.

Îl zări însă imediat. Se îndrepta spre ea, înotând între două ape. O zări şi el şi ieşiră amândoi la suprafaţă. Îngrijorarea de care fusese cuprinsă se transformă în furie. Dar era prea obosită ca să-şi exprime nemulţumirea. Taylor profită de ocazie pentru a o îmbrăţişa, încolăcind-o cu picioarele ca s-o strângă mai bine lângă el, ştiind sigur că o să fie iertat.

— Eşti un mizerabil nemaipomenit, îi strigă ea după ce-şi recăpătă suflul. Unde ai fost? Era să mor de spaimă.

— O să-ţi arăt un loc care o să te răsplătească pentru tot, de îndată ce o să fii în stare.

— Sunt în stare, hai să mergem, îi răspunse ea glacial, în timp ce el o săruta pe părul ud.

— Încearcă să tragi cât mai mult aer în plămâni. O să ai nevoie.

Rachel îşi îndoi corpul suplu şi cu o unduire energică i se alătură în adâncuri. Intrară pe un tunel care lega două cratere vulcanice. îl urmă de aproape, cu ochii pe un cerc minuscul de lumină care creştea pe măsură ce se apropiau. Când ajunseră la ieşirea din tunel, se ridicară la suprafaţă

într-un al doilea lac. Acesta era şi mai încântător decât primul. În jurul lui, pe valuri, era o îngrămădeală de nedescris de liane, acoperite de flori minunate. Taylor o ajută să se caţere pe perete, accesul fiind foarte dificil.

— Ţine-te de mine, îi spuse el cu o surprinzătoare tandreţe. Se instalară pe un pat de muşchi. Uimită, Rachel uitase până şi de resentimentele pe care le avusese puţin mai devreme.

— Ce loc feeric! Unde suntem?

— În spatele muntelui. Cascada se află de cealaltă parte. O auzi?

Rachel aprobă din cap. Locul o fermecase; Taylor însă consideră gestul ca o chemare. Se apropie şi se lipi de spatele ei. îşi înlănţui mâinile în jurul ei, iar ea îşi întoarse capul peste umăr. Se simţea un pic obosită după efortul făcut. Fără nicio rezervă, se abandonă odihnei braţelor lui.

— Simţi mirosul orhideelor? îi şopti el cu faţa înfundată în scobitura gâtului ei. Pe mine mă înnebuneşte mirosul lor sălbatic! Mă ameţeşte pur şi simplu!

— Este o floare parazită! Aşa că eu prefer în continuare anemona de mare!

El îşi strânse mai tare îmbrăţişarea şi-i prinse uşor cu buzele lobul urechii.

— Ba deloc. Orhideele trăiesc suspendate de pomi, dar se hrănesc cu apa ploilor şi cu particule aduse de vânt... Ca şi tine.

Îşi vârî mâna sub tricoul ei ud, căutându-i sfârcurile întărite de apa rece. Alungându-şi toate scrupulele, Rachel se întoarse spre el şi-l mângâie pe obraz.

— Sunt cumplit de furioasă pe tine, îi spuse ea pe un ton încărcat de reproş. De ce m-ai speriat atât de tare? Am crezut că te-ai înecat.

Totuşi furia nu-i era convingătoare şi Taylor îşi dădu seama că era pradă unor alte emoţii, care o tulburau mai tare.

— Ai sărit în apă ca să mă salvezi? murmură el lăsându-i mâinile pe spate şi, cuprinzând-o de coapse, o lipi de el.

— Aş fi procedat la fel şi dacă era vorba de un câine. Dar inima ei, cuprinsă de o tulburare din ce în ce mai mare, dezminţea această remarcă răutăcioasă.

Taylor îi acoperi gura cu sărutări mici, apoi îi prinse buzele bosumflate cu ale lui şi i le strânse.

— Dar nu şi pentru un rechin obişnuit, sper? Spune-mi că sunt singurul rechin pentru care ţi-ai asuma un asemenea risc. Spune-mi-o, îi murmură el cu voce răguşită şi acoperind-o de sărutări.

Rachel nu-l respingea şi, docilă, îşi puse mâinile pe pieptul lui puternic. Frecându-şi obrazul de umărul lui, îi mărturisi:

— Eşti singurul rechin pentru care aş face aşa ceva…

Îşi întredeschise buzele pentru a i le dărui încă o dată. Gura lui flămândă o cuprinse pe a sa, declanşându-i o emoţie adâncă şi din ce în ce mai imperioasă.

— Un moment, Rachel. Hainele îţi sunt ude. Trebuie să le scoţi.

Rachel se ridică, iar el îi scoase tricoul ud care i se lipise de bust. Ridică braţele şi briza îi mângâie umerii bronzaţi şi sânii de statuie. Se abandonă, lăsându-l pe Taylor să-i admire în voie corpul de zeiţă.

— La naiba cu orhideele şi cu anemonele de mare, mormăi el şi întinse degetul, aproape neîndrăznind să atingă o asemenea perfecţiune. Eşti cea mai frumoasă dintre toate creaţiile naturii…

O luă în braţe, aşa goală, şi cu mişcări de infinită

blândeţe o aşează pe covorul de muşchi. Ea îşi întinse mâinile spre el. Taylor se întinse lângă ea şi-i acoperi pieptul de sărutări. Respiraţia ei se acceleră, simţindu-se cuprinsă parcă în îmbrăţişarea unui foc lichid.

— Nu, Taylor, strigă ea ridicându-se, nu…

— Ba da, îi murmură el tandru, lasă-te dusă de vrajă şi iubeşte-mă.

Mâinile lui începură să-i mângâie corpul cu înfrigurare şi o trase sub el. Curând Rachel capitulă fără condiţii. Fără frică, fără reticenţe îl întâlni într-o îmbrăţişare de o intensitate pe care numai el putea să i-o provoace.

Se lăsară împreună purtaţi de valul pasiunii care-i stăpânea, aşteptându-se unul pe celălalt, oprindu-se la graniţa plăcerii şi apoi cufundându-se în ea până la pierderea raţiunii.

Când se calmară, în sfârşit, ea rămase nemişcată, cu ochii închişi, în timp ce simţurile i se linişteau.

răvăşite de pasiunea cu care i se dăruise lui Taylor. Simţea corpul lui greu care o apăsa şi răsuflarea caldă care-i mângâia gâtul! Şi văzându-l aşa abandonat cu totul ei, dragostea i se transformă într-o pasiune copleşitoare care aproape că o sufocă. îl voia pe acel bărbat. Era al ei. Era în stare de orice ca să-l păstreze. Decât să-l piardă ar fi preferat să moară, chiar în clipa aceea.

Tăcerea le fu întreruptă de întoarcerea papagalului. În ciuda faptului că stăteau nemişcaţi, pasărea îi zări şi se întoarse în junglă, indignată.

— Să nu mai încerci niciodată să fugi, draga mea. Te-am pecetluit cu sigiliul meu şi vei fi a mea pentru totdeauna.

Pentru totdeauna, oare era posibil? Rachel se îngrozi auzindu-l rostind cu voce tare ceea ce gândise în sinea ei.

Dar spiritul de contradicţie îi funcţiona încă bine. Poate prea bine. Cunoscuse obstacole, se confruntase cu atâtea dificultăţi aşa că trebuia să facă un efort, să lupte şi să se dăruiască trup şi suflet ca să dobândească fericirea.

Taylor se desprinse şi o mângâie blând, potolit, mulţumindu-i astfel pentru sentimentul de împlinire pe care-l simţise alături de ea. Avea un chip frumos, cu trăsături energice. Tânăra femeie întinse degetul şi-i atinse tâmplele argintii. O lumină se aprinse în ochii lui întunecaţi.

— Ştii ceva? Mor de foame. Hai să ne întoarcem să mâncăm. Picnicul a rămas în faţa cascadei. Crezi că poţi să treci prin tunel?

— Bineînţeles. Fiindcă eşti cu mine.

Se ridică şi se lipi de corpul lui bronzat, atingându-l ca să se convingă că nu visează. Amândoi erau magnifici în goliciunea lor! îi făcea plăcere să vadă că o admiră, îi plăcea să privească fiecare parte a corpului lui atletic, care radia de sănătate şi de bucuria de a trăi.

„Pentru totdeauna”, îşi spuse Rachel şi emoţia o gâtui. Dragostea aceasta, de care era atât de mândră, urma să-i schimbe viaţa.

Îşi legă hainele în jurul taliei pentru a le putea transporta şi intrară în curent, ţinându-se de mână.

După ce îşi recăpătă suflul, regăsiră tunelul scufundat, îl parcurseră şi ajunseră la cascadă.

— Eşti sigur că nu vine nimeni aici?, se nelinişti Rachel care-şi pusese hainele la uscat pe un tufiş.

— Nu-ţi face probleme, dacă cineva se va aventura până aici, te va lua drept nimfă şi va fugi.

— Şi pe tine drept cine te vor lua?

— Drept un vrăjitor, care este iubitul ei.

— Şi crezi că asta o să-l facă să ne ierte pentru că ne-

a surprins dezbrăcaţi?

Chipul lui deveni grav. Se îndreptă spre ea şi-i cuprinse cu mâinile mari şi bronzate, sânii de alabastru.

— Această goliciune este foarte potrivită. Mai ales că, ştii.

„Ce vrea să spună? se întrebă Rachel. De ce vorbea oare atât de eliptic? Ce simţea oare pentru ea? Ce aştepta de la ea? Ar fi vrut atât de mult să ştie! Chiar dacă adevărul ar fi rănit-o, era gata să-l accepte. Când se desprinseră unul de celălalt, ochii lui Taylor străluceau de iubire şi asta o făcu fericită.

Se aşezară utilizând stânca drept masă şi începură să devoreze cu o poftă grozavă o salată de avocado, portocale şi creveţi.

— Vreau să ţin un toast, spuse Taylor, ridicând paharul plin cu vin alb, de o calitate excelentă, pentru poveştile care se sfârşesc bine!

„Care se sfârşesc bine? Ce vrea să spună prin se sfârşesc” Se nelinişti Rachel, simţind că o iau fiorii.

Se pregătea s-o părăsească, acum după ce i se dăruise?

— Curios! Ochii tăi verzi şi părul blond nu te împiedică să fii perfectă pentru viaţa de pe Lelei. Este chiar neaşteptat, pentru o străină.

Ea îşi scutură părul, acum uscat, care i se revărsă pe umeri, părând din aur incandescent.

— Îţi place aici, nu-i aşa? întrebă Taylor. Se citeşte pe faţa ta. Ai fost perfectă în vizită la matai. Ţi-a pregătit o primire călduroasă, ca unui oaspete de seamă. A dat impresia că te-a adoptat şi asta m-a impresionat foarte tare.

— Eu… eu, ador locurile astea, recunoscu ea.

— Ei bine! Atunci, n-o să te deranjeze să rămânem aici… cea mai mare parte a anului!

Ea se crispă. Se referea oare, din nou la căsătorie?

— N-o să regreţi ce ai lăsat în urmă, Rachel. Am început un plan de amenajare a insulei care îmi va absorbi toată energia o vreme, îi explică el.

Citi în ochii lui aceeaşi pasiune care-l cuprindea şi pe Sam Davidson atunci când vorbea de planurile lui de viitor. Amândoi aveau aceeaşi siguranţă, acelaşi entuziasm. Ar fi fost cei mai buni prieteni din lume. Dar de unde avea Taylor atâta siguranţă de sine? Credea că e gata să-l finanţeze?

— Am contactat nişte oameni de afaceri din Pago Pago şi am înţeles că societatea căreia m-am adresat şi-a dat acordul. Putem turna temelia construcţiei imediat ce am să adun fondurile necesare.

Surâse seducător.

— Îţi aminteşti de telefonul pe care l-am dat în ziua când ai venit? Era de la trustul de care îţi vorbeam. Mi-au dat răspunsul câteva zile după aceea.

Brusc, goliciunea lor nu i se mai păru lui Rachel chiar atât de nevinovată şi tresări. Încercă să se acopere.

Va avea oare curajul să-i explice că nu e cazul să creadă că o să-l ia de bărbat şi o să-i finanţeze toate proiectele care-i trec prin cap? Părea atât de sigur că îi va da banii, încât simţi cum roşeşte. Şi dacă îl va ajuta.

el întorcându-i serviciul prin a o lua de nevastă n-o va face doar fiindcă numai aşa putea păstra controlul societăţii? Se vor ajuta astfel reciproc să iasă din încurcătură. Se simţi atât de revoltată de machiavelismul lui încât simţi dorinţa să-i tragă un pumn în figură.

— Şi de cât crezi că o să aveţi nevoie? se interesă ea, mimând nepăsarea.

Furia o făcuse să reia expriarea la persoana a doua.

— Cum adică de cât? Şi de ce? se miră el, cu un aer surprins.

— De bani, evident… Ce sumă îţi închipui că ai să smulgi de la Petrol Davidson, ca să-ţi poţi realiza proiectul? preciză ea, găsind curajul să-l privească în ochi.

El o prinse de bărbie, aproape brutal, făcând-o să tresară.

— Câţi vrei să-mi dai? scrâşni el, ameninţător.

— N-am… n-am spus niciodată că am să-ţi dau ceva, bâigui ea, uşor speriată.

— A, bun! Parcă aş fi înnebunit de banii tăi… Toţi dolarii aceia păcătoşi…

— Despre ce vorbeşti? făcu ea, uluită.

— Dar tu? Nu mi-ai spus că ai crezut tot timpul că stau pe lângă tine ca să obţin fonduri?…

— Şi nu-i aşa?

— Nu! Nu m-am gândit nicio clipă la asta.

Furia începu să-l părăsească. Se arătă emoţionat şi o luă de mână.

— Vezi tu, iubita mea, am şi eu bani. Şi n-am nevoie de ai tăi.

— Dar jocurile de noroc… Viaţa pe care o duci, protestă ea.

— Trebuie să înţeleg că e urmarea geloziei lui Karl? Desigur! spuse el surâzând larg. N-am nicio dovadă ca să dezmint ce ţi-a spus. Dar pot să te asigur că greşeşti. Nu vreau să-l vorbesc de rău, să-l împing în jos şi mai mult, dar…

Era sincer. Rachel îşi reproşă că-l crezuse pe Karl atunci când se străduise să-l denigreze pe Taylor.

— Ei bine, vorbeşte-mi de proiectul tău, îi ceru Rachel, intrigată.

— Ştii desigur că afacerea cu copra nu mai merge ca înainte. Când am înţeles asta, m-am îngrijorat de soarta populaţiei de pe insulă, a cărui principală sursă de venit a început să scadă considerabil. M-am gândit deci la asta, am căutat peste tot în lume. M-am hotărât în cele din urmă asupra unei linii de asamblaj pentru circuite electrice şi am găsit o firmă care a acceptat să deschidă o filială aici.

Aşadar, totul se explica: el nu-i dorise banii niciodată. O dorise pe ea aşa cum îl dorise şi ea.

— Şi atunci, de ce vrei să mă iei de nevastă?

Şi această femeie puternică şi voluntară, pentru care nu contase decât raţiunea rece şi calculată, cel puţin până să-l întâlnească pe acest bărbat, îl auzi rostind ceea ce spera cu disperare să audă:

— Fiindcă te iubesc; este aşa de greu de înţeles, iubita mea? Iar acum, încearcă să nu-mi mai provoci atâtea emoţii.

O luă cu un braţ după umeri şi cu altul de picioare, o ridică şi o aruncă în apă. După o secundă, era lângă ea. Înotară împreună câtva timp apoi reveniră la mal şi se întinseră pe covorul de muşchi, unul în braţele celuilalt. Liniştită, Rachel se abandonă cu totul sentimentului de iubire care-l simţea pentru el. Dar Taylor? Putea oare să creadă, că o iubea atât de mult cât spunea? Dar de ce să nu-l creadă chiar dacă povestea lor friza fantasticul?

Se trezi sub mângâierea soarelui, în timp ce Taylor o săruta pe pântece.

— Oh! exclamă deschizând ochii.

Se răsuci pe burtă, crezând că o să-i scape, dar el o prinse în braţe şi începu să-i mângâie corpul. Se întoarse răvăşită, dornică să-i simtă mâinile pe ea. Şi încet, încet trupul ei începu să răspundă mângâierilor lui.

Simţi din nou că în ea se stârneşte o furtună şi

atingerile lui deveniseră foc. Iar jetul cascadei aruncă peste ei o bură de picături irizate.

Se aruncară în apă şi în curând bazinul răsună de râsetele lor de bucurie. Se îmbrăcară şi se întoarseră înlănţuiţi la casa albă de peste munte. Rachel simţi atunci cât poate fi de fericită. Dar va avea oare puterea s-o creadă destul de multă vreme?

Capitolul 10

Amurgul colora cerul cu un roşu perlat, asemănător celui din interiorul cochiliei unui melc. Nori împinşi de vânt călătoreau de-a lungul orizontului, iar soarele în apus îi poleia cu aur. Rachel contempla aceste culori pastelate ce sfâşiau verdele viu al junglei. Scoase un surâs de fericire. Adora insula asta şi o considera un paradis. Căci în care altă parte a lumii s-ar mai fi putut lăsa în voia sorţii ducându-se să culeagă iasomie sălbatică pentru mama lui Taylor.

În seara precedentă se întorseseră pe întuneric, ameţiţi şi obosiţi după atât de înflăcărata după amiază pe care o petrecuseră împreună.

Rachel urcase în cameră pentru a se schimba şi aranja apoi îi făcu o vizită doamnei Winfield. Bătrâna doamnă remarcase, cu siguranţă, bucuria care se

putea citi pe chipul ei. Asta o reconforta, făcând-o să-şi mai recapete din forţe. Depănară împreună amintiri din vremea când sosise în insulă.

Vorbiseră de iasomia sălbatică, care nu creştea decât într-un anume loc, secret. Atunci când înflorea, doamna Winfield se ducea s-o culeagă în fiecare dimineaţă şi o aşeza pe platoul de la micul dejun. îi spusese lui Rachel locul unde se găsea iasomia şi aceasta se sculase de dimineaţă şi se hotărâse să meargă să o culeagă.

Acum se întorcea liniştită. În sufletul ei nu era nici nu loc pentru suspiciuni şi bănuieli. Refuza însă să se gândească la prezent. Voia doar să-şi trăiască din plin clipele de fericire, fără să-şi pună problema cât va dura aceasta.

Trecu cu grijă printre arborii de pâine, atentă ca să nu se pomenească cu un fruct prea copt în cap şi ridică ochii înspre casă.

Vederea ei îi făcea de fiecare dată plăcere, dar ce zări în momentul acela o făcu să împietrească de stupoare. Pe balconul de la camera lui Taylor zări o siluetă. Chiar înainte de a se apropia suficient pentru a distinge trăsăturile celei care se găsea acolo, Rachel înţelesese despre ce este vorba. Cum putuse să uite atât de repede de Valima? De ce oare neglijase ameninţarea pe care această femeie o lăsase să planeze

deasupra visului ei de fericire? Se apropie şi când ajunse sub verandă îşi ridică din nou ochii. Valima nu se mişcase. Părul desfăcut îi flutura pe umeri, purta o rochie lungă, şi vântul făcea să fluture ţesătura subţire ca de păianjen. Părea să fie o cămaşă de noapte. îi aruncă o privire sfidătoare lui Rachel. Cu ochii negri ca smoala, cu buzele întredeschise într-un surâs batjocoritor, stătea fără să spună nimic. De altfel, era inutil. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, dar cu mâinile reci, Rachel intră în hol decisă, orice ar fi fost, să ducă florile doamnei Winfield. Puţin după ce trecu de intrare, o văzu pe Valima, care cobora treptele impozantei scări principale. Mintea i se goli de gânduri. Nu se simţea capabilă să reacţioneze. Fără nici cea mai mică emoţie aşteaptă ca frumoasa metisă să ajungă la baza scărilor.

— Ce cauţi aici? se interesă ea pe un ton care ar fi vrut să fie neutru.

Valima îi adresă un surâs veninos.

— Tu ce crezi? îi răspunse o voce cântată şi neslăbind-o pe Rachel din ochi.

Aceasta avu impresia că se dedublează. Reacţionă cu calmul cel mai perfect, în timp ce în interior furia o copleşea. îşi închise ochii pe jumătate, nelăsând să-i scape decât o slabă sticlire turcoaz, îşi ridică bărbia în semn de sfidare şi spuse:

— Încerci să răscoleşti trecutul, fără îndoială! Visezi cumva la ce s-ar putea întâmpla?

— Oh, nu! Nu am nevoie să mă îmbăt cu visuri, insinuă cealaltă, care, în mod evident, începea să-şi piardă capul.

— Eu nu trăiesc într-o lume imaginară! Eu îi am pe amândoi! declară ea punându-şi mâinile lungi pe burta rotunjită. Karl, ca şi Taylor îmi aparţin. Nu o să ai niciodată altceva decât resturi, indiferent pe care dintre ei îl vei alege.

Rachel scoase un râs cristalin şi zise, punând iasomia pe o consolă.

— Se spune că cea care poartă verighetă a câştigat. Dar nu văd niciun inel pe degetele tale… în ciuda eforturilor pe care le faci, mai adăugă ea privind pântecele Valimei. Din ochii negri ai băştinaşei ieşeau fulgere, dar Rachel se arătă nepăsătoare şi se îndreptă spre peron, aruncând din mers cu dezinvoltură greu simulată:

— Salută-l pe Taylor din partea mea! spune-i că m-am gândit la propunerea pe care mi-a făcut-o.

Ieşi ca oarbă, sfâşiată de durere, arsă de gheara geloziei. Nu mai rămăsese nimic din tânăra lucidă care o făcuse pe Valima să-şi iasă din fire. „Cum am putut să uit de copil?” Toate vorbele din lume nu puteau anula existenţa acestui copil. Copilul lui Taylor… O

cuprinse furia. Arogantul de Taylor îşi bătuse joc de ea. Se îndreptă cu paşi mari spre căsuţa lui Karl, singura ei speranţă. Singurul care putea s-o lămurească, s-o ajute să iasă din această situaţie îngrozitoare.

Acesta se găsea în grădină, aşezat la masă pentru micul dejun.

— Karl, vrei să fugi împreună cu mine? strigă ea fără preambul.

Karl făcu ochii mari, uluit.

— De ce să fugim?

— Din cauza la toate astea, îi spuse ea arătând insula cu un gest amplu. Nu te-ai săturat de viaţa de aici, de Taylor, care îţi dictează şi cele mai mici gesturi? Nu ţi-ar plăcea să plecăm la Pago Pago şi după aceea să ne întoarcem la Dallas?

— Vezi, cred că este exact ceea ce ar trebui să faci, ţi-am spus-o de atâtea ori… dar eu nu am niciun motiv să te însoţesc, mormăi el uitându-se la vârful pantofilor.

— Niciun motiv? Dar tu mi-ai spus că eşti sătul. Ţi-am văzut reacţia atunci când Taylor ţi-a ordonat să te însori cu Valima. Am văzut cum îţi dădea ordine… Hai, mărturiseşte! Spune că nu mai suporţi! încearcă să fii logic cu tine însuţi, o dată pentru totdeauna. E ultima ta şansă, să plecăm spre Dallas împreună, îl imploră ea apucându-l de mâini. Dacă totul o să meargă bine, o să mă ajuţi să conduc societatea.

— Să conduc Petrol Davidson? bâigui el, speriat. Dar nu mă pricep.

— O să înveţi! O să vezi că nu e greu…

Uitându-se la Karl cu atenţie, Rachel înţelese pentru prima oară cât de slab poate fi acesta. I se citea pe figură. Se înşelase crezând că o să i se supună.

— Nu pot pleca, scânci el. îi datorez totul lui Taylor.

— Nu-i datorezi nimic! Ţi-a dat de lucru, dar n-are niciun drept să te transforme în sclav! Dacă vrei, poţi pleca!

— Nu pot să-i las pe oamenii ăştia! Au fost atât de buni cu mine şi vremurile care vin se anunţă dificile pentru că este un prost gospodar, un risipitor.

— Oh, te rog! Ştii la fel de bine ca mine că ţine nebuneşte la insula lui şi că se zbate să redreseze situaţia, spuse ea pe un ton tranşant.

— Şi… mai e şi pictura mea, adăugă el teribil de încurcat. Cum crezi că aş mai putea picta dacă aş lucra toată ziua?

Rachel îi puse o mână fermă pe umăr. Nu mai era nicio speranţă.

— Cu atât mai bine. Mă voi descurca singură. Dar… nu te căsători cu Valima, nu e problema ta, insistă ea văzându-l pentru prima oară aşa cum era în realitate.

— Valima? Dar vreau să mă căsătoresc cu ea.

— Cândva, am crezut că vrei să te căsătoreşti cu mine.

— Împrejurările s-au schimbat… Acum o iubesc pe Valima. Ea nu mă bate la cap.

Rachel rămase un moment tăcută. Înţeleg… Adio, Karl!

El nu-i răspunse. Plecă fără să privească înapoi.

Iahtul era ancorat chiar în locul unde ea debarcase în ziua sosirii. Totul mergea aşa cum îşi dorise. Era prea devreme ca să creadă că ceilalţi turişti se treziseră. Deci, nimeni n-avea să-i remarce plecarea.

Îi era teamă că uitase să conducă o ambarcaţiune. Avusese una pentru puţină vreme când era mai tânără. Sări pe punte şi examină cadranele şi manetele. Din fericire, lucrurile i se părură familiare. Se instală pe locul

căpitanului şi încercă să-şi amintească etapele de punere în marş, înainte de a acţiona. În curând, motorul începu să toarcă, ascultător. Acul indicatorului de combustibil arăta că plinul fusese făcut. Lui Rachel şansa îi surâdea.

— Unde pleci?

Sângele îi îngheţă în vene. Aruncă o privire în direcţia vocii. Era Lia.

Rachel răsuflă uşurată.

— Vreau să merg la Pago Pago, îi răspunse Rachel mimând dezinvoltura.

— Pot veni cu dumneavoastră?

— Cred că o să-mi petrec noaptea acolo. Cum ai să te întorci? îi explică ea teribil de încurcată.

— Oh! Tocmai mi-am luat două zile de concediu, strigă Lia. Am să mă duc la verişoara mea care locuieşte acolo, la munte. M-a invitat de multe ori şi vreau să merg s-o văd. Lui Rachel i se păru mai prudent să accepte. Dacă ar fi refuzat, Lia ar fi fugit să-i spună lui Taylor. Şi până la urmă adolescenta părea atât de entuziastă.

— Bun, s-a făcut! Te iau.

Rachel se bucura că nu mai este singură. Lia putea să o ajute în manevrarea ambarcaţiunii şi atunci când vor ajunge în largul oceanului atât de rece şi pustiu se va simţi mai în siguranţă.

Deasupra lor cerul era încă senin, dar la orizont se adunau nori negri. Ajunseră repede la ele, împinşi de vântul din sud.

— Uită-te! Vine furtuna. Crezi că o să ajungem la Pago Pago destul de repede ca s-o evităm? se interesă Lia, uşor neliniştită.

Rachel era îngrijorată. Cum ar fi putut să ştie? Nefiind din regiune, nu ştia cum vor evolua lucrurile.

— Vom face tot ce vom putea.

Iahtul înainta în regim de croazieră. Amândouă se uitau la valurile care, încetul cu încetul, deveneau tot mai mari, spărgându-se pe punte chiar înainte ca furtuna să înceapă. Un perete de ploaie venea drept spre ele.

— Coboară în cabină să te adăposteşti! strigă la Lia. Branşez pilotul automat şi vin şi eu. În curând erau instalate în habitaclul ai cărui pereţi din palisandru bine lustruit străluceau de curăţenie. În exterior, trombe de apă se năpusteau asupra iahtului. Aerul era umed şi rece.

— Vreţi să fugiţi, nu-i aşa?

Cu ochii închişi, Rachel nu se mişcă, sperând că Lia o să creadă că n-a auzit. Povestea aceasta se terminase. Orice discuţie era inutilă. În atât de puţin timp, ajunsese să se ataşeze de oameni aceştia care o trataseră cu atâta gentileţe. Şi de doamna Winfield!

Nici nu-şi luase rămas bun de la ea…

— E din cauza Valimei?

Era imposibil să evite discuţia… deschise ochii. Aşezată aproape de ea, Lia o privea cu multă seriozitate.

— Nu chiar. Nu-ţi face probleme. Nu avem cum împiedica ceea ce se întâmplă.

— E numai vina mea, protestă Lia. Eu am lăsat-o pe Valima să intre. Mi-a promis că o să stea în bucătărie, dar, în timp ce-i duceam micul dejun doamnei Winfield…

— Cum? Ai lăsat-o pe Valima pentru prima oară în dimineaţa asta?

Lia îşi plecă ochii, bătând din pleoape.

— Unde era Taylor?

— S-a sculat în zori şi a plecat pe plantaţie. Avea o problemă acolo.

— Era plecat atunci când a venit Valima? se interesă Rachel, tulburată.

— Desigur.

Aşadar, Valima intrase în cameră din proprie iniţiativă. Rachel se simţi dintr-odată nespus de uşurată, chiar dacă asta nu schimba cu nimic situaţia şi nici nu rezolva existenţa copilului.

— Ştiţi, Valima a încercat dintotdeauna să-l seducă pe Taylor. Când era mică, spunea la toată lumea că o să fie soţul ei. Asta fiindcă familiile lor erau foarte apropiate. îşi imagina că se căsătoreşte cu un prinţ...

Şi Rachel îşi imaginase acelaşi lucru.

— Şi Taylor? Când s-a îndrăgostit de ea?

— Îndrăgostit? Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi... se miră Lia.

— Ei bine... când au început să iasă împreună.

— Niciodată.

— Bine, dar copilul? Doar nu a apărut prin intervenţia Sfântului Duh... insistă Rachel.

— Credeţi că este al lui Taylor? îmi pare rău domnişoară Davidson, dar este al prietenului dumneavoastră... Karl.

— De unde ştii?

Cum putea un copil ca ea să fie la curent cu nişte secrete de alcov?

Totuşi, Lia părea sinceră.

— O ştie toată lumea din sat. Karl şi Valima trăiesc împreună de ani întregi.

— Şi Taylor...

— Nu. Este adevărat că Valima a spus tot timpul că l-a sedus. Dar eu l-am auzit o dată cum îi spunea că o consideră ca pe o soră mai mică şi ăsta e adevărul.

Cu siguranţă, oricare ar fi fost situaţia, Rachel reuşea să interpreteze totul pe dos.

— Priviţi! Ploaia a stat. Să urcăm repede pe punte.

Nu mi-ar plăcea ca iahtul să eşueze în golful Pago Pago.

Soarele îşi arunca razele asupra mării. Rachel era prea absorbită de gândurile sale să-i mai pese de asta. „Ce s-a spus de fapt exact atunci, la primul dineu în patru la familia Winfield? Nimeni nu a pretins că

bebeluşul ar fi al lui Taylor… în sfârşit! Dar de ce îşi imaginase ea aşa ceva? Şi de ce nimeni nu îi spusese care este adevărul… De ce?”

Singura fiinţă care-i spusese că Taylor era tatăl fusese Karl. Aceasta se întâmplase în ziua în care prietenul ei încercase s-o facă să-l deteste pe Taylor fiindcă socotea că prezenţa lui Rachel îl deranja. Uneltise totul ca să bată în retragere şi din acest motiv lăsase ca minciuna să treacă drept adevăr.

„Şi dacă am acum toate cheile enigmei, iată-mă fugind departe de cel pe care-l iubesc, îşi plânse ea de milă. Dar cum să se întoarcă fără să se facă de râs? Rachel era în orice caz foarte orgolioasă şi numai farmecul personal al lui Taylor ar fi putut s-o facă să renunţe la ambiţiile ei nejustificate. Dar el era departe.

— Priviţi, strigă adolescenta bătând din palme. Ajunseseră la distanţa de la care puteau să vadă insula dominată de un munte înalt. Lui Rachel i se strânse inima la gândul că vede toate astea pentru ultima dată.

— Iată-ne că am ajuns la Jeeter! Bună treabă!

Capitolul 11

Rachel îşi umbri ochii şi se uită de-a lungul malului. Distinse micul ponton la care erau acostate ambarcaţiuni de mărimi diverse. Zări şi o siluetă cunoscută care le aştepta aproape de biroul lui Jeeter.

Era Taylor.

Din instinct, se gândi să se întoarcă spre ocean. Dar

nu voia să dea dovadă de laşitate. Trebuia să se confrunte cu acest bărbat, o dată pentru totdeauna. Se pregăti, cu grijă, să acosteze. Rachel se străduia să nu-l privească atâta timp cât efectua manevrele de amarare, dar în zadar. El era îmbrăcat în blugi şi o cămaşă ecosez, desfăcută la gât. Părul îi cădea pe frunte. îi aruncă priviri pe furiş şi trebui să admită că îl iubea cum nu iubise niciodată vreun bărbat.

— Cum ai reuşit să ajungi înaintea noastră? strigă Lia, bucuroasă să-l vede.

— Am venit cu hidroavionul, îi explică el, laconic.

Ochii lui, de obsidian, nu se dezlipeau de Rachel.

— Şi furtuna? continuă Lia, care nu-şi dădu seama de încordarea dintre cei doi.

— Am ocolit-o! spuse el, vizibil iritat.

Se aplecă şi luă frânghiile legate de iaht. Rachel observă cu uşurare că Jeeter se apropia de ei. Taylor nu putea să spună nimic de faţă cu un martor.

— Coboară, Lia, ordonă Taylor. Jeeter o să se ocupe de tine, în timp ce noi o să plecăm.

Rachel, care mai era încă la cârmă, se crispă.

— Ce vrei să faci, până la urmă? îi aruncă ea.

Nu mai avea nicio altă posibilitate: trebuia să lupte din nou. Era încă prea tulburată, ca să ia o hotărâre. Trebuia să se gândească în singurătate. Taylor sări pe punte cu o agilitate de felină.

— O să facem o plimbare pe mare, declară el, sigur pe sine.

— De acolo vin, mulţumesc.

Schiţă un gest de desprindere, dar el o opri brutal, apucând-o de braţ.

— Oh! Stai puţin! călătoria ta e abia la început. Nici măcar n-a început.

Taylor se uită la Lia, care asista la discuţia lor cu

ochii măriţi de curiozitate, şi-i făcu un semn să plece. Aceasta se execută cu stângăcie, şi desfăcu frânghia

care lega vasul de ponton. Pentru a face asta, trebuia s-o părăsească pe Rachel, care încercă să fugă. Iute ca fulgerul, Taylor o prinse de mijloc, înainte ca ea să-şi pună în practică ce plănuise. Rachel se trezi prizonieră.

— Este o răpire, se indignă ea încercând să se elibereze.

— Nici pomeneală, îi şopti el la ureche. Nu fac nimic altceva decât să-mi capăt drepturile.

Nu-i dădu drumul decât atunci când iahtul ajunse în larg. Nu mai avea cum să scape, acum. Inima îi bătea nebuneşte. Voia să-i spună cât îl iubeşte, cât de mult doreşte să fie soţia lui. Dar nu găsea cuvintele. Era mai uşor să i se împotrivească. Asta chiar îi devenise o obişnuinţă.

— N-ai niciun drept asupra mea! articulă ea plecându-şi capul pentru a se ascunde în spatele părului.

— Aşa deci! zise el şi ochii îi străluciră, aprinşi de o emoţie pe care ea nu ştia de unde vine. Ei bine, află că nu este cazul! Dar mai bine spune ce ai de gând să faci?

Nu se punea problema să-l arunce în apă: avea prea multă nevoie de bărbatul acesta, fără de care viaţa ei n-ar mai fi avut niciun sens. Pericolul era mare, dar se decise să-l înfrunte. Aspiră o gură din aerul sărat al mării, pentru a-şi face curaj, îşi aruncă semeaţă părul pe spate şi-l privi drept în ochi.

— Să te iubesc, murmură ea, abia auzit.

Ochii lui, negri ca smoala, îi susţinură privirea o bună bucată de timp.

— Promiţi?

Rachel îşi dădu seama cât de tare reuşise să-l

rănească. Se simţise respins. Se apropie de el şi întinse braţele. Imediat o strânse la piept, atât de tare încât crezu că se sufocă.

— Rachel, iubirea mea, strigă el; şi vocea lui era ca o mângâiere. Când Valima mi-a spus că ai plecat… Când am văzut că iahtul nu mai e la locul lui…

Emoţia îl făcea să nu-şi mai găsească cuvintele. Ochii lui Rachel se umplură de lacrimi.

— Oh, Taylor, credeam… îşi îndepărtă părul de pe ochi. Credeam că Valima poartă în pântece copilul tău şi nu mai puteam să suport acest gând.

— Copilul meu? Singura femeie care va purta vreodată un copil al meu este în braţele mele, chiar în clipa asta îi surâse printre lacrimi.

— Crezi cu adevărat? Dacă m-ai iubi…

Ea nu era sigură, pentru că nu i-o spusese încă niciodată.

— Dacă te iubesc? Sunt ani de zile de când te iubesc. N-ai înţeles?

— Ani? Cum aşa? Ce vrei să spui?

Taylor se aşeză lângă ea şi, ţinând în continuare cârma, o strânse lângă el, ca şi când s-ar fi temut să n-o ia vântul.

— La sosirea lui, Karl avea o fotografie de a ta. O ţinea la vedere. Ştiai?

— Da, mi-a spus. Mi-a povestit că ai remarcat-o şi că l-ai întrebat despre mine.

— Am inventat tot felul de pretexte ca să mă uit la ea, cât mai des. Am vrut chiar să i-o fur…

— De ce? Ce era atât de fascinant în fotografia aia?

El îşi ridică privirea şi părul îi căpătă reflexe albăstrii.

— Fotografia aia arăta tot focul şi toată feminitatea

din personalitatea ta. Am simţit-o imediat… surâse el încurcat. Plecând de aici, am început să-mi închipui femeia ideală. Vezi, nici nu mă cunoşteai şi m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine.

— Vrei să mă faci să cred că te-ai îndrăgostit de o imagine? se amuză ea.

— Mi-am spus de multe ori că sunt nebun, că nu exişti cu adevărat. Şi într-o bună zi, te-am văzut la Jeeter. Te-am recunoscut. Şi erai mai perfectă decât în visele mele, spuse el strângând-o lângă el. Fiecare zi te face mai frumoasă în ochii mei.

Sărutul lor exprima toată dragostea pe care voiau să şi-o mărturisească.

— Dar de ce nu mi-ai spus nimic? întrebă Rachel, punându-şi capul pe umărul lui.

— Ce puteam să-ţi spun… atâta vreme cât veniseşi cu intenţia fermă să te măriţi cu Karl.

— Cum poţi să crezi aşa ceva?

— Ridicol, pur şi simplu.

Acum Rachel îşi dădea seama de situaţie. Dacă nu ar fi venit după Karl, n-ar fi întâlnit niciodată adevărata dragoste.

— Acum, înţelegi, cred, de ce m-am purtat aşa. Riscam să pierd conducerea societăţii. Toţi cei în care avusesem încredere se întorseseră împotriva mea… îl consideram ultimul meu prieten, salvatorul meu.

— Desigur… El tăcu o clipă. Dar ce se va întâmpla mai departe? Când o să ne căsătorim, o să ai toată puterea şi toată libertatea. Ce vei face cu ele?

Ea surâse, văzându-l cum consideră căsătoria lor un fapt împlinit. Trebuia totuşi să clarifice o chestiune arzătoare. Dar Texasul era atât de departe de preocupările ei imediate!

— Nu te-ar tenta să mă ajuţi să conduc compania petrolieră?

— Nu! izbucni el în râs. Spre deosebire de tatăl tău, eu am o încredere absolută în capacitatea ta managerială. N-are rost să mă amestec.

Rachel se însenină şi se cuibări la pieptul lui.

— Nu sunt sigură dacă mai vreau. Soarele strălucea în ochii lui Taylor, în timp ce-l privea. Dar tu ai multe întreprinderi în străinătate. Sunt date în locaţie…

El o aprobă.

— Ai putea să mă sfătuieşti. Eu şi vărul meu vom încerca să punem pe picioare o afacere asemănătoare… Mike ar putea deveni manager. Ce mi-o fi venit să-l amestec pe Karl în afacerile mele? se miră ea, mângâindu-i cu degetele conturul energic al bărbiei.

— E un tip boem, preciză Tylor, dar îl cred perfect împăcat cu soarta. Aţi fi făcut un cuplu grozav de nepotrivit, tu şi cu el. Tot ce îţi plănuiseşi era irealizabil, mai ales după ce s-a încurcat cu Valima… adăugă el, serios dintr-odată. Eşti convinsă acum că el este tatăl copilului.

— Lia m-a făcut să înţeleg până la urmă, suspină ea.

— De aceea m-am hotărât să grăbesc lucrurile şi să i te smulg.

— Aha, am înţeles! Voiai să mă cucereşti, aşa că ai aranjat masa aia ca să mă ţii prizonieră la tine şi apoi să mă seduci?

— Să te seduc? să te îmblânzesc: cuvântul mi se pare mai potrivit. Mi-a fost frică, în noaptea aia de ghearele tale teribil de ascuţite.

— Crezi că mi le-am tăiat? zâmbi ea, zgâriindu-i pieptul, prin cămaşă. Crezi că nu sunt gata să te sfâşii?

— Nu ştiu.

Erau în largul oceanului şi Taylor opri motorul. Se apropie de ea şi îşi puse mâinile pe umerii ei rotunzi, apoi le făcu să alunece pe sânii ei, cuprinzându-i în palmă.

— Dar ar trebui să verificăm.

Îi acoperi obrazul cu sărutări în timp ce-i desfăcea nasturii de la bluză. Ea îl lăsă fără să se împotrivească. Gura ei începu s-o caute pe a lui Taylor. Buzele li se întâlniră, se mângâiară şi apoi se prinseră într-un sărut sălbatic.

Rachel îi scoase cămaşa şi-l înlănţui cu braţele pe Taylor, înfigându-i unghiile în carne. îşi lipi sânii de pieptul lui puternic scoţând un geamăt.

— Să nu mă părăseşti Rachel. Niciodată.

— Nu. îţi promit, murmură ea, cuprinsă de o fericire imensă. Dar tu ştii bine că rechinii nu lasă niciodată să le scape prada.

Taylor o prinse de mijloc trăgând-o spre el şi coborâră amândoi în cabină. O întinse pe bancheta îngustă şi se aplecă peste ea cu obrazul îngropat în părul ei de aur, care-i cădea pe umeri şi se revărsa pe cuvertura verde, ca un val de mare.

— Este atâta frumuseţe aici, spuse el visător, explorând corpul încântător al femeii, care i se oferea, cu ochii înceţoşaţi de patimă. Scoicile pe care le-am adunat, plumeria, papagalul, cascada, urmă el. Dar frumuseţea ta este incomparabilă. Rachel, iubirea mea.

Ea realiză, fericită, cât de mult o dorea. Amândoi îşi înteţiră mângâierile până când pasiunea lor deveni dezlănţuită, de nesuportat.

Se abandonă cu totul, şi pulsul său, ca un fluture captiv, palpită în scobitura gâtului.

Taylor o atinse uşor, sigur că trezeşte în ea un foc care o va mistui, într-un uragan care-l va face să înţeleagă

că avea nevoie de el cum nu avusese niciodată nevoie de nimeni.

Cu o dragoste infinită, Taylor o conduse pe femeia care acum îi aparţinea, prin toate tainele plăcerii şi când valul fericirii se revărsă asupra corpurilor lor dezlănţuite, un strigăt ţâşni din pieptul amândurora, sfâşiind liniştea oceanului, care-i legăna.

— Spune-mi că mă iubeşti, îi ceru Taylor imperios.

— Hmm!

Rachel nu voia să deschidă ochii. Îi plăcea să-l simtă lipit de ea, ca o arsură.

— Spune-mi că mă iubeşti!

Îl văzu aplecat deasupra ei, cu părul căzut pe frunte, ascunzându-i privirea.

— Te iubesc, rosti ea încet.

— Nu, mică vrăjitoare! Spune-o mai tare. Vreau să aud cât de mândră eşti că mă iubeşti. Vreau s-o aud pentru a-mi aminti întotdeauna şi să nu uit niciodată.

— Te iubesc! Oh, te iubesc…

Buzele lui puseră stăpânire pe cele ale lui Rachel şi pasiunea îi cuprinse din nou. Taylor se lipi drăgăstos de tânăra femeie. Şi ea veni din nou fericită, în întâmpinarea lui.

Sfârşit

„CARTEA PRIN POSTĂ” se pot adresa „S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE”.

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 01 – 223.63.07. sau C.P. – 41 – 129. Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: str. Panait Istrati 62, sector 1 tel/fax 01 – 224.16.98.